

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

ἢ

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

L V C I A N I

PSEVDOSOPHISTA,

S E V

S O L O E C I S T A

Cum notis & animadversionibus

JOHANNIS GEORGII GRAEVII.

A M S T E L O D A M I,

Apud Danielem Elzevirium,

cIs Isc LXVIII.

R-487.639

SERENISSIMO
E T R V R I A E
P R I N C I P I,
COSMO MEDICI.

uantam & quam insperatam Foederatæ Belgicæ civibus lætitiā Tuus attulerit nec opinus ad eos adventus, omnis ætas, sexus & ordo testantur; qui quacunque transis in publicum effusi Te tanquam de cœlo demissum hominem intuentur, ac admirando spectaculo suos pascunt oculos simul & animos. Nemo enim est qui Te adspicit, quin statim cogitet de divinis tuis, gentisque Medicæ virtutibus, quarum fama ut Europam quanta est, & pœne terrarum Orbem peragravit, sic dudum

* 2

dum etiam nostros perculit homines, & omnium præconio hic est celebrata. Sic vero comparatum est, ut quæ miramur & suspicimus, ea cupidissime videamus ut satiari adspectu vix possimus, præsertim si nec opinantibus offerantur. Quid autem magis inexpectatum nobis poterat accidere, quam augustum Tuum os, Serenissime Princeps, in his oris contueri? Quis in animuna poterat inducere Etruriam e sinu & complexu suo spem suam unicam dimissuram vel ad exiguum tempus? Quis sibi persuasisset Italiam non tam suas quam Orbis delicias ausuram credere peregrinis gentibus, ac terris fere sole alio calentibus? Hinc vix oculis nostris credimus, & admiratione defixi de tanta felicitatis hujus repentinæ copia, per quam licuit coram venerari, quem dudum

dudum intra animum coluimus omnes, & nobis gratulamur, & patriæ nostræ, cui tanti hospitis complexu frui datum fuit. Sed nemo gestit effusius, majoribusque gaudiis exultat, quam Musæ nostræ. Non meminerunt enim unquam antehac maiorem eis candidioremque diem illuxisse, quam quo facultatem habuerunt adorandi Magnum Etruriæ Principem, COSMUM, sydus & præsidium Mediceæ familiæ, cui vitam, salutem, decus, & dignitatem, quam nunc tenent, fere debent omnem. Mater, restitutrix & altrix Ea est studiorum sapientiæ. Illa non Italiæ magis quam rei litterariæ salutaria nomina COSMUM & LAURENTIUM MEDICEM nemo nisi barbarus ignorat. Non patriæ solum patres, sed & litterarum parentes fuerunt. Hi Principes in

Europa præclaras artes ubique gentium afflictas recrearunt, illamque barbariei ac inscitiae fœdam noctem, quæ Europæ sex septemve sæcula incubuerat, & quicquid erat liberalioris doctrinæ tanquam eluvies aut pestilens sydus extinxerat, dispu- lerunt, arcessitis Græcis exulibus, qui primi in hac Occidentali plaga post septingentos annos collapsa literarum studia instaurarunt. Hi, cum immanissimi hostes Græciam subegissent, extorres, desolati, terra marique diu, nemine respiciente, jactati tranquillissimum, in quo conquiescerent, portum invenerunt commune illud ingeniorum asy- lum, domum Mediceam. Hic non solum eis loca lautia præbita, sed & tuta exilii sedes & tam honesta, ut brevi patriæ desiderium exuerent, cum hic meliorem patriam reperis- sent,

sent, ubi benignius habebantur & facilius agebant. Hinc diffusa lux omnium egregiarum disciplinarum per Italiam primo, deinde Galliam, Germaniam, Hispaniam, & omnem Septentrionem. Toti Europæ Majores Tui, Serenissime Princeps, signum quasi dederunt ut ad restituendum litterarum obsoletum splendorem confurgeret. Idque ut tanto felicius procederet, nihilque esset quod auspicatissima renascentis eruditionis incrementa retardaret, aut reprimeret, miserunt in Græciam & Orientem, ex doctis illis, quos suæ adscripserant cohorti, viros, qui omnem veterum codicum pulverem excuterent, omnia tinearum ac blattarum pabula pervestigarent, ac insanis, sed saluberrimis tamen sumptibus, quorum ratio facile constat, etsi modum excedat,

quicquid esset insignium scripto-
rum, a quibus Dii eruditionis præsi-
des fatalem illam perditissimorum
temporum injuriam defenderant,
compararent, & ad Vos deferrent.
Inde tanta vetustissimorum monu-
mentorum copia in Vestra Urbe
congesta est, ut bibliothecæ, quæ u-
bique celebrantur, quæ cum vestris
comparari queant, sint paucissimæ,
quæ præferri, nullæ. Hinc quicquid
fere politum, elegans, doctum a re-
natis litteris fuit editum, id omne
aut maximam partem vestris debe-
tur pluteis. Ex iis in lucem emerse-
runt tot excellentes in omni doctri-
næ genere scriptores veteres, quot
vix ex ullis aliis. Plures, fateor, Re-
ges, & opulenti homines, exemplo
potissimum vestro excitati ad eam
laudem adspirarunt, sed ea fere con-
tentio unius fuit ætatis. Nam apud
poste-

posteror ille refrixit ardor, qui aut neglexerunt, aut irriferunt hanc de laudatis artibus bene merendi voluntatem. Vobis hæc gloria propria est & perpetua. Nec in bibliotheca locupletanda, nec in ornandis studiis doctrinarum, nec in fovendis eximiis viris Vestra unquam claudicavit liberalitas, ut vere aula Medicea prædicetur ab omnibus nutricula studiorum & ingeniorum. Tu ipse, ne de aliis nunc dicam, & præcipue Parente Tuo, optimo & litterarum amantissimo Principe, quid contentionis & studii Tibi a primis annis reliquum fecisti, ut avitam laudem non tuearis modo & propages, sed & augeas longe ac superes? Magnifica illa & lautissima librorum supellex, quam Majores Tui conquifiverunt, non Te deterruit a præclaro consilio novam bibliothecam

cam maximo studio & delectu adorandi. Nihil tam abstrusum & reconditum est sive in naturæ mysteriis, sive in aliarum rerum scientiis, quod non sagacissime sis perscrutatus, & capacissima mente comprehenderis. Quid te compulit, ut, relicta pulcherrima regionum & Urbium, Tibi ipse per multas infestas & incultas terras indiceres iter tam longum & periculosum, in quo cum mille molestiis & tædiis fuit conflictandum alienissimo anni tempore, & asperrima tempestate, quam egregia & omnibus sæculis commemoranda cupiditas visendi quicquid ubique pulchrum, quicquid exemplo, raritate, antiquitate, aut arte est conspicuum? Nulla sunt sacra, cærimoniæ, consuetudines, mores tot dissonorum, quos hic vidisti, populorum, nullæ opes naturæ exquisitiores,

res, quas ex remotissimis gentibus,
ultra solis quasi metam & anni vias,
huc advexerunt nostri nautæ, nullus
Vir ingenio, doctrina, arteque ce-
lebrior, nulla bibliotheca, quam
rariores libri commendant, nihil de-
nique publice & privatim fuit visu
& cognitu dignum, quod aut tuæ
menti, aut tuo Musæo ornando vi-
debatur facere, quod non cognove-
ris & perlustraris. Nam huic uni cu-
ræ Te totum impendisti, neglectis
tralatitiis & inanibus rebus quæ hu-
miliores animas solent oblectare.
Honores quæsitissimos rectores &
magistratus regionum & oppido-
rum, quæ peragrasti, Tibi decre-
verant, festum suis civibus indixe-
rant diem, & tanto apparatu Te ex-
cipere constituerant ubique, quan-
to unquam ulli Reges & Principes
hic sunt excepti. Sed hæc tanquam
insti-

institutum tuum turbantia, aut onerantia modestiam officia es deprecatus. Vocem vero Musarum, in vicina Academia Feliciter Tibi in magno Procerum & populi confessu acclamantium, magna cum attentione, magnaue, quam vultu præ te ferebas, cum voluptate audivisti. Ex quo intelleximus Mediceos habere Principibus dignas aures, quibus extra castra & campum nullum suavius acroama potest accidere quam disertum oratoris os, & erudita disputatio. Vident etiam & agnoscunt omnes neminem unquam majore consilio, fructu & gloria peregrinas invisisse gentes. Narrabunt hoc iter annales, quod obscurabit decantatam illam Germanici peregrinationem, obruetque Alexandri Macedonis, ac Ptolemæorum acrostudium indagandi res abditas & a vulgi

manarum causis & principiis, veritate-
que in omni doctrina genere perscrutanda
tempus & operam suam locabant. Postea
hanc personam induerunt homines avari,
vani & ambitiosi, qui omnium discipli-
narum cognitionem sibi arrogabant & de
quavis, qua poneretur, questione, ex-
templo plurimis argumentis & uberrima
oratione se disputaturos esse promitte-
bant, eamque artem, ut divitias qua-
rerent, se brevi tempore facillima qua-
dam ratione suos docere posse discipulos ja-
ctabant. Hinc pessime hæc natio audit,
& a Platone verisque Philosophis suo me-
rito vehementer fuit exagitata. Verum
cum posterioribus temporibus & ipsius
Philosophie laus consenesceret, cum nimi-
rum qui pro Philosophis volebant haberi
illis vitis, quæ priscis Sophistis tantum
odium conflaverant & contemptum, con-
taminarentur: Cum detricto & pannoso
pallio, majestateque opaca barba sapien-
tiam

tiam vellent censeri : cum grandi supercilio in voluptates morumque & hominum perversitatem inveherentur , domi vero sibi ipsi facerent delicias , servirent libidinibus & flagitiis , omniaque referrent ad quæstum & ostentationem , nihil ad conscientiam , tantopere Philosophorum nomen eviluit , tamque invisum fuit redditum , ut qui illa tempestate studiis vacarent , animum ad eloquentiam applicarent , revocarentque pristinum Sophistarum nomen in lucem & usum. Rhetores enim appellabantur ac Sophistæ. Sed hi non tam elate de se sentiebant , ut illi priores , & aliis quoque scientiis egregiam navabant operam , præcipue tamen artem dicendi cum virtutum studio colebant. Plurimorum vitas Eunapius & Philostratus memoriæ prodiderunt , ut veterum Philosophorum Diogenes Laërtius. Verum cum & in his numerarentur , qui provinciam ,
quam

quam ceperant, ornare digne non possent, quippe qui veram Attici sermonis rationem & proprietatem ignorarent, sæpeque in eam impingerent, Lucianus hoc dialogo talis Sophista, qui falso hoc nomen, quod non poterat sustinere, sibi sumserat, confidentiam & temeritatem false & lepide redarguit, plurimis usus periculi faciendi gratia locutionibus a nitore Atticæ venustatis abhorrentibus, quas ille deprehendere & cognoscere nequibat. Nos studuimus hos solæcismos patefacere & Græcæ linguæ cultoribus ostendere. Sicubi forte a scopo aberraverimus facile mihi ignoscent, qui cogitabunt quam arduum sit Attica discernere a solæcis, præsertim cum ex annotationibus meis cognoverint & ipsum Lucianum nonnunquam esse hallucinatum, & in aliis operibus suis, a culpis, quas in isto libello reprehenderat, non abstinuisse, & temere quadam damnasse, quæ in anti-

* * *

quis-

quissimis & antiquissimis scriptoribus leguntur. Vale, & si studium meum tibi non ingratum esse futurum intellexero, habebis, simul ac per alias curas licuerit, & in Lexiphanem & in alios quosdam dialogos meas lucubrationes.

vulgi oculis & cognitione remotas.
Et sæculi & posterorum interest ut
tam nobile profectionis in longin-
qua loca exemplum memoriæ &
immortalibus mandetur chartis. Sed
licet aut socordia aut negligentia
tanta nostræ esset ætatis, ut nemo
tam illustri argumento manum ad-
moveret, aut difficultas etiam ope-
ris omnes ab hoc proposito scriben-
di averteret, loquetur tamen id o-
mnis posteritas, neque ulla tempo-
rum memoria oblitterabitur. His e-
nim Oceani littoribus æterna virtu-
tum tuarum impressisti vestigia,
quæ perenniora erunt tropæis, quæ
olim hic populares tui Cæsares Ger-
manici fixerant.

Musæ vero nostræ tenue hoc &
exile munusculum Tibi offerre susti-
nuerunt, dum in hoc articulo de-
prehensæ nihil quod offerrent inve-
niebant

niebant majus. Malebant autem
parvo & exiguo defungi, quam hanc
unam omnium optimam occasio-
nem suam in Te tantum litterarum,
earumque amatorum patronum
pietatem & observantiam declaran-
di amittere. Nec Regum Rex Sinæ-
tam contempsit offerentem manibus,
quam ex profluente hauserat, a-
quam, cum aliud quo Regem vene-
raretur expedire donum tum non
posset : Nec dii castos sui cultores,
si, cum thure & mero non queant,
farre tantum ac fritilla suppli-
cent, rejiciunt. Agnosces, spero,
& Tu Magne Princeps, qua es ad-
mirabili humanitate, & inusita-
ta in tanto fastigio benignitate,
pium rectumque animum, non do-
ni modum & pretium. Veniet dies,
qua luculentiore testimonio Tibi
probaturæ sunt se non immemores
esse

esse Tuarum maximarum virtutum,
meritorumque in optimas artes &
disciplinas. Nunc vota nuncupant
pro inoffenso itu & reditu, Deum-
que venerantur uti reversus do-
mum diutissime feliciter rebus hu-
manis, magno earum bono, intersis.
Trajecti ad Rhenum a. d. x Kalend.
Februar. cld lcc lxxviii.

Serenissimo Tuo Nomini devotissimus,

JOH. GEORG. GRAEVIVS.

L E-

LECTORI.

Non multis hic tecum agam. Vides Luciani dialogum perobscurum notis meis illustratum, in gratiam illorum qui Græcis litteris student. Cur inscribatur Σολοικιστής non est ut moneam. Nec paulo humanioribus potest obscurum esse cur ψευδοσοφιστῆν indicem præ se ferat. Tum temporis Sophistæ dicebantur qui cum Philosophia conjunxerant studium eloquentiæ, hoc est, mentem simul & linguam excoluerant. Invidia huic nomini tunc erat detracta, & recuperaverat pristinam, sed diu amissam dignitatem. Antiquissimis enim temporibus σοφοὶ & σοφισταὶ nominabantur, qui in indagandis rerum divinarum & hu-
mana-

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

ἢ

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

L U C I A N I
PSEUDOSOPHISTA,
SEU
SOLOECISTA.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

H

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΑΤΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

AΡά γε ὁ γινῶναι τὴν σολοικί-
ζοντα δεινός, ὅστις καὶ φυ-
λάξασθαι μὴ σολοικίζειν
διωατός; Σο. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Λυ. ὁ
δέ γε μὴ φυλάξας, εἰδὲ γινῶναι τὴν
ἔτως ἔχοντα; Σο. ἀληθῆ λέγεις. Λυ.
σὺ δ' αὐτὸς φῆς εἰ σολοικίζειν, ἢ πῶς
λέγομαι περὶ σέ; Σο. ἀπαίδειο γὰρ
ἀν εἴλω εἰ σολοικίζοιμι πηλικῆτος ὢν.
Λυ. ὅκῃ καὶ ἕτερον φωρέσαι διωή-
ση τέτ' ὁρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὴν δει-
νέμενον; Σο. παντάπασί γε. Λυ. ἴδι
νω,

LUCIANI

PSEUDOSOPHISTA,

SEU

SOLOECISTA.

LYCINUS ET SOLOECISTA.

NUm qui agnoscere solœcissantem potest, idem etiam cavere potest ne solœcisset? SOL. Mihi quidem ita videtur. LYC. Qui vero cavere non potest, ille nec agnoscere potest eum qui talis est? SOL. Recte dicis. LYC. Tu vero te negas solœcissare, aut quo pacto de te dicamus? SOL. Indoctus equidem essem, si cum tantæ ætatis sim, adhuc solœcissarem. LYC. Proinde & alium deprehendere poteris qui hoc facit, & negantem convincere? SOL. Omnino. LYC. Age

A 2

nunc

νυῦ, ἐμὲ λαβὲ σολοικίζοντι, ἄρε-
 πει δὲ σολοικιστῶ. Σο. ὅκῃ ἐπέ. Λυ.
 ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι,
 σὺ δ' ὅκ' ἐπέγνως. Σο. παίζεις ἔχων.
 Λυ. μὰ θεῶν θεῶν, ἐπεὶ σολοικίσας
 ἔλαθόν σε ὡς ὅκ' ὀπίσθιόν μιν. αὐ-
 ριστὶ δ' ἐπὶ σκοπῇ. ἐγὰρ σε φημι διώσας
 κατανοῆσαι, ἐπεὶ ἂ μὴ οἶδ' ἂ δὲ
 ὅκ' οἶδα. Σο. εἰπέ μόνον. Λυ. ἀλλὰ
 καὶ νυῦ σεβλοικισαί μοι, σὺ δὲ ὅκ'
 ἔγνως. Σο. πῶς γάρ, σὲ μηδὲν λέγον-
 τῷ; Λυ. ἐγὼ μὴ λέγω, καὶ σολοι-
 κίζω, σὺ δὲ ἔχ' ἐπὶ τῷ δρῶντι, ἐπεὶ
 ὄφελον καὶ νυῦ ἀκολεθῆσαι διωήσῃ.
 Σο. θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ διωήσο-
 μαί καταμαθεῖν σολοικισμὸν. Λυ.
 καὶ πῶς ἂν διώσαιο τὸν ἑνα μαθεῖν,
 θεῶν τρεῖς ἀγνοήσας; Σο. πῶς τρεῖς;
 Λυ.

PSEUDOSOPHISTA. 5

nunc deprehende me solœcissantem.

Jampridem enim solœcissare gestio.

SOL. Proinde dic. LYC. At equidem

jam grave istud commisi: tu vero

non agnovisti. SOL. Ludis tu nunc?

LYC. Non per deos. Nam solœcismo

commisso latui te, perinde ac ne-

scientem. Rursus autem considera.

Neque enim te puto intelligere pos-

se: quoniam alia quidem nosti, alia

autem non nosti. SOL. Dic modo.

LYC. Sed & nunc solœcismus a me

commissus est, tu vero non cognovi-

sti. SOL. Nam quomodo cognosce-

rem, cum tu nihil dicas? LYC. Ego

quidem dico, & solœcisso: tu vero

non assequeris istud facientem: uti-

nam etiam nunc assequi possis. SOL.

Mira dicis, si nequeam solœcismum

quis sit intelligere. LYC. Quo pacto

unum intelligeres, quando jam tres

non animadvertisti? SOL. Quos tres?

A 3 LYC.

Λυ. ὅλας δ' ἔλκυσται. Σο. ἐγὼ μὲν σε
 παίζω δοκῶ. Λυ. ἐγὼ δέ σε ἀγνοεῖν
 τὸν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.
 Σο. καὶ πῶς ἂν πρὸς μάθοι, μηδενὸς
 εἰρημύξῃ; Λυ. λέλεκται, καὶ σεβασί-
 κισται τέτραπλῃ, σὺ δὲ οὐκ ἔγνως.
 ἢ μέγα οὐκ ἄθλον κατέπραξας ἂν
 εἴπῃς ἔγνως. Σο. ἢ μέγα μὲν, ἀνα-
 γκαῖον δὲ τὰ ὁμολογήσαντι. Λυ.
 ἀλλ' ἐδὲ νυνὶ ἔγνως. Σο. πότε νυν;
 Λυ. ὅτε τὸ ἄθλον ἐφίω σε κατα-
 πρᾶξαι. Σο. οὐκ οἶδα ὅ, π λέ-
 γεις. Λυ. ὁρῶς ἔφησ, ἢ γὰρ οἶδα.
 καὶ παρ' οὐδὲν γε ἐς τὸ ἐμπροσθεν, ἢ
 γὰρ ἐθέλεις ἔπειθαι. ὅσῳ σῶσω ἂν εἴ-
 περ θελήσεις. Σο. ἀλλ' ἐγὼ βέλο-
 μαί· σὺ δ' ἐδὲν εἶπας ὡς ἄνθρωποι
 σολοικίζοντες λέγουσι. Λυ. τὸ γὰρ νυνὶ
 ῥηθὲν

LYC. Totos recens natos. SOL. Ego te quidem ludere puto. LYC. At ego te ignorare eum qui in verbis peccat. SOL. Quomodo quis intelligat, quando nihil dictum est? LYC. Dictus est, & solœcismus jam quadri-fariam commissus, tu vero non cognovisti. Magnum igitur præmium confecturus fueras, si cognosces. SOL. Non magnum quidem, sed necessarium confitenti. LYC. Sed neque nunc cognovisti. SOL. Quando nunc? LYC. Quando præmium confecisse te dixi. SOL. Non intelligo quid dicas. LYC. Recte dicis, neque enim intelligis. Ac procede sane in anteriorem partem, non enim vis assequi. Intelligam enim si modo volueris. SOL. At ego volo: tu vero nihil dixisti eorum quæ homines solent cum solœcismum faciunt. LYC. An tibi hoc quod modo dictum est, parvum

ῥηθὲν μικρὸν πῖ σοι φαίνεται κα-
 κὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολέθηθον αὐ-
 ρις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.
 Σο. μὰ τοῦ θεοῦ οὐκ ἔγωγε. Λυ.
 ὦ ἀλλὰ μὲν μεθῆκα θεῖν λαγὼ τα-
 χέως, ἄρα παρῆξαι; ἀλλὰ καὶ νυνὶ
 ἔξεσιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ· εἰ ὅ μὴ,
 πολλοὶ γρόμφοι λαγὼ λήσασί σε
 ἐν σολοικισμῷ πεσόντες. Σο. ἐλήσασ-
 σι. Λυ. καὶ μὲν ἔλαθόν γε. Σο. θαυ-
 μασὰ λέγεις, Λυ. ὅτι ὑπὸ τῷ ἄ-
 γαν παιδείας διέφθορας, ὥς τε μήδ'
 αὐτὸ τέτο σολοικίζοντας κατανοῶ-
 σαι. ¹⁰ ἐ γὰρ πρὸς αὐτὰ τὸ πινά.
 Σο. ταῦτα μὲν ἐκ οἶδα πῶς λέγεις·
 ἐγὼ δὲ πολλὰς ἤδη σολοικίζοντας
 κατενόησα. Λυ. καὶ μὲν τοίνυν εἶση τό-
 τε, ¹¹ ὅταν πὲρ τῶν παιδίων γῆ, τῶν
 τὰς

PSEUDOSOPHISTA. 9

aliquod malorum videtur esse? Sed tamen sequere denuo, quoniam non animadvertisti cursu digredientem.

S O L. Ita per Deos, ego quidem non. L Y C. At vero dimisi currere leporem celeriter. Num. præteristi?

sed & nunc licet videre leporem. Si vero non, multi inde lepores facti latebunt te in solœcissimo jacentes.

S O L. Non latebunt.

L Y C. At vero latuerunt certe.

S O L. Mira dicis. L Y C. Tu vero præ nimia eruditione corruptus es, ut neque ipsum hoc solœcissantes intelligere possis.

Deest enim ipsi distributiva vox *τινά*.

S O L. Hæc quidem non intelligo quo pacto dicas: ego vero multos jam solœcissantes perspexi, L Y C. Et me igitur scies tunc, quando puer quispiam eris, eorum videlicet qui

mammam adhuc sugunt. Aut si

A 5 nunc

τὰς πίττας θηλαζόντων. ἢ εἰ ἔτι
 ἔγνωσ σολοικίζοντά με, ¹² ἔδ' ἐαυ-
 ξάνοντα παῖδια σολοικισμόν ποιήσῃ
 τῷ μηδ' ἐν εἰδόπῃ. Σο. ἀληθεῖ λέγεις.
 Λυ. καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομαι,
 ἔδ' ἐν γνωσόμεθα τῷ ἑαυτῶν, ἐπεὶ
 καὶ τόδε σολοικιστὴν ἀπέφυγέ σε.
¹³ μὴ τίνω ἐπὶ λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἶ
 καλεῖν τὸν σολοικίζοντα, καὶ αὐ-
 τὸς μὴ σολοικίζειν, καὶ γὰρ μὴ ἔ-
 τω. Σωκράτης δὲ ὁ ὑπὸ Μόψα, ὃν
 συνεγράμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τριαῦ-
 τα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἠ-
 λείχε τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μὲν
 τι γὰρ τὸν ἐρωτῶντα ¹⁴ πνίκα ἔξει-
 σι, τίς γὰρ αὖν, ἔφη, ἀποκλειθῇ σοι πρὸς
 τῆς τήμερον, ὡς Ὀξιών; ἑτέρῃ δὲ Φή-
 σαντι ¹⁵ ἱκανὰ ἔχω τὰ πατεῖνα, πῶς

Φῆς,

nunc non cognovisti solœcissantem me, neque crescentes pueruli solœcismum facient nihil intelligenti. S o. Vera dicis. L y c. Atqui si hæc ignorabimus, nihil cognoscemus nostrorum propriorum: quoniam & hic solœcismus quem nunc feci, fefellit te. Ne igitur dixeris amplius te posse deprehendere solœcissantem, & ipsum solœcismum non committere. Atque ego quidem hoc pacto. Socrates autem qui a Mopso genus ducebat, cum quo in Ægypto versatus sum, hujusmodi dicere solebat citra invidiam, neque aperte coarguebat eum qui sic peccasset: verum ad eum qui interrogabat, *πῶς ἔχει;* Quis enim, inquit, responderit tibi de hodierna die tanquam exiens? Alio autem dicente, *ὡς ἔχω τὸ παρῶν.* Quomodo ais? inquit, an tibi pater

φῆς, εἶπε; τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σε,
 ἄλλα δὲ αὖθις λέγοντίῳ, ¹⁶ συμπα-
 τριώτης ἐσί μοι, ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς,
 ἔφη, βάεβαρῶν. ἄλλα ᾗ ἐπόντίῳ
¹⁷ ὁ δ' εἰνά ἐστι μεθύσης, μητρος εἶπεν, ἦ
 πῶς λέγεις; ἑτέρῃ ᾗ λέοντας, διπλα-
 σιάζεις, ἔφη, οὐδὲ λέοντας! ἐπόντος δέ
 πινῶ, ¹⁸ λῆμμα πάρεσιν αὐτῷ διὰ τῆς
 δύο μμ, ἐκῆν, ἔφη, λήψεῖ, εἰ λῆμμα
 αὐτῷ πάρεσιν. ἑτέρῃ ᾗ ἐπόντος, ¹⁹ πρὸς-
 εἰσιν ὁ μείραξ, ἐμὸς φίλῳ, ἔπειτα,
 ἔφη, λοιδορεῖς φίλον ὄντα; πρὸς ᾗ τὸν
 ἐπόντα, ²⁰ δεδίημαι τὸν ἄνδρα, καὶ
 φύγω, σὺ, ἔφη, ὅταν πνα δὴ λαβῇ-
 θῆς, διώξῃ. ἄλλα ᾗ ἐπόντος, τῆς ²¹ φί-
 λων ὁ κορυφαϊότατος, χάρεέν γε, ἔφη,
 τὸ τὸ κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ²² ἐξορ-
 μῶ δ' ἐπινος ἐπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν,

ter mortuus est? Alio autem rursus dicente, συμπαιδείας ἐστὶ μοι: Nesciebamus sane, inquit, te barbarum esse. Alio autem quodam dicente, ὁ δαῖνά ἐστι μεθύσης: Matrifone, inquit, aut quomodo dicis? Alio autem, λέοντες; Duplicas, inquit, leones. Cum autem quidam dixisset, λῆμμα παρέστιν αὐτῷ, duplici videlicet μμ: Proinde, inquit, capiet, si quæstus ipsi inest. Alio autem dicente, πρόσκεισιν ὁ μείζων ἐμὸς φίλος: Et conviciaris illi, inquit, cum sit amicus? Ad eum autem qui dixerat, δεδίηκομαι τὸ ἄνδρα, καὶ φάγω: Tu, inquit, etiam quando timebis aliquem, persequeris? Alio autem dicente, τὸ φίλων κερυφαιόπαιος: Festivum sane, inquit, quod supra verticem aliquid ultra etiam ponis. Et ἐξορμῶ quopiam dicente: Et quisnam est, inquit, quem

ὃν Ἰξορμαῖς; Ἰξεπιπολῆς δὲ πινῶ εἰ-
 πόνῃ, ²³ ἐκ τῆς Ἰπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἐκ
 τῆς πιθάκης. λέγοντος δὲ τινῶ, ²⁴ σω-
 ετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν
 σωετάξατο. ἄλλος ὁ εἰπόντος, ²⁵ παρ-
 ῖτω αὐτὸν, ὥς τε λαθεῖν, θαυμαστὸν,
 ἔφη, εἰ εἷς ὢν παρῖσθης τὸν ἕνα. ἑτέρος ὁ
 λέγοντος, ²⁶ συνεκρίνετο αὐτῷ, καὶ δεκρί-
 νετο πάντως εἶπεν. Εἰώθε δὲ καὶ παρὸς τοῦ-
 σολοικίζοντες Ἀττικῶς παίζειν ἀν-
 επαχθῶς. παρὸς γὰρ τὸν εἰπόντα ²⁷ νῶϊ
 τῆτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ ²⁸ νῶϊν ἑρεῖς, ὡς
 ἀμαρτάνομεν. ἑτέρος δὲ παρὰ τῆς διηγε-
 μύς τι τῷ Ἰπικωρίων, καὶ εἰπόντῃ
²⁹ ἢ ὁ παρὰ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, ἐκ ἄρα,
 ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. ³⁰ κα-
 ρῆναι δὲ τινῶ εἰπόντῃ, ὡς δέοιτο, τί
 γὰρ, ἔφη, σοι δεινὸν εἰργασαι, καὶ
 ἄξιον

PSEUDOSOPHISTA. 15

quem ἐξορμαῖς. Εἰς πολλῆς autem quodam dicente : subjecit , ἐκ τῆς πολλῆς ὡς ἐκ τῆς πηγάκης. Dicente autem quodam , συνεπιζήατό μοι , & manipulum , inquit , Xenophon συνεπιζήατο. Alio autem dicente : πεῖσις ἡ ἀπὸν , ὥς λαθεῖν. Mirum , inquit , si tu cum unus sis , πεῖσις. Alio rursum dicente , συνεκρίνετο αὐτῷ , subjecit , & διεκρίνετο πάντως. Solebat autem & eos qui solœcismum Attice loquendo committebant , eadem festivitate ludere. Nam ad eum qui dixerat , νῶϊ τῷτο δοκεῖ. Tu , inquit , etiam νῶϊν dices , ut peccamus. Alio autem serio narrante quippiam eorum quæ in patria sua acciderant , ac dicente , Illa vero Herculi μιχθεῖσαι : Non igitur , inquit , Hercules ἐμίχθη αὐτῷ. Porro dicenti cuipiam quod haberet opus καρκῦαι : Quidnam grave adeo , inquit , & quod

ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν δέ τι-
 ν' ὁ λέγων ἰδοὺ, πρὸς τὸν ἐχθρὸν εἶπε,
³¹ ζυγομαχεῖς; ἑτέρω δὲ εἰπόντ' ὁ
³² βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσῶν-
 τα, ἵππ' αὐτῷ, ἔφη, ἢ τί βελομήδης ἔβα-
 σανίζοντι; ³³ πρὸς τὸν δὲ τιν' εἰ-
 πόντ' ὁ ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὃς Πλά-
 των, ἔφη, τὰς ἵππους διδόναι καλεῖ. ἐρ-
 γομήδης δὲ πιν' ὁ, εἰ ³⁴ μελετήσῃς ὁ δεῖνα,
 πῶς ἔν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν, εἰ μελετή-
 μαί, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀ' πικρίζοντος
 δὲ τιν' ὁ, καὶ ³⁵ τεθνήξῃς εἰπόντος ἵππ' ἔ-
 τρείτω, βέλιον, ἔφη, καὶ ἐνλαῦθα μὴ
 Ἀ' πικρίζειν κατ' ἐρώμενον. καὶ πρὸς τὸν
 εἰπόντ' ὁ, ³⁶ σοχάζομαι αὐτῷ, ἵππ' ἔ-
 φείδομαι αὐτῷ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες
 βαλὼν; ³⁷ ἀφιστᾶν δὲ τιν' εἰπόντος
 καὶ ἑτέρω, ἀφιστάνειν, ἀμφω μὲν, ἔφη,

ὅκ

quod dignum ignominia ista sit, abs te factum est? Et ζυγομαχεῖν, dicente quopiam: Tune adversus hostem, inquit, ζυγομαχεῖς; Alio autem quodam dicente puerum suum morbo decumbentem βασανίζεσθαι: Cujus gratia, inquit, torquetur? aut quid vult ille qui torquet? προκόπηδ vero cum quidam diceret ἐν πῶς μαθήμασιν, respondit: At Plato ὀπιδιδέσθαι vocat. Interrogante autē quopiam, εἰ μελετήσῃ ὁ δέσθαι: Quomodo ergo, inquit, interrogans me an declamaturus sim, dicis ὁ δέσθαι; Volente autem quodam Atticismum exprimere, & dicente, πρηνήξδ die tertio: Satiuse, inquit, foret, etiam hic non Atticissare adeo te, quando malum imprecaris. Ad eum autem qui dixerat, εὐχαρίζομαι αὐτῷ, προφείδομαι αὐτῷ: Nunquid, inquit, aberrasti jaculando? Quodam vero ἀφιστᾷν dicente, & altero ἀφιστρέσθαι: Vtrun-

B

que,

ὅκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα ³⁸ πάλιν
 εἰμὴ, ταῦτα, ἔφη, ³⁹ διπλᾶ χαρίζοι.
 καὶ ⁴⁰ χροῶς δὲ πυνθῶ εἰπόντι, ψευ-
 δάττικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. πρὸς δὲ λέγοντι
⁴¹ ἐκτίε, καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέ-
 ρυσιν· ὁ γὰρ Πλάτων, εἰς ποτε λέγει·
 πρὸς δὲ ⁴² ἰδὲ ἵππὶς ἰδὲ χρωμύς πινός,
 ἕτερα ἀνδ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις.
⁴³ ἀνὴλαμβάνομαι δὲ ἵππὶς σιωπή-
 μι λέγοντός πυνθῶ θαυμάζειν, ἔφη,
 πῶς ἀνὴποιέμην ἔλεγοντι, φη-
 σὶν ἀνὴποιεῖς. ⁴⁴ βράδιον δὲ, τινθῶ
 εἰπόντι, ὅκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον πρὸς
⁴⁵ τάχον. ⁴⁶ βαρεῖν δὲ τινθῶ εἰπόντος,
 ὅκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρυῖν, ἢ νενόμι-
 κας. ⁴⁷ λέλογχα δὲ, τὸ εἴληχα λέγον-
 τῶ, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρ-
 τάνειαι. ⁴⁸ ἱππιαδὲς δὲ ἵππὶς πέτασθαι

πολ-

que, inquit, non novi. Ad eum autem qui dicebat *πᾶν ἢ μὴ*: Hæc, inquit, dupla gratificeris. Et *χρᾶσαι* cum quidam diceret: Pseudaticum, inquit, verbum est. Rursum dicenti *ἐκλοπῇ*: Pulchrum, inquit, fuerit *ἐκπύρυσιν* dicere. nam Plato *ἄς ππ* dicit. Ei vero qui *ιδὲ* pro *ιδεῖ*: Alia pro aliis, inquit, significas. Cum quidam autem *ἀνὴλαμβάνομαι* pro *συνίημι* diceret: mirari se ait quo pacto *ὁ ἀνὴλπίσμευ* & *λέγοντ*, diceret *ἀνὴλπιῖσθαι*. *βράδιον* autem dicente quopiam: Non est simile, inquit, verbo *πέχιον*. Et rursus *βαρεῖν* dicente quopiam: Non licet, inquit, *βαριῶεν*, quemadmodum putasti. *λίλογχα* item pro *ἄληχα* dicente quodam: Modicum, inquit, etiam apud quos peccatur. Multis autem *ἱππῶσαι* pro *πίπῶσαι* di-

πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἄπο τῆς
 πῆσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν.
 49 πρῶτον δὲ τινὲς εἰπόντες, ὡς
 εἴη Ἀθηκὸν, καὶ τὸν Φάτιον ἐρεμν
 ἔφη. 50 Φακὸν δὲ τινὲς εἰπόντες,
 ἐδοκίμασε, καὶ πῶς αὖν, ἔφη, Φα-
 κὸν τις Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σω-
 κράτεια. ἐπανίωμεν ὃ, εἰ δοκεῖ, ἵπ-
 τιώ ἀμιλλαν τῷ περὶ τῶν λόγων,
 καὶ γὰρ μὲν καλῶ οὖν βελτίστες εἶναι
 ὅλως, σὺ δὲ γινώσκων· οἶμαι γὰρ σε
 καὶ νῦν διωθήσεαι, ῥαγίστων γε ἐπα-
 κέσαντα τῷ ἐξῆς λεγομένων. Σο.
 ἴσως μὲν καὶ νῦν διωθήσομαι σε
 λέγοντες, ὅμως εἶπέ. Λυ. καὶ πῶς
 φῆς εἰ διωθήσεαι; 51 ἢ γὰρ θύρα χει-
 δὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γνώσεως αὐ-
 τῶν. Σο. εἶπε τρίτω. Λυ. ἀλλὰ
 εἶπον.

centibus, quod ἀπὸ τῆς πηγῆς quidem verbum hoc descendat, plane scimus. περιστρεφὸν autem quodam dicente quasi hoc Atticum foret, etiam τὸ Φάηλον dicamus, inquit. Rursum dicente quodam se φαγὸν comedisse. Et quomodo, inquit, φαγὸν aliquis comederit? Atque hæc quidem Socratica illa sunt. Redeamus autem, si videtur, ad certamen priorum verborum. Ac ego quidem citabo ea quæ optima videntur esse tota, tu vero cognitionem fac. Arbitror enim vel nunc posse te, quippe qui tam multa ordine jam audieris. S O L. Fortassis ne nunc quidem potero te dicente, sed tamen dic. L Y C. Quomodo ais te non posse? Nam cognitionis ipsorum prope janua tibi aperta est. S O L. Dic igitur. L Y C. At

εἶπον. Σο. εἰδέν γε, ὥς τε ἐμὲ μαθεῖν.
 Λυ. εἰ γὰρ ἐμαθεῖς, τ' ἀνέωγες; Σο. οὐκ
 ἔμαθον. Λυ. τί οὐκ πεισόμεθα, εἰ
 μηδ' ἐνυῶ ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομέ-
 νοις; καί τι πρὸς γε τὰ καλὰ δρχὰς
 ῥηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ¹² ὥμιλῳ ἱπ-
 πῆς εἰς πεδῖον καλεῖν, σὺ δ' οὐδ' ἱππῆς
 καλενόνσας. ἀλλὰ ἔοικας εἰ φροντί-
 ζειν τῶν λόγων μάλιστα, εἰς ¹³ κινῶ κα-
 τὰ σφᾶς αὐτὰς διήλθομεν. Σο. ἐγὼ
 μὲν φροντίζω, σὺ δὲ ἀδήλως αὐτὰς
 διεξέρχῃ. Λυ. πάνυ γὰρ ἀδηλόν ἐστι,
 τὸ κτ' σφᾶς αὐτὰς ἐφ' ἡμῶν λεγόμε-
 νον· ἀλλὰ τὸ μὲν δῆλον, σὲ δ' εἰς
 ἂν θεῶν ἀγνοεῖν παύσειε, πλὴν γε ὁ
 Ἀπόλλων. ¹⁴ μακροῦν γὰρ ἐκείνῳ
 πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι. σὺ δ' εἰς τὸ μακρο-
 ῦρον καλενόνσας; Σο. μὰ θεῶν θεός·
 εἰ γὰρ

jam dixi. S O L. Nihil certe quod ego intelligam. L Y C. Annon intellexisti quod dixi ἀνέφη? S O L. Non intellexi. L Y C. Quid igitur patiemur, si ne nunc quidem assequeris ea quæ dicuntur? Atqui secundum ea quæ ab initio abs te dicta sunt, ego quidem putabam me equites in campum provocare: tu vero equites cogitasti. Sed videris non curare verba, maxime quæ inter nos ipsos prosecuti sumus. S O L. Ego quidem curo, tu vero obscure ipsa prosequeris. L Y C. Nempe omnino obscurum est, quod dixi, κατὰ σφᾶς αὐτῆς. Sed hoc quidem manifestum est. Te vero nullus deorum ab ignorantia liberaverit, nisi fortassis Apollo. Vaticinatur enim ille omnibus interrogantibus. Tu vero neque ipsum παντὶ δόξον intelligis? S O L. Per deos equidem.

ἐγὼ ξέμαθον. Λυ. εἰ ἄρα¹⁵ καθεὶς λαν-
 θάνῃ σε παρρησίῳ. Σο. εἰκόασί γε. Λυ. ὁ δὲ
 καθεὶς πῶς παρήλθεν; Σο. ἐδὲ τῷ τῷ
 μαθον. Λυ. οἶδ' αὖ δέ τινα¹⁶ μνηστύ-
 μνον αὐτῷ γάμον; Σο. τί ἔν τῷ τῷ; Λυ.
 ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστύ-
 μνον αὐτῷ. Σο. τί ἔν πρὸς τὸν μὲν πρῶ-
 γμα, εἰ σολοικίζει πρὸς μνηστύμνον;
 Λυ. ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι καὶ
 τῷ μὲν ἔτις ἔχῃ. εἰ δὲ τις λέγοι σοι
 παρελθὼν,¹⁷ ὥς δὲ πολεῖται τὴν γυναι-
 κα, ἂν ἔπι τρέποις αὐτῷ; Σο. τί γὰρ
 οὐκ ἂν ἔπι τρέποιμι, εἰ φαίνοιο ἀδι-
 κέρμην;
 Λυ. εἰ δὲ σολοικίζων φαί-
 νοιτο, ἔπι τρέποις ἂν αὐτῷ τῷ; Σο.
 οὐκ ἔγωγε. Λυ. ὅς τῳ γὰρ λέγεις·
 ἐ γὰρ ἔπι τρεπόμενος σολοικίζοντι τῷ
 φίλῳ. ἀλλὰ διδασκτέον ὅπως τῷ
 μὴ

PSEUDOSOPHISTA. 25

non enim didici. LYC. Si ergo καθείς latet te circumiens. SOL. Videntur certe. LYC. At καθείς iste quo pacto præteriit? SOL. Neque hoc didici. LYC. Nosti autem quempiam sibi ipsi γάμεις μνηστέρῳ. SOL. Quorsum igitur hoc? LYC. Quod necesse est solæcismum committere τὸν μνηστέρῳ αὐτῷ. SOL. Quid igitur ad meum negotium hoc, si solæcismum committit quispiam despondens? LYC. Quod ignorat is, qui se scire dictabat. Et hoc quidem ita se habet. Si vero quispiam dicat tibi accedens, ὡς ἀπολείπει τὴν γυναῖκα, num permittes hoc illi? SOL. Quid ni permittam si videatur injuria affectus esse. LYC. Si vero solæcismum committere videatur, etiamne hoc permittes illi? SOL. Haud equidem. LYC. Recte dicis. Neq; enim concedendum amico ut solæcisset: sed docendus potius est,

B 5

ut

μὴ πείσῃαι. καὶ ἴ' εἴ τις γενεῶν ψο-
 φοίῃ τιμὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ ὄξινων κό-
 πῃσι, τί φήσομεν σε πεπονθέναι;
 Σο. ἐμὲ μὲν εἰδέν, ἐκείνον δὲ ἐ-
 πεισελθεῖν βέλεσθαι, ἢ ὀξιέναι.
 Λυ. σὲ δὲ ἀγνοῶντα τὴν κόπῃοντα,
 ἢ τὴν ψοφῶντα, εἰδέν, ὅπως πεπον-
 θέναι δόξομεν ἀπαίδευτον ὄντα; Σο.
 ὑβριστεῖς εἶ. Λυ. τί λέγεις; ὑβριστεῖς
 ἐγὼ ἴ' νῦν δὴ γρήσομαι σοι διαλε-
 γόμενον; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ
 νῦν δὴ γρήσομαι, σύ δ' ὅτε ἔγνως.
 Σο. παῦσαι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἀλλ'
 εἰπὲ τί τοιοῦτον, ὥς τε καὶ με μα-
 θεῖν. Λυ. καὶ πῶς ἂν μάθῃς; Σο.
 εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα φῆς σο-
 λοικίσας ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ-
 τι ἕκαστον σε σολοικίσαι. Λυ. μη-
 δαμῶς,

ut hoc ne illi accidat. Quod si quis autem nunc crepare faciat januam ingrediens, aut exiens pulset, quid dicemus tibi accidisse? S O L. Mihi quidem nihil: illum vero vel exire velle, vel introire. L Y C. Tibi vero, cum ignorares τὸ κέντρον, aut τὸ ψοφῆντα, nihil omnino accidisse putabimus indocto adeo existenti? S O L. Contumeliosus es. L Y C. Quid dicis? Ego contumeliosus vero nunc ὁμήσομαι qui tecum disputo? Videtur autem solæcizzare etiam ipsum ὁμήσομαι quo nunc usus sum: tu vero non cognovisti. S O L. Desine, quæso per Minervam: ac dic potius tale aliquid, quod etiam ego intelligam. L Y C. Ac quo pacto intelligas? S O L. Si mihi omnia ista percurras quæ modo dixisti a te cum solæcismo dicta, a me autem non animadversa esse: & quo pacto in singulis peccatum sit exponas. L Y C. Nequa-

δαμῶς, ὃ ἄριστε· μακρὸν γὰρ ἂν ποιή-
 σαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ τοῦ μὲν
 τέτων ἕξεςί σοι καθ' ἑκάστον αὐ-
 τῷ πωθάνεσθαι. νῦν δὲ ἕτερόν τινα
 ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ· καὶ πρῶτόν γε
 αὐτὸ τέτο τοῦ ἄτῃα μὴ δασέως, ἀλ-
 λά ψιλῶς ὀξενεγκεῖν, ὁρθῶς φαίνε-
 ται ῥηθὲν μὲν τοῦ ἕτερου στυπνέμε-
 νον, μὴ γὰρ ἔτως ἄλογον ἰὼν ἂν.
 ἔπειτα τὸ τῆς ὑβρεως. ἰὼ με φῆς
 “ὑβρίσαι, εἰ μὴ ἔτω λέγοιμι, ἀλλ’
 εἰς σὲ φαίλω ἴδιον, ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν. ὅτι τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν τὸ σῶμά
 ἐπὶ τὸ σὸν, ἢ τριπληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ
 ἄλλῳ τρέπω. τὸ δ’ εἰς σὲ, ὅταν εἰς τι τῷ
 σῶν γίγνηται ἢ ὑβρις. καὶ γὰρ ὅς τις γυναι-
 κα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει· καὶ ὅς-
 τις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅς τις γεοικέ-
 τιν.

quaquam, o optime. longum enim modo facturi essemus dialogum: sed de horum quidem unoquoque licebit tibi singulatim quærere. Nunc autem alia quædam persequamur, si videtur. Ac primum ipsum hoc *ἀπὸ*, absque aspiratione, & cum tenui spiritu, utrum recte videatur dictum cum verbo *ἐπεὶ* compositum. Non enim ita præter rationē fuerit. Deinde & τὸ τοῦ ὕβρεως, qua te a me affectum ais, si non hoc pacto dicam, sed εἰς σέ, contumeliosum dicam, proprium id esse ego quidem non possum dicere: quoniam σέ quidem ὑβρίζειν, idem est quod corpus tuum, sive plagis, sive vinculis, sive etiam alio aliquo pacto. At εἰς σέ quando alicui tuorum contumelia fit. Nam & qui uxorem tuam contumelia afficit, in te contumeliosus est, & qui puerum tuum, & amicum, & certe qui servum quoque.

τῶν. πλὴν γὰρ ποῦ τῶν πραγμά-
 των ἔτις σοι, ἐπεὶ τὸ εἰς πραγ-
 μα ὑβρίζειν λέλεκται· οἷον εἰς τὴν
 παρρημίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν
 τῇ συμποσίῳ. Σο. κατὰνοῶ τὸ διά-
 φορον. Λυ. ἄρ' οὐκ καὶ τῶν κατὰ-
 νοεῖς, ὅτι τὰ ταῦτα ὑπαλλάτ-
 τειν σοδοικίζει καλεῖσιν; Σο. ἀλ-
 λά νυν εἴσομαι. Λυ. αὐτὸ δὲ τὸ
 ἐναλλάττειν; Σο. ἐμοὶ μὲν ταῦτόν
 λέγειν δόξα. Λυ. καὶ πῶς ἀνείηται-
 τὸν τῇ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν,
 εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρῳ πρὸς ἑτέρον γί-
 νεται, τὸ δὲ μὴ ὀρθῶς πρὸς τὸ ὀρθόν,
 τὸ δὲ ἔμηνον πρὸς τὸ ὄν; Σο. κα-
 τέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ
 μὴ κύριον ἀντὶ τῆς κυρίας λέγειν ἐστὶ.
 τόδ' ἐναλλάττειν ποτὲ μὲν τῇ κυρίῳ,
 ποτὲ

que. Nam præterquam de rebus ita tibi se res habet: quoniam & in res contumeliosum esse dictum est, ut in proverbium, quemadmodum Plato dicit in Symposio. SOL. Intellico differentiam. LYC. Num igitur & hoc intelligis, quod si dicam, *πάντα ὑπελλάττειν*, solæcismum vocant?

SOL. At nunc scribam. LYC. Ipsum autem dici debere, *ἐναλλάττειν*. SOL. Mihi quidem videtur idem utrunque dicere. LYC. At quomodo idem fuerit *ὑπελλάττειν* & *ἐναλλάττειν*. quando illud quidem est alterum cum altero commutare, videlicet id quod rectum non est, cum eo quod rectum est: hoc autem, id quod non est, cum eo quod est. SOL. Intellico quod *ὑπελλάττειν* quidem sit id quod proprium non est, pro eo quod proprium est, dicere. *ἐναλλάττειν* vero aliquando quidem eo quod propriū est, aliquando
vero

ποτὲ ἢ πᾶ μὴ κυρίῳ χεῖρ᾽ ἔσθῃ. Λυ. ἔχει τι-
 νὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν ὅκ' ἀχαριν.
 τὸ ἢ⁶² σπασδάζειν πρὸς ἴνα, τὴν οἰκίαν
 ὠφέλειαν ἔσπασδάζοντες ἐμφαίνει.
 τὸ ἢ πᾶ ἴνα, τὴν ἐκείνη πᾶ ὃν σπασ-
 δάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-
 ται, ἴσως ἢ καὶ ἀκριβῶς πᾶτά τισι. βέλ-
 τιον ἢ τὸ ἀκριβῶς ἐκάστω. Σο. ὁρθῶς
 γὰρ λέγεις. Λυ. τό γε μὴν κατέξεσθ' ἔ-
 καθίσειν, καὶ τὸ καθίζον τέ καθηθῇ, ἄρ'
 οἶδ', ὅτι διενήνοχεν; Σο. ὅκ' οἶδα.
⁶³ τὸ κατέσθῃ ἢ ἡκρόν σε λέγοντες, ὡς
 ἔστιν ἐκφυλον. Λυ. καὶ ὁρθῶς γε ἡκρῶσας,
 ἀλλὰ τὸ καθιθῶν, τέ καθηθῇ διαφέρειν
 φημί. Σο. καὶ πᾶ ποτ' αὖν εἴη διαφέρειν;
 Λυ. πᾶ τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐς ὧτα λέγεσθαι,
 τὸ καθισθῶν. τὸ ἢ πρὸς τὸν καθεζόμε-
 νον, ἥσο ξεῖνε, ἡμεῖς ἢ καὶ ἄλλοι διήκοοι
 ἔσθῃ,

vero eo quod proprium non est, uti.
 LYC. Habent quandam & hæc considerationem non injucundam. *παράδειγμα* autem *πρὸς πᾶσι*: id est, propriam utilitatem ejus qui satagit, indicat: cum autem dico *πρὸς πᾶσι*, illius indicat, circa quem quis satagit, sive obsequiosus est. Atque hæc quidem fortasse confunduntur a quibusdam, fortassis autem etiam observantur: melius autem est observare unumquenque. SOL. Recte dicis. LYC. *καθέζεσθαι* vero a *καθίζεν*, & *κάθισον* a *κάθησθαι*, scis quo pacto differant? SOL. Haud scio. *καθέσθαι* quidem audiui te dicere quod sit alienum. LYC. Et recte quidem audisti. Sed *κάθησθαι* a *κάθισον* differre aio. SOL. Et quo tandem inter se differunt? LYC. Quod *κάθισον* quidem ad eum qui stat, dicitur: alterum autem ad eum qui sedet. ut, *ἦσαν ξένον, ἡμεῖς δὲ καὶ ἀλλόθι δήμερον ἐδρῶν.*

ἔδρην, ἀντὶ τοῦ μὴ καθεζόμενον. πάλιν οὐκ εἰρήδω, ὅτι τὰ ταῦτα κοίτα
 λάπην, ἀμαρτάνειν ἐςί. τὸ δὲ καθίζω,
 τοῦ καθεζομαι ἄρα σοι δοκεῖ μικρὸν
 νι διαφέρειν, εἶπερ τὸ μὴ ἕτερον δρῶν
 μὴ, τὸ καθίζειν λέγειν. τὸ δὲ μόνος ἡ-
 μάς αὐτὸς, τὸ καθεζέσθαι. Σο. καὶ ταῦτα
 ἱκανὸς διελήλυθας, καὶ δὴ λέγε· ἔγω
 γὰρ σε δεῖ πρὸς διδάσκειν. Λυ. ἑτέρως
 γὰρ λέγονται καὶ κατὰ νοεῖς, ὅκ οἶδα,
 οἷόν ἐστι⁶⁴ ξυγγραφὸς ἀνὴρ; Σο. πάν-
 τος οἶδα νῦν γέ σε ἀκέσας ταῦτα λέγον-
 τος. Λυ. ἐπεὶ καὶ τὸ⁶⁵ κατὰ δαλῆν σὺ μὴ
 ἴσως ταυτὸν κατὰ δαλῆσθαι νενόμι-
 κας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν ἐκ ὀλίγου
 ἔχον. Σο. τίνα ταύτην; Λυ. ὅτι τὸ μὴ
 ἑτέρω, τὸ κατὰ δαλῆν δ' ἐαυτῷ γίγνεται.
 Σο. καλῶς λέγεις. Λυ. καὶ ἄλλα δέ σοι
 πολλὰ

ἴδρω. Rursum itaque dictum sit,
 quod qui hæc commutat, vitium
 incurrit. καθίζω autem a καθίζομαι,
 num tibi parum distare videtur?
 Siquidem καθίζεν dicendo, alte-
 rum sedere facimus: καθίζομαι vero,
 nosmet ipsos solos. SOL. Et hæc
 sufficienter profecutus es. Atqui
 dic: ita enim oportet te docen-
 do præire. LYC. Nam me alio pa-
 cto dicentem non intelligis. Non
 nosti quale sit ξυγγραφῶς ἀνὴρ? SOL.
 Omnino novi, ut qui te audie-
 rim hæc dicentem. LYC. Quo-
 niam & καθάδελέν tu quidem for-
 tassis idem cum καθάδελέσθαι puta-
 sti: ego vero scio differre non pa-
 rum. SOL. Quomodo? LYC.
 Quod hoc quidem alteri, κατα-
 δελέν autem sibi ipsi fit. SOL. Pul-
 chre dicis. LYC. Etiam alia vero
 multa licet tibi discere, si modo

πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἴπερ μὴ
αὐτὸς εἰδέναι ὅκ' εἰδὼς δόξαις. Σο.
ὅκ' ἂν δόξαιμι. Λυ. ἔκ' ἐν τὰ λοιπὰ
εἰσαυῶδες ἀναβαλόμεθα, νῦν δ' δια-
λύσωμεν τὸν διάλογον.

PSEUDOSOPHISTA. 37

non ipse tibi scire, cum nescias,
videbere. SOL. Non videbor faci-
le. LYC. Proin reliqua in poste-
rum rejiciemus, in præsentia autem
dialogum dissolvamus.

C 3

Je-

N O T Æ

I N

LUCIANI SOLOECISTAM.

I. ^{ῥη Σολοικιῶ.]} Hoc est, *modo solæcissabo*. Quæ locutio jam solæcismo fœdatur. ^{Ἀῖρε} enim non cum futuro jungebant Attici, sed aut cum præsentī, aut præterito. Ἀῖρε ἤξω, inquit Thomas Magister, ἔκ εἰπης ἀλλ' ἄρτι ἐρχομαι καὶ ἀφικέμεν. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: Ἀῖρε ἤξω μήδεσσι εἰπης ὅτι μέλλοντι, ἀλλ' ὅτι ἔνεσῶντι καὶ παρωχημένοι, ἄρτι ἤκω, καὶ ἄρτι ἀφικέμεν. Ubi male doctissimus interpres Joannes Nunnescius. Ἀῖρε ἤξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἄρτι ἀφικέμεν *modo veni*. Quibus significant ἄρτι particulam futuro junctam non carere solæcismo, cæterum præterito & præsentī recte jungi. Fallitur interpres, qui vertit: *Jampridem enim solæcissare gestio*. quippe qui putarit *σολοικιῶ* hic de-

siste-

siderantis vim habere, & esse præsentis temporis, cum a themate *σλοικίζω* sit futurum Atticum. Secundam hujus futuri *σλοικιεύς* infra videbis, dum in verbo *διέφθορας* referemus Moschopuli verba. Idem male credidit ἄρπ non posse jungi præsentī, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρπ *πεπίηκα* scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρπ etiam præsentī jungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρπ ἢ ἦκεις ἢ πάλαι. Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρπ dicit ἐξ ὑπογύς significare, hoc est, modo, nuper, dicique de præterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille ἄρπ, inquit, ὅ ἐστι πρὸ μικρῶ, καὶ νῦν δὴ ὅ ἐστι παύσιν. Quod igitur hic præcipimus de ἄρπ, idem infra repetemus in νῦν δὴ. Proinde αὐτίκα μάλα σλοικιῶ dicendum. Sic & modo futuro junctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo ut appareatur dicam, atque huc renuncio.* Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In avibus: *ὅσον ἄρπ θύω πλὴν δεκάτῳ παύτῳ ἐγώ· καὶ τῆνομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ ἐθέμῳ.* Idem in pace: *ἴθι νῦν ἀκχεσον οἶον ἄρπ μ' ἤρετο.* Eustathius ad Iliad. α. p. 75.

male putavit ἤδη ὅτι σλοικισμῷ hic legi. τὸ ἤδη, inquit, καὶ τὰς παλαιὰς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται τῷ παρωχημῶ, ὡς ἐπαύθαι ἐν τῷ ἤδη γὰρ ποτε ἐγώ. καὶ τῷ, εἰ ἤδη δύο ἡμεῖς ἐφθιντο. τῷ ἐνεσῶτι, ὡς τὸ ἤδη γὰρ μοι εἰκαστὸν ἔτος ἐστὶ. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λακκιανὸς εἰς τὴν ἀπαρέσκεαχ, ὡς τὸ ἤδη λοῖγια ἐργαταῖδ' ἐστὶ. εἰ δὲ πινες τὰς ἄλλως γράφουσιν, ἡ δὲ λοῖγια ἐργα ἔσται ἀντὶ τοῦ, ὅπως δὴ. Idem alio loca: Καὶ τὰς ὁρῶν, πᾶσι λοιπὸν θῆσι μὲν τὸ Λακκιάνειον σλοικισμὸν, τὸ λέγοντα ἤδη σλοικισμῷ. qui locus etiam a Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidæ locus versus est & intellectus. Ἀρῶ apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum*. quæ & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94: *Fuliam primum Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod pueritiam egresso, deinde ut is obiit M. Agrippæ nuptum dedit.* Idem 94: *Vectores nautæque de navī Alexandrina, quæ tantum quod appulerat.* In Ner. c. 6. *Nero natus est Antii &c. xviii Kalendas Januarias tantum quod exoriente sole.* Vespas. c. 4. Cic. xv ad Atticum ep. 13. *Hæc cum scriberem tantum quod existimabam ad te orationem esse perlatam.*

II. Α' μὴ οἶδα, ἀ' ὅτι οἶδα] Hunc lo-

locum exponit Thomas Magister: Ἀ' μὲν
 αὐτῷ μὴ εἶπης, ἀλλὰ πινὰ μὲν, πινὰ δ', εἰ καὶ Λε-
 κτανὸς λέγῃ. οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε παρ-
 δάζων. λέγῃ γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδασκαλῷ.
 Ἐπειτα δ' καὶ αὐτὸς αὐτὸ μὲν προῖόν τι δεικνύς
 καὶ πῶς οὐδὲν, αὐτῷ καὶ παλαιῶν καὶ πάλιν ἐν
 Τίμωνι. Διδῶν ἀπαρτὶ τοῖς δεομένοις ὅ μὲν πέντε
 διαρχμας, ὅς τε μὲν, ὅς τε ἡμιπέλαγον. ὁ δ'
 αὐτὸς ἔτ' ἐξέλεγχῃ τὸ ἐν ψευδοσοφιστῇ
 αὐτῷ. Male legitur in editis ψευδοσοφιστῇ
 qui alterius dialogi index est. Hic vero
 Thomas duobus productis locis altero ex
 Rhetorum magistro, altero ex Timone
 docet Lucanum eo ipso usum, quod in
 Pseudosophista suo damnat. Nec re-
 spuunt alii. Herodianus in tertio ὡς μὲν
 Ἰπποκράτης οἷς διὰ δῶρα ὀνειδίζων. Idem in v:
 ὅς μὲν ἀπέκλεινεν, ὅς διὰ ἐφυγάδισεν. & in
 octavo: αὐτὸ μὲν ἐκφορήσαντας, αὐτῷ κατὰ πρῆ-
 σαντας. Ibidem in eodem: ἀνδρῶν πάντα
 ἐξέκοπτον, αὐτῷ ἐνεπύμπρασκον. Josephus: ὅς
 μὲν πατρῷα Φιλία προσῆλκεν, ὅς διὰ τὸ αὐτῷ
 κλέει. Polybius in primo: ὅς μὲν ἐξέβα-
 λον τὴν πολιτῶν, ὅς δ' ἀπέσφαξαν. Et in de-
 cimo sexto: ὅς μὲν ἐπίτρωσκον, ὅς διὰ παρ-
 ἔλυσον αἰεὶ πρὸς πῶς χρεῖαν ἀναγκαίων. A-
 postolus ad Romanos ix: ὁ μὲν εἰς πῆλιν

σικδύϑ, ὃ δὲ εἰς ἀπμίαν. Et ad Timoth:
καὶ αὐτὸν εἰς πμλν, αὐτὸν εἰς ἀπμίαν. Æ-
lianus: οὐς ἢ ἀπέδοντο, ἢ ἀπέκλεινον.

III. Ὅφελον διωήση] Hic rursus Tho-
mas: Ὅφελον ἀντὶ ἔειπε ὅπερ αἰεὶ Ὀκλικῶ μὲν
συνέσπευ, ἢ παρεληλυθότι. ὡς τὸ, Ὅφελον κα-
τάβωθ' εἶπον αἱ ὁδοί μου. Παρεληλυθότι ἢ ὡς τὸ
ἔπειθ' θεολόγῳ Ὅφελόν γε μηδὲ λυτὸν πεδερία.
καὶ ἀπαρεμφάτω ἢ ὅτι ἀντὶ ἔειπε ἔμελλον πῆρε-
ται. Η' ῥοδόϑ ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν Ὅφελον.
quo significat Ὅφελον semper cum optati-
vo jungi, quando significet utinam &
ponatur pro εἶδε, aut cum præterito, aut
cum infinitivo, præsertim cum pro εἶδε
ἔμελλον accipiatur. vide & Moschopulum
in collectione vocum Atticarum, qui
pluribus hoc exemplis declarat. Vides
igitur in Ὅφελον διωήση solœcismum, hic
enim cum conjunctivo conjungitur.

IV. Ὅλως δ' ἐλγνείας] id est, omnes præ-
bescences, cum δ' ἐλγννήτας nuper natos, sive
recentes dicere debuerit. quemadmodum
ea voce utitur in Alexandro, Φέρων, in-
quit, ἅμα καὶ τ' ἐλγννήτων Ἀσκληπίον. Idem
in Deorum dialogis: αὐτὸν τε καὶ τὸ βρέ-
φους αὐτῆς ἐλγννήτην. pro quo alibi νεο-
γνόν, & δ' ἐπικον dicit, de furto Mercurii
adhuc

adhuc infantis agens, qui cum id ætatis
esset fertur etiam testudinem, id est che-
lyn fabricatus in cunis, de qua Aratus:

καὶ χέλυς ἦτ' ἐλίγη, πῶ δ' ἄρ' ἐπὶ καὶ ὦρσε
λίχνη

Εὐμείας ἐτόρησεν.

Ubi recte vertit Cicero:

*Inde fides leviter posita & connexa videtur
Mercurius parvis manibus quam dicitur
olim*

In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. vulgo ἀπροσδυνούσως
in simis fabricatus. Appianus in Libyca
historia: διέπλωσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀμφ'
ἑαυτὸν δέληφρεις Ὀπιλέκεις τελαχσίεις. ubi
δέληφνήτης non potuisset dicere.

V. Μέγα ἂν ἀθλον κατέπραξας αὖ] Hic
μέγα ἀθλον dicendum fuit, masculino
genere. Proprie igitur Lucianus, ἀθλόν
πῶς τῶν βασιλεῶν Ὀπιπλῶν. Idem in fu-
gitivis: τελοκαδέκαλον γὰρ ἀθλον οἷς τῶν
ἐμικρὸν ἐκέλευσεν. Et in Deorum iudicio:
ἔν τῳ ἀγῶνι τὸ ἀθλον εἶση ἀναγνῆς τὸ μῆλον.
Ubi legendum: τὸ ἀθλον, ut præmium si-
gnificet. Idem in Gymnasiis recte πῶς ἀ-
θλα δυνάμει ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturnali-
bus: καὶ ἀθλα ἀναιρεῖσθαι τὸ αἰλόντα. Quod
autem

autem Lucianus ἀθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in secundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere præmia. Ἀθλα, βραβεῖα, ἀρεταῖα, γέρα, ἐπὶ χεῖρα, ἑπαθλα & νικητήρια idem significant propemodum. Demosthenes in epistola ad Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας ἢ φυγὼν ἐπὶ χεῖρα τῷ πατρὶ ὑμῶν πεποιημένων ἔχων. Ammonius: ἀθλα, inquit, & ἀθλον διαφέρει. δροσινικῶς μὲν γὰρ τὸ ἀγῶνα δηλοῖ, εὐδαιμόνως δὲ τὸ ἑπαθλον. Paria his scribunt Moschopulus & Thucydidis interpres ἀνώνυμοι. ἀθλον, inquit Moschopulus, τὸ βραβεῖον, ἀθλα δὲ ἀγῶν.

VI. Σωήσω ἂν εἴπερ θελήσεις] *Intellexisses utique, siquidem voluisses.* Sic interpretare. Ut σωήσω dictum inusitate, pro quo Atticus dixisset σωήκας ἂν. Medius scilicet aoristus pro activo. Micyllus tamen σωήσω putavit esse futuri activi primam personam, & in εἴπερ θελήσεις verbo optandi modo juncto solœcismum esse. forte non male. Nam εἴπερ indicativo junctum omnino usitatius est.

VII. Ἀλλὰ μὲν μετῆκα θᾶν λαγῶν] De hoc accusativo Athenæus lib. IX, p. 400. Τρύφων δὲ φησι, πῶς λαγῶν ἐπὶ αἰπαλικῆς ἐν

NOT. IN LUCIANI SOL. 45

Δαναΐσιν Ἀρμισφάνης ὀξύτωνος, καὶ μὲν ἔν τῳ
 34. Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν σπαραπείσειεν
 ἡμῶν· καὶ ἐν Δαιδαλώσιν. Διόλωλα πύλων τῷ
 λαγῶν ὀφθήσκει. Ξενοφῶν δὲ ἐν Κυρηναϊκῷ
 χωρὶς ἔν τῳ λαγῷ καὶ πεισσωμύτως, ἐπεὶ τὸ
 κατ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡς περ γὰρ ναὸν λεγόντων
 ἡμῶν ἐκείνοι φασὶ νεῶν, καὶ λαὸν λεῶν, ἔτω λα-
 γὸν ὀνομαζόντων ἐκείνοι λαγῶν ἐρεῖσι. τῇ δὲ τῷ
 λαγὸν ἐνικῇ αἰτιατικῇ ἀνέλεγχός ἐστιν ἡ πρὸς Σο-
 φοκλῆ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πλεθυστικῇ ὀνο-
 μαστικῇ·

Γέραναι, κερῶναι, γλαῦκες, ἰκίνοι, λαγοί.
 Τῇ δὲ λαγῶν ἡ διὰ τῷ ὡς πλεθυστικῶς πρὸς-
 αγορευομένη, λαγὼ παρ' Εὐπίλιδι ἐν Κόλαξιν
 ἵνα μὴ πρὸς μὲν βατίδες καὶ λαγῷ, καὶ γυναι-
 κες εἰλίποδες. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ πῶτ' αἰλόγως καὶ
 πλὴν πελοπῶσαν συλλαβῇ πεισσωμύτως πρὸς-
 φέρονται. Διὰ τὴν ὀξύτονον πλὴν λέξιν. ἐπειδὴ τὰ
 εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμόπουνά ἐστι, καὶ με-
 ταληφθῇ εἰς τὸ ὡ παρ' Ἀπικῆς, ναὸς, κάλῃ,
 νεὼς, κάλως. ἔτως δὲ ἐξεήσατο τῷ ὀνόματι καὶ
 Ἐπίχαρμῳ καὶ Ἡρόδοτῳ, καὶ ὁ οὗτος Εἰλωίας
 ποιήσας, εἰπὼς ἐστὶ τὸ μὲν ἰακὸν λαγός.

Λαγὸν παρέχας πείθῃ τὸ θαλάσσιον.
 Τὸ τὴν λαγὼς Ἀπικόν. λέγεται τὴν καὶ Ἀπικὸν λα-
 γοί. ὡς Σοφοκλῆς·

Γέραναι, κερῶναι, γλαῦκες, ἰκίνοι, λαγοί.

Τὸ

Τὸ μὲν τοι ἡ Πῶκα λαγῶν, εἰ μὲν ἔστιν Ἰωνικὸν
 παλαιῶν τὸ ω. εἰ δ' Ἀττικὸν τὸ ο. Tryphon in-
 quit: Aristophanes in Danaidibus τὴν λαγῶν
 accusandi casu acuto notavit accentu, addita
 v littera. Sic pedicis solutum fortassis leporem
 nobiscum ille rapiet. Idem in Epulonibus:
 Perii dum leporem vello, me quisquam adspi-
 ciet. Xenophon libro de venatione λαγῶν dixit
 absque v, accentu circumflexo. Nos enim λα-
 γῶς nominandi casu dicimus, & accusandi ca-
 su λαγὸν, veluti ναὸν, λαὸν, quod Athenien-
 ses λαγῶν, νεῶν, λεῶν, cum ω. Accusativo
 singulari λαγὸν respondet apud Sophoclem in
 Amyclo Satyrico nominativus pluralis λαγῶν.
 Grues, cornices, noctua, milvi, lepores. Accu-
 sativo vero singulari λαγῶν pluralis nomina-
 tivus λαγῶ scriptus per ω apud Eupolidem in
 Assentatoribus: Ubi aderant raia, lepores
 & femina inflexis pedibus incedentes. Qui-
 dam præter rationem horum ultimam sylla-
 bam cum accentu circumflexo proferunt.
 Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda
 est, quandoquidem quæ vocabula in Θ fi-
 niunt, etiamsi ab Atticis in ω mutantur, re-
 tinent tamen eundem accentum, ut ναὸς κα-
 λὸς, νεῶς καλῶς. Sic Herodotus videlicet u-
 sus est hoc nomine, sic Epicharmus & qui Ei-
 lotas

NOT. IN LUCIANI SOL. 47

*lotas composuit. Ionicum est λαγός. Ut λαγόν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγόν (h. e. leporem) marinum edit. λαγώς quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici λαγός per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγοί. Quod vero dicunt πλώκα λαγών, id est, timidum leporem, si Ionicum est redundat ω, sin Atticum redundat ο. Ex quo loco discimus Atticos dixisse λαγών in quarto casu, non λαγώ, ut hic Lucianus. qui & de domo sua: ἀνέχων τὸν λαγών. Herodotus λαγών μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγών κύρω. Idem in Polyhymnia: ἵππον γὰρ ἔπικε τὸν λαγών. Herodotus in Thalia etiam λαγώως dixit, & in Melpomene λαγόν in accusativo. Quod autem Athenæus recte observavit Xenophontem τὸν λαγῶ dixisse docent loca subiecta ex venatione: ὅταν γὰρ πρὸς αὐτὸν ὦσι τὸν λαγῶ. Ibidem ἐστὶ γὰρ ἀνὰ τὴν δρόσκην τὸν λαγῶ ἄγειν τὰς κυνὰς. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δὲ αὐτὸν λαγῶ. Et in secundo: Ἀέπες γὰρ ἵππον πλάττωσι αἰσιῶς καὶ οἶδε τὸν λαγῶ. Quæ omnia loca circumfle-
tenda erunt contra fidem exemplarium si Athenæo credimus. Videtur etiam Lucianus in θείῳ pro γένει ὑποσολοικίζειν.
Liba-*

48 JOH. GEORGII GRÆVII

Libanius certe in ἀντιρρήτικῳ Ἀγαμέμνονα, inquit, πείθειαν ἄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Julianum in-
vectiva, Διὰ τὸ ἀγορεύς θείαν βοῶντες καὶ λέγον-
τες Χριστιανοί.

VIII. πολλοὶ γρόμμοι λαγῶ] Hic λα-
γῶ dixisset Sophocles ut vidimus supra.
Licet Pausanias λαγῶ τῷ καὶ ἔλαφοι, & οἱ
λαγῶ εἰσι λύκοι, & Xenophon etiam λα-
γῶ dixit in primo institutionis Cyri: καὶ
πρὸς οἷα χωρία φάγειν αἰρῆνται οἱ λαγῶ ἐν
τέτοις πρὸς διὰ δύσχεα ἐνεπιάννυες ἵνα ἐν τῷ
σφόδρε φάγειν αὐτοὺς ἑαυτὸν ἐμπίπλων ἐνέδω.
Quæ male sic vertunt: In quas venatoribus
capiuntur. Hic casses visu difficiles tetendis-
ses, quo in vehementi cursu ipse seipsum inci-
dens convinceret. Sed quis hæc intelligit?
Verte: Quæque ad loca lepores fugere insti-
terint, in eis latentia retia intendebas, ut ra-
pido cursu ipse se in retia induceret. Dicimus
enim φάγειν αἰρῆσαι pro fugam adorno,
meditor.

X. Σὺ τὸ ὑπὸ τῷ ἄγαν παιδείας διέφθορας]
Corruptus es, vel periisti. passive. cum ta-
men hoc verbum proprie perdidisti signi-
ficet. Sic sane docuit Moschopulus: διέ-
φθορε ἦθος πρὸς ἀφθέρων, καὶ πρὸς ἀφθαρμόνων.
Ἀγα-

Ἀριστοφάνης ἐν Κόραις· διέφθορον τὸν ὄρχον.
 μένωνδρον Ἀδελφοῖς· εἰ δὲ ἐπὶ τῷ κέρει
 διεφθορώς. Ὁμηρὸν· φρένας ἦλθ' ἐφθόρας,
 (id est, διεφθάρης τὰς σεαυτῷ φρένας) ὅθεν
 εἰ διεφθορὸς αἶμα· εἶπες ἀπηνῶς σπλοικιεύς.
 Phrynichus: Διεφθορὸς αἶμα τ' ἀμαθῶν πι-
 νες ἰατρῶν ἔτω σπλοικίζοντες. δεῖον λέγειν διέ-
 φθαρμένον αἶμα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν.
 Ammonius ferme eadem omnia. Non
 satis igitur Attice Plutarchus in præce-
 ptis Politicis: Ἀφελὼν πολὺ ἔ' διεφθορότος
 αἶμα. Idem in præceptis valetudinis:
 τοῖς μὴ καχεκλιῇσι μηδὲ διεφθορόσι φλέγμα
 καὶ χολὰ κινεῖ. Idem in libello εἰ περὶ στυ-
 πρῶ πολλοῦ πτόν. Διεφθορόσι πλείως ὑπὸ δρ-
 γίας. Etiam in Phocione: Ἡ Κάτων δρ-
 γαιοτροπία ὀπιγμομένη βίοις διεφθορόσι. Jo-
 sephus V Orig: γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἡδη.
Corruptum lac. Synesius: Ἡ μὴ κέρωνσιν οἱ
 διεφθορότες τῷ διαίῳ. *nisi judicent qui cor-
 ruptis sunt judiciis.* Audiamus nunc Tho-
 mam Magistrum qui in diversa est sen-
 tentia: Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ ἔ' διεφθάρη.
 Δεκκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιῶς δια-
 λόγῳ· Ἦ π' ἀμφοῖν διεφθορώς τὸ σῶμα. Ἄπαξ
 δὲ ἀντὶ ἔ' ἐφθειρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρῳ·
 τὰς ἔσας τί με καὶ τὰς ἀπ' ἑσας ἐλπίδας διέφθο-

D

ρεν.

ρεν. ἔστι ἢ καὶ ὁ ὠδρακείμῳ, ἐν χρήσει. Ἀρ-
 σείδης ἐν Περικλειᾷ. Ἡ πῶς ὄντ' Ἀθλωαίους εἴη
 διεφθαρκοῖς. Josephus λῶ δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν
 διεφθαρότων τὰς ὀφθαλμοὺς σωωμοσμοῖς. id
 est, captus oculis. Cleomedes lib. 2 κυ-
 κλικῆς θεωρίας· πὰ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν
 διεφθαρότα passive. Utraque significatio-
 ne utitur Philostratus. In Critia : ὅτι
 Θετταλίας καὶ τῆ ἐκείνη ὁμιλίας διεφθαρέναι
 αὐτόν. id est, corruptum esse. Idem in Sco-
 peliano : ἐκέλευσε τέρας λίθους βάλλεσθαι ὡς
 διεφθαρότας αὐτῶν τὸ ὕον. *Fussit Rhetorum ima-
 gines lapidibus peti propterea quod sibi filium
 perdidissent.* Idem in Polemone : Φερά-
 δω δὲ ἐσεφοίτα διεφθαρότων ἤδη αὐτῶν τῶν ἄρ-
 θρων. Et in eodem : ὄνομα ἢ τῶ μερακίῳ
 οὐαρῷ, διεφθαρὸς ὑπὸ τῶν χαλάκων. Lu-
 cianus in Nigrino : ἀκῶν διεφθαρότων ἀσ-
 μάτων. quod active & passive potest acci-
 pi *audiens corruptas cantilenas, aut corrupt-
 pentes.*

X. οὐ γὰρ παύσειν αὐτὸν τὸ τίνα.] Eun-
 dem habet intellectum quem his verbis
 expressit Ammonius : διέφθαρται μὲν γὰρ
 ὑφ' ἑτέρου, διέφθορε ἢ τὸν ἕτερον, ut τὸ τίνα &
 τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διέ-
 φθορε cum activum proprie sit exigere
 post

post se accusativum. Interpres τὸ τίνα putat referendum ad λαγῶ.

XI. Ὅταν π τῶν παιδίων γῆν τῶν πᾶς τίθας θηλαζόντων.] hoc est, *nutrices lactentium* ut solœcismo solœcismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moschopulum quorum hæc sunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ μετὰ βαλκῶς ὡς ἔπεκε, καὶ θηλάζεισι πᾶ πυχθέντα ἀμετὰ βάτως. *Lactat mulier quos peperit & lactent nati absolute.* Attice igitur Ælianus XIII, 1: Ἡ δ' εἶσα τῷ βρέφει ἐθήλασεν αὐτό. *Delectata infante ubera ei præbuit.* Et Philostratus Sophista in imaginibus, λέγεται οὐδ' ὡς θῆλε θηλάζειν π αὐτὸν ὡς ἔπεκε. Et Lysias: Ἐπειδὴ παιδίον ἐγύειο ἡμῖν ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαzen. Recte habet & illud in hymnis Davidis: ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων. *Ex ore infantium & lactentium.* Nec illud male in sacris codicibus: οὐαὶ ᾧ ἐν γαστρὶ ἐχέσταις, καὶ ᾧ θηλαζέσταις. Cum illo μακάριαι αἱ στήραι καὶ κοιλίαι αἱ ὅσες ἐγόννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ ἐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani præceptum vero facit: Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασί σε καὶ μαστοὶ ἐς ἐθήλασας. Dic igitur ᾧ ἐκ τῆς τίτης θηλαζόντων non autem πᾶς τίτης auctoritatem secutus Luciani in Antiocho: τὸ δ' ἔπερον,

ἔπειρον, inquit, ἐκ τ' ἵππου θηλάζει εἰς τ' πωλικὸν τρόπον. De Hippocentauro agens pul-
lorum instar fugente. Male Plutarchus
in Romulo matrem aut nutricem θηλα-
ζομένην vocat, & pueri θηλάζοντες ὠφθησαν
τὸ θήλον. Galenus ὑγαινῶν primo: Ἀφρο-
δισίαν τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελύω τὰς θη-
λαζούσας παῖδια γυναικῆς. Idem eodem in
loco: ἔγωγε συμβεβλῶσαιμι ἂν εἰ κηθήσειεν ἡ
θηλάζουσα τὸ παιδίον. Suidas de hac voce
paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀν-
τιλαμβάνομεθα τῷ ῥήματι. ὅτι τὰ παιδίων τῶν
θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ὅτι γυναικὸς
παραχέσης γάλα. Attice igitur Lysias in
supra posito exemplo. Interpres hic a ve-
ro longissime aberravit.

XII. οὐδὲ αὐξάνοντα παῖδια πολοίκισμον
πιήσθαι.] Carpit hic eos Lucianus, qui ver-
bo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὐ-
ξομαι. Et sane apud idoneos auctores,
Aristotelem, Theophrastum, Plato-
nem, Demosthenem, Isocratem, Xe-
nophontem, Thucydidem, Philostrat-
um, Lucianum verbum αὐξάνω in no-
tione passiva, ut loquuntur, nusquam
invenitur. Active vero nonnunquam.
Plato in Timæo: Σπείρας καὶ ὑπαρξάμε-

ἐγὼ ὡς αὐτῶν. Τὸ ἵ λοιπὸν ὑμῖν ἀπα-
 νάτω θνητὸν παρουφαίνοντες ἀπεργάζεσθε ζωῆ
 καὶ ἡμῶν, προφύ π διδόντες αὐξάνετε καὶ
 φθινόντα πάλιν δέχετε. Cicero elegantis-
 sime vertit in libro de universo ut o-
 mnia: *Quorum vobis initium statusque tra-*
ditur. Vos autem ad id quod erit immortale
partem attexitote mortalem. Ita orientur
animantes, quos & vivos alatis, & consum-
tos sinu recipiatis. Sed pro *status* in hoc lo-
 co legendum est *satus*. Nec enim ratio-
 nem & conditionem harum rerum tra-
 dit, sed originem & causas originum.
 Et sic legendum esse ex Græco satis con-
 stat, ubi *παίεας* legitur, quod Cicero *sa-*
tus vertit. Hac voce vero Cicero & alibi
 utitur. In eodem fragmento, & eodem
 cap. II, paulo ante: *Sic igitur, ut ab his*
traditum est, horum Deorum ortus habeatur,
atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Cæli
satu, Terraque conceptu generatos editosque
memoremus. Ibid: *Hæc vos qui Deorum satu*
orti estis attendite. Tuscul. quæst. lib. II:
Cultura animi Philosophia est, quæ extrahit
vitia radicitus & pręparat animos ad satus
accipiendos. Idem de senectute: *Quid ego*
vitium ortus, satus, incrementa commemo-

rem? Sed redeamus in orbitam. Scrip-
tor incertus apud Stobæum : αὐξάνειν
δι' οἴκας. Nam illud Euripidis apud Sto-
bæum : καὶ σὺν' ἁπονηρῆς μήποτ' αὐξάνειν πόλιν,
alibi apud eundem legitur castigatius αὐ-
ξάνειν ἐν πόλιν. Est tamen alius locus Euri-
pidis, in quo active capitur. In suppli-
cibus : πλέμεις τ' αὐξάνουσ' ἄνδρες δικης. Et
in illo Zoroastri : Μηδὲ γὰρ αὐξάνει τιμὴν εἰμαρ-
μόνῳ. Synesius περὶ Φαλακρας passively di-
xit : ὅτι τέλει καὶ πῶς ζῶσιν ἐν νεκρῶν, ἀλλ'
ὅτι πεθνεώτων αὐξάνουσιν, id est, crescunt. Acti-
ve autem, ἔτι μὲν οὐ καὶ αὐξήσεται ἡμῶν
ἐν τῇ πόλιν τὴν ἐξωλεσάτων καταπόλεον. Sy-
nesius idem περὶ προνοίας αὐξάνει δὲ ἅπαν
ἀνάγκη τὸ πινυμένον, καὶ ἔρρει ἀνάγκη τὸ ἀμε-
λόμενον. Ratione autem caret quod il-
lud Sophoclis in Traginiis. Τὸν καδμογε-
νὴ τέλει, τὸ δ' αὖτε βιότῃ πολύπονον. Id est,
Herculem alit & auget industria. Interpres
Græcus ita interpretatur αὖτε ἀντὶ τῆς αὐ-
ξεως. Condonandum autem est reveren-
tiæ sacræ scripturæ, quæ his supersticio-
sis Grammaticorum & Atticorum legi-
bus semper soluta fuit. Magnus Erasmus
in illud Apostoli scribens quarti ad E-
phesios : Αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ne-
gat

gat verbum *αὐξάνω* aliam habere significationem quam neutralem. Sed præter superius a me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio: *Ἀπολλῶς ἐπόπεν ἀλλ' ὁ θεὸς ἡύξανεν, ὥς τε ἔτε ὁ φυλάων ἐτί πι, ἔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων θεός.* In iis vero omnibus, quæ subjiciemus exemplis passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80. & XIII, 19. Act. VI, 7. VII, 17. XII, 20. Joh. III, 30. Coloss. II, 19. 11 Thess. I, 3. Petrus II ep. cap. ult. *αὐξάνετε δὲ χάριν καὶ γνώσιν τοῦ κυρίου.* Josephus in quarto antiquitatum: *Πολλῷ μᾶλλον αὗξεν καὶ φύεσθαι.* Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit a Luciano, quem operæ pretium est audire. *Τὸ αὗξεν*, inquit, *ἵππιν ἐνεργητικῶς, οἷον αὗξεν ὁ ἥλιος, καὶ ἡ ὑψώσεως τὰ φυτὰ. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ σεφάνος. τὰς ὁδοξίας τὴν παλαιότητα θεραπεύειν, ταύτας αὗξεν, μᾶλλον τῶν ἄλλων. Καὶ αὗξεν ἀντὶ τῆς αὐξέμενης. Ἀριστοτέλης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην. Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ἡύξησεν ἡ δόξα. αὗξάνει ἵππιν παθητικῆς σημασίας, καὶ αὗξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὗξησιν δεχεται καὶ αὐξάνομαι ἵππιν ὅτι τὸ αὐτὸ σημασιολογία.*

56 JOH. GEORGII GRÆVII

Ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ. οὕτως
 ἐπείγει καὶ ἡ πάλαις ἡϋξάνειν. Hic docet αὐ-
 ξαν esse augere, facere ut aliquid crescat;
 interdum tamen accipi pro crescere,
 quod unico ex Aristide exemplo pro-
 bat. Αὐξάνειν vero accipi passive pro cre-
 scere, quamvis etiam in illa notione le-
 gatur αὐξάνομαι. Hæc quidem Thomæ
 sententia. Tu vero, quisquis Atticus es-
 se voles, active dicas αὐξω, & αὐξάνω,
 passive vero αὐξομαι & αὐξάνομαι, tametsi
 elegantissimus scriptor Josephus in se-
 cundo δῆχαιολογίας passive dixerit καὶ αὐ-
 ξοντες ἔπαυσε. Et eodem capite active:
 τὴν οἰκίαν αὐξέουσιν δῶδαιμονίαν. Et in octa-
 νο Ἀλώσεως rursus passive: Φιλία δὲ τῶν
 ἡϋξήσε. passive. Nec nobis ob stare
 debet unius Aristidis exemplum a Tho-
 ma adductum.

XIII. μὴ πόινω ἐπὶ λέγειν.] pro μὴ λέ-
 γε. Lucianus in amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ
 πάλαι κλέα τ' ἐρωτικῆς περαίνειν. pro πέραινε.
 Poëtis hoc & legum latoribus familiare,
 haut scio an barbarum in prosa.

XIV. πηνίκα ἔξεισι.] Hic solæcismus
 in hoc vertitur, quod πηνίκα posuerit, pro
 quando vel quo tempore, cum Atticis signi-
 ficet

ficet tantum *qua hora?* Docet Suidas:

Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας, ἀντὶ τῆς ὁπία ὥρα
ἐστὶ τῇ ἡμέρας. ὥρας γὰρ ἐξήταζον ἔκ καιρῶν. Πη-
νίκα δὲ ἐξώρμησε τῷ νυκτός. Τὸ δὲ ἀνταποδι-
κὸν, ὁπηνίκα; μικρὸν τι μᾶλλον πλεονεκτήσαν.
Τὸ δὲ Πηνίκα ἀπὸ ἀπώλειο, ὅτι ἀττικὸν ἔστι
ἀρχαῖον, ἔστι ἀπώλειο. ἐστὶ δὲ ἀντὶ τῆς πό-
τεως. παρέλκει γὰρ τὸ ἀττικόν. ἐπεὶ ἔστι τὸ πινὰ ση-
μαίνον. ἔστι τὸ ἀπινὰ. ἔστι γὰρ τῶν ἀερόζων τῶ
ὁπηνίκα. Sic hic locus legendus. ex scho-
liaſte Ariſtophanis, cujus hæc ſunt ver-
ba: *ποία ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας. τῶν τῶν ὁπία ὥρας
ἐξήταζον ἔκ καιρῶν.* Sic enim legendum ex
Suida, non *ὁκαιρως*. Apud Suidam vero
male legitur *ἐζήταν* pro *ἐξήταζον*. Sed alia
quoque in hoc loco reſtituta ſunt. In-
terpres vero Suidæ hic nihil vidit, & va-
rie hallucinatur. Sic autem hic locus eſt
vertendus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας, di-
citur pro ὁπία ὥρα ἐστὶ τῇ ἡμέρας; (h. e.
quota eſt hora dici!) Horas enim ſic explo-
rabant non tempora. Quota vero noctis hora
egreſſus eſt? Quod vero huic reſpondet eſt ὁ-
πηνίκα. (id eſt, *co tempore.*) paulo poſt me-
ridiem. Illud vero: Πηνίκα ἀπὸ ἀπώλειο,
(*quando periit?*) neque Atticum eſt, neque
obſoletum, neque rectum. Eſt vero dictum pro

πότε δῆτα, quando. Abundat autem illud ἄτ-
 τα. Quia neque πνὰ significat, neque ἄ τινα.
 Nihil enim horum quadrat ad vocem ὀπνήκα.
 In eadem sententia est Thomas Magi-
 ster: Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ὅτι χρέον.
 Ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπὼν δὲ πν, ὅτι
 πηνίκα ἀποδημήσεις; εἰάν εἴπῃς μὲν δύο ἢ τρεῖς
 ἡμέρας σὺν ὀρθῶς ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἐφημερὶ
 Ὀρηται ὧς πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ
 τὸ πτωικαῦτα καὶ τὸ πτωικαῖδε, καὶ ἡνίκα λέγε.
 Πλάτων ἐν Κερίτωνι. Τί πτωικαῖδε ἀφίξαι ὡς
 Κερίτων; ἢ ἔκ πρώτῃ ἐπὶ ἐστί; Κερίτ. πάνυ μὲν οὐκ.
 Σωκρ. πηνίκα μάλιστα; Κερίτ. Ὁρθρὸν βαδύς.
 Καὶ αὐθις ἐν Φαίδωνι. Μὴ αὐρεον πτωικαῖδε
 σκέπῃ ἢ ἀνθρώπων ἐδεῖς. Hunc Platonis
 locum imitatus est Aristides in legatione
 ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὐρεον κεῖ-
 σθαι πτωικαῖδε; Id est, Cras hac hora. Phry-
 nichus fere eadem omnia: Πηνίκα, in-
 quit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τῆς πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δη-
 λωτικόν. οἷον εἰπὼν πνός. πηνίκα ἀποδημή-
 σεις; εἰάν εἴπῃς ἐώθεν ἢ πρὶ μεσημβρίας ὀρθῶς
 ἐρεῖς. Male vir doctissimus Joannes Nun-
 nescius ὥρας exponit hic horas anni, & per
 eas quatuor anni tempora intelligit. cum
 de partibus diei, ut & ex Suida, & ex sub-
 jecta responsione apud Phrynichum ap-
 paret,

paret, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἦρετο ὁ παντοκράτωρ τὴν ὑποκρη-
τὴν πηνίκα εἶη ὅτι τῆς σκληρῆς ἡλᾶθῃ, ἔϛ' εἰπὼν-
τῷ, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι ἔσσε. Attice e-
tiam dixit Lucianus in Gallo: καὶ πηνί-
κα ἤδη λελεῖται θεοί. Et Aristophanes in
Avibus: Πηνίκα ἐστὶν ἄρα τ' ἡμέρας; ὁ πηνί-
κα. μικρὸν πρὶν μεσημβρίαν. *Quota est hora
diei? Ea paulo post meridiem.* Pro πότι dixit
Lucianus in Electro πηνίκα. Ἀλλ' οἷός γε κύ-
κνοι πηνίκα ὑμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκείνο ἄδδουσιν. Et
in Timone, ac Aristophanes ibidem in
loco supra allato.

XV. ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα.] hoc est,
*Acquiesco patria legibus & consuetudini-
bus.* Cum proprie & Attice hæc verba
significent, *habeo satis amplum patrimo-
nium.* Πατρῷα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πα-
τέρων εἰς υἱὸς χωρῆντα, καὶ πατρῷοι φίλοι. Πά-
τερια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. Divus Basilus
contra fœneratores: Ἰστέρον καὶ τὸ πατρῷον
ἐκστήσῃ, *postmodum etiam cedes & everteris
patrimonio.* Laërtius in Solone: ὁ τὰ πα-
τρῷα καπηδοκῶς. Idem in Anaxagora:
Ὁς γε τὰ πατρῷα παρειχώρησε τοῖς ἀκείοις. Lu-
cianus in Dialogis meretricum. Εἰ κύριος
ἡνώμα

γήνωμαι τῷ πατρῷον. Ammonius eadem omnia nisi quod παρὲς φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατρῷοι ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristophanis in Avibus: ὃν ἐμοὶ παρὲς φίλῳ. Pro Thoma facit Lucianus in Timone: Πατρῶον, inquit, φίλον ἔντα. Et Herodianus in primo: Τιμῶν πῶσαν ἀπένευμε τοῖς πατρῷοις φίλοις. Et non longe post τὰς τε πατρῷους φίλους πρῶτον διαβάλλειν ἤρξατο. Et Basiliius contra fœneratores: Καὶ πρὸς καὶ πατρῷας ἀπεμνήσθη φιλίας. Moschopulus: πάτερμα ἔστι τὸ πῶλεις, παρὲς φίλῳ καὶ πατρῷῳ κληῖρον. Operæ pretium est & Pollucem, qui inter hæc nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ δὲ πατέρων κτήσις πατρῷα, παρὲς, πάτερμα, περιγονική. καὶ ἰερὰ πατρῷα, καὶ πάτερμα, καὶ παρὲς, καὶ περιγονικά. Suidas vero Thomæ & Moschopulo consentit. vide verba pag. 465. Quia autem πάτερμα ἔστι scribendum esse dicunt, notandum est τὸ πάτερμα, vel καὶ τὸ πάτερμα frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, præsertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὸ πατρῷα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὸ πάτερμα, ut dixit Josephus,

NOT. IN LUCIANI SOL. 61

phus, ἐξείβαινε τὴ πατρίῳν ἰδῶν pro πατρίῳν
ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc pa-
tre dixerit, se satis amplum habere pa-
trimonium non effugiet solocismus. Si
apud Lucianum in Dialogo Alexandri &
Annibalis recte legitur ὁπότε τὴ πατρίῳν
πεσοικωεῖσθαι ἤξῃς καὶ διαίαν τὴν Μηδικὴν μετ-
δήτησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίῳν. Sic-
ut & Dion in XXIV libro de C. Cæ-
sare: Ἀλλὰ ζῶν πά πνα τὸ ὑπαίχας καὶ μὴ
ἀναγκαζέντα, μήτε ἐκ πατρίῳν, μήτε ἐξ
ἐπηγορίας πνός, ἐκστῆναι. *Ac ipse vivens & ne-
que legibus patria, neque ob aliquam culpam
eo sc. consilatu se abdicavit.* Ubi male πα-
τρίῳν pro πατρίῳν dixit. Recte Suidas in
vita Christodori Coptitæ: ἐργαίεν, in-
quit, πάτεμα Κωνσταντίνου πόλειως ὀθικῶς βί-
βλια ιβ. πάτεμα Θεσσαλονίκης βίβλια καὶ δα.
*De moribus urbis Constantinopolis, Thessalo-
nica &c. Eumolpidarum πάτεμα.* Cic. ad
Atticum.

XVI. Συμπατρίῳς ἐστὶ μοι] pro civis
meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μοι
vel μοι. Ut hic locus intelligatur adscri-
psimus Pollucis, Hesychii, Moschopu-
li, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβα-
ροι ἄλληλας καὶ πολίτας ἀλλὰ πατρίῳς λέγουσιν.

Ἀρχιπρωτῶν ἢ καὶ συμπρωτῶντες ἔφη. Πλάτων
 μὴ πρὶν ἐν τοῖς νόμοις καὶ ὅτι τῷ Ἑλλήνων τὸ πα-
 τρωτικῶν εἶρηκε. Locus Platonis est in sexto
 de legibus: δύο ἢ λείπεισθαι μὴ μηχανὰ,
 μήτε πρωτῶν ἀλλήλων εἶναι οὐδ' ἐμύχοντες
 ῥᾶον δεξιόσιν ἀσυμφώνησιν εἰς δύναμιν ὅτι μά-
 λιστα. Hesychius: πρωτῶν παρ' Ἀθηναίοις
 ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopolus: Πρωτῶ-
 ν, inquit, πρωτῶν Ἀττικῶν εἰσιν. ὡς γὰρ Φα-
 μβρ πολίτην τὸ συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸ συνηλι-
 κιώτην, ἔτω καὶ πατριώτην τὸ συμπρωτῶν. Καὶ
 ὅτι θηλυκῆ ἢ πρωτῶν σολήν καὶ τὰ πάτρια γι-
 νομένη. Sic Lucianus in Scythia: Ἡ σολή αὐ-
 τὸν ἐπιστάσκει τὸ πρωτῶν εἶσα. Xenophon e-
 tiam πρωτῶν ἵππων dixit. Ammonius:
 Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δῆλος δέ-
 λω. Thomas: Πολίτης, inquit, δημότης, φυ-
 λέτης, ἀνδρὶ τὸν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimi-
 rum antiqui magistri docent ita inter se
 differre πολίτης & πρωτῶν, ut πολίται inter
 se dicantur Græci, eique ingenui, πρωτῶν
 barbari & servi. neque dicendum esse
 συμπολίτης, συμπρωτῶν, συνηλικιώτης, συ-
 δημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πρωτῶν
 ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud
 Latinos recte dicitur, *conciuiis*, *coequalis*,
contribulis. Hæc barbara sunt, pro quibus me-

melioris ætatis scriptores dicunt *civis*, *equalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallæ, qui existimavit *conciivis* esse vocabulum Latinum. Notavit tamen Pollux Archippum Comicum *συμπατριώτης* dixisse. Scribit idem Euripidem dixisse *συμπολίτῳ* in Theseo & Heraclidis. quod & Aristophanis Scholiastes annotavit, ad hæc verba in Pace: *Ἡ ῥησὺς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν*. In quem locum scribens interpretres: *οὔτε συμπολίτῳ, ἅτε σωδημότῳ λέγασιν*. *Ὁ μὲν τοι Εὐραπίδης πα λέγει ὡς συμπολίτῳ τῇδε βοσκήσῃ χθονὶ καὶ τῇ πενήσῃ νῦν πν' ἀρκέσῃ ῥεῖων*. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & hæc vox apud Josephum lib. XIX *Ἀρχαιολογίας*. *Οὐ μόνον εἰς τοῦτο συμπολίτης ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους*. Et Ælianum III, 24: *Νεανίσκοι τρεῖς εἰς δελφὸς ἀφικόμενοι θεωροὺς συμπολίταις κακῆργοῖς συμπεριτυχάνουσιν*. Apud eundem legitur etiam *σωήλικες*. *Λησταῖς πεπεσὼν μὲν τῷ σωηλίκῳ βοῆς γρομῶντος ἰδὼς ὁ δρῶν καὶ τοῦτο μὲν διεσκόρπισεν, ἕως οὗ ἀπέκλεινε*. Quæ vox & apud Eupolin legitur teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panethenaico *συμφυλῆται*. *Τὰς δὲ πατρὶσιν ἐκείνων καὶ τῶν δημοτῶν*.

Quare

Quare minus mirandum de Apostolo qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπάσι τοις ἁγίοις. Idem in primo capite epistolæ ad Galatas: Καὶ προσέειπεν ἐν τῷ ἱεραδαισμῷ ὑπὲρ πολλὰς σινηλικώτας ἐν τῷ νόμῳ. & epistolæ ad Thessalonicenses: τὰ ἴδια συμφυεῖσιν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythæronem vocat παρθενίῳ Oedipi: Ἀπείρων ὦ Κιθαίρων ἐκ ἔσσηταιν αὐρεον πανσέλλων μὴ ἐ σέγε καὶ πατριώταν οἰδίπυ καὶ τροφὸν, καὶ μητρί' αὖξαν καὶ χορδαῖα. *Dies crastinus haut abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus.* Athenæus Nicostрати Comici fabulam adducit nomine παρθενίως. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, æque vitiosa est ac Græca συμπαρθενίως. quamvis non ignorem a Plinio eam usurpata. Pro hac elegantiores dicunt *popularis, civis, municeps*. Sed de his nimis fortasse multa.

XVII. ο' δ' αἰνὰ ἐστὶ μεθύσης] Solæcismus in eo versatur quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσις vel ἡ μεθύσις τὴ μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur

tur μεθύσης. Thomas Magister: μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Γραῦν μεθύσῃ, τὸ κάρδαχος ἐνεκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός. Πρεσβύτης φίλοινος μεθύσῃ. Μεθύσας ᾧ ὅτι τὸ δρᾶσενων εἰδὲς τὸ δομίκων εἶπεν. ὅτι ᾧ θηλυκᾶ Λιβάνιου ἐν τῷ πρὸ τῶ λάλει μελέτη. Οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσας. Σὺ πίνω Αἰθιοῖς ἐπὶ μῦθου ὅτι μὴ δρᾶσενικῶ μεθύων λέγει καὶ μεθυτικός. Ὡς Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἡρώδου βίῳ. Εἶωρα ᾧ αὐτὸν καὶ μεθυτικὸν καὶ ἀνοήτως ἐρῶντα. Εἰπὶ ᾧ θηλυκᾶ μεθύσαι καὶ μεθύσῃ. Illud legitur apud Ecclesiasten cap. XXVI: ὁρῶν μεγάλη γυνή μέθυσα. Pollux Menandrum etiam de viro μέθυσας dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo quod Apostolus dixit in prioris ad Corinthios cap. V: Ἡ τοιοῦτος ἢ μέθυσας ἢ ἄρπαξ. Et VI: οὐτε μέθυσι οὐτε τοιοῦτοι. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μέθυσας καὶ παροινῶ dixit, quanquam & Phrynichus scribat: μέθυσα ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυτικός· γυναῖκα ᾧ ἐρεῖς μέθυσῃ ἢ μεθύσῃ. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης dicunt. quare μεθύσης per solœcismum est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenæum lib. XV: Εἴξαι οἶνον εἰρήκεν τὸ μεθύσῃ Ἀλέξιος. Ubi recte Casaubonus notavit

E

male

male non neminem emendare μέθυσθαι. Et apud Arrianum lib. IV, cap. 2. ubi tamen pro πρότερον μεθύσης εἶναι θέλεις, legendum μεθύσης.

XVIII. Λῆμμα πάρεισιν αὐτῷ] *lucrum adest illi*, cum λῆμμα πάρεισιν αὐτῷ, id est, fiducia animique præsentia vel obstinatio adest illi, dicere debuerit. Λῆμα & λῆμμα auctore Ammonio διαφέρει. Λῆμα μὲν γὰρ δι' ἐνὸς μὲν τὸ ὠφέλιμα τὴν ψυχῆς (sic enim legendum est non τύχης ut habent edita exemplaria) λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ. hoc est, λῆμα animi præsentiam significat, λῆμμα quicquid accipitur. Si Heliodori Episcopi codex emendatus est λῆμμα ab illo dictum est pro λῆμα. Λῆμμα, inquit, ἀσθενέστερον in secundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείῳ διὰ λῆμματι. Josephus VII ἀλώσεως καὶ πολλὰ λῆμματι πλήρης γινόμενον. pro quo Lucianus in Demosthenis encomio. ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτὸ τὸ λῆμα. In Neophrone quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibusdam libris. Κάπιγε, inquit, λῆμμα καὶ εὐνὴν θεοσυγές. *compreſſe ferociam & vim.* Ipsum carmen legitur in Stobæo. Quin & in Philostrati Heroicis λῆμμα impressum est pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, ἔ

Α' χιλ-

Ἀχιλλεύως δηλαδὴ φησι. In Dionysii Hali-
carnassensis libro VI eadem menda est.
τὸ λήμμα αἰσὶ καὶ παρορμίας ὡσαύτοι. Apud
Plutarchum in Cæsare quoque male le-
gitur παύται λήμματα ὁ καὶ αὐτὸς ἀνέθρεψε.
pro λήματι. Heliodorus tamen in sexto
recte dicit: γυναιὶα μὲν τὸ λῆμα, σωτηρὴ τὸ
φρόνημα. Euripides in Oreste: Μενέλαος
παύσαι λημὲν ἔχων πετηγμένον. Idem in Iphi-
genia: ὦ λῆμ' ἄριστον ὡς ἀπ' Ὀγυγῆς ρίζης
πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ
τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα,
τὴν ὀρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὴν ψυχῆς ὠφέλημα,
τὴν παρορμίαν. Joseph. III Ἀλώσ' Δεῖ δὲ
πῶς πρὸς τῷ τάχει καὶ λήμματι. Παράσημα
ψυχῆς autem, ut emendandum censui-
mus apud Ammonium, scripsisse pro
φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus
Alexandri: οἱ δὲ Θεβαῖοι τῷ ὠφελήματι
καὶ ψυχῆς ἐνεκαρτέρουν πῶς δεινοῖς. Josephus
in VI Ἀλώσ' κακῶς ἐπὶ τῷ ὠφελήματι
καὶ ψυχῆς Ἰεδαίοις. Polybius: Ῥωμαῖοι δὲ
ἀλλήλων σώματα καὶ ὠφελήματα ψυχῆς ὀλίγα
δεῖν καὶ οἰκονομίας ἐκράτησαν. Sed ut rever-
tamur ad λῆμα. Aristophanes in Nebu-
lis: Λῆμα μὲν παρέστιν τῷ δὲ σῶσι ἀπλῆτον. I-
dem in Ranis: καὶ Ἡρακλῆα τὸ χῆμα καὶ

τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐν τὸ λμῷ ψυχῆς
 λήματι πεσόντες. *Spiritibus freti*. id est, in-
 trepidi pectoris. Ponitur autem hæc vox
 fere cum adjectivo laudis vel vitupera-
 tionis. Euripides in Iphigenia: ὦ λῆμα
 ἄριστον. Idem in Alceste: κακὸν τὸ λῆμα
 καὶ ἐν ἀνδράσι τὸ σὺν. Idem in Medea: ἡ-
 κισα τὸ μὲν λῆμ' ἔφυ τρεφνικόν. Aristopha-
 nes in Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κά-
 λων ἐξίεναι καὶ λῆμα θέρμερον φορεῖν. Ubi
 perperam Erasmus legit λῆμμα & inter-
 pretatur & *lemma ferre vehemens*, quod
 dudum H. Stephanus notavit. Sopho-
 cles in Oedipo Coloneo: ὦ ἀναιδὲς λῆ-
 μα. Herodotus tamen sine laudatione
 λῆμα posuit pro præsentia & præstantia
 in Polymnia: Ἀπὸ λήματι, inquit, καὶ
 ἀνδρείης ἐστράδωτο ἐδεμιαῖς ἐξουσίας ἀνάγκης. Et
 in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ ρώμῃ σὺν
 ἑσόνες ἔσαν οἱ Πέρσαι. quo utroque in loco
 perperam μμ impressum est. Nam λῆμ-
 μα duplici μμ lucrum, capturam, qua-
 situmque significat, & syllogismi partem,
 quam Aristoteles πρῶτασιν Cicero *sumptio-
 nem* vocat. Hinc componitur dilemma
 & monolemma. Lemma etiam Plinio &
 Martiali argumentum significat. Cata-
 næus

næus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus encomio Demosthenis: Δημμάτων πολλῶν ἢ μεγάλων ὑπεροψίας, id est, *contemptus magnorum & multorum emolumentorum*. Josephus in I Α'λώσ. Ως μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα ποιήσῃς: Idem in XIV δέχαιολογίας: ἵνα ᾗ μὴ κατὰφορον γήμῃ τὸ λῆμμα. Ne tamen quantum pecuniæ extorserit cognosceretur. Ubi exemplaria πολυήματα habent. & male Gelenius vertit: *Ne tamen fraus deprehenderetur*.

Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικρὰ λήμμα ἢ πωλῆντες. Sophocles in Antigone:

οὐκ ἐξ ἀπεινῆς δεῖ τὸ κερδαίνειν Φιλῆν.

Ἐκ τῆ γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τὴς πλείονας

Ἀτωμύχης ἰδοῖς ἂν ἢ σεσωσμένης.

XIX. Πρόσεισιν ὁ μείραξ ἐμὸς φίλῳ.]

Hunc convitiari amico suo ideo dicit Socrates quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti ἡ μείραξ dixerunt non ἡ μείραξ vel μείραξισκῶ, nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in vita Demonactis: ἢ κεν οὐ πῆς μείραξισκῶ ὥραιῳ, αὐτὸς δὲ πολωλεκέναί λέγων. *Venit igitur quæstui effæminatus*

adolescentulus egregia forma. Ibidem in votis: καὶ μὲν ἔπινυ καλὸς ὁ μαιρακίσκος ἔδοξέ μοι. Sed præstat hæc ita sese habere ut testimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus testis est Thomas Magister: μέραξ, inquit, καὶ μαιρακίσκος ὅτι δῖονικῃ ἀδόκιμα. μαιράκιον δὲ ἐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μέραξ μὲν πὶ ὅτι θηλυκῇ, καὶ μαιρακίσκη μόνῃ Ἀριστοφάνης ἐν Πλάτῳ. Σὺ δὲ ἄπιθι χαίρων συλλαβῶν τὴν μέρακα. Καὶ πάλιν ὁ μαιρακίσκη πωτάνη γὰρ ὠρεκῶς. Σὺ δὲ μαιράκιον καὶ ὅτι θήλει λέγει. Lucianus in Gallo de Danae agens: ὅς ποτε ἡράδῃ τῇ δῆρολικῇ ἐκείνης μίρακον. Idem in Νικημενίῳ. Δύο ἤδη ὁ μαιρακίσκος κύλικας ἐπίμυς ἔχων. Aristophanes in ἐκκλησιαζέσαις. Ἄγειν σε καὶ ταῦτας μετὰ σοὶ τὰς μίρακας. Idem in Plauto: Ἀλλ' ὦ θεανίσκη σὺν ἐμῷ τὴν μέρακα μισθῶ σε ταῦτῳ. Et in Ranis: καὶ γὰρ ὦρα-βλέψας τὴν μαιρακίσκη. Lucianus in mercede conductis: Τιμῶν μὲν μαιρακίσκος, id est, masculum scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: μαιρακίς τις τῇ πάνυ δοκίμων Ἀντίπονης ἡράδῃ. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: μέραξ καὶ μαιράκιον καὶ μαιρακίσκος.

σκῶ Δαφέρῃ. Μειράκιον γάρ κ' μερακίον
 ὁ ἄρσων. Μείραξ δ' ἐστὶ ἡ θήλεια. Hæc Am-
 monii sententia de μερακίονε intelligenda
 non de omnibus masculis, sed impudicis,
 pathicis. Postremo Phrynichus id con-
 firmat: Μείρακες καὶ μείραξ. ἡ μὲν καμωδία
 παίζει πὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μείραξ καὶ μείρακες
 ἐπὶ θηλειῶν τέτλησιν. Τὸ δ' μερακίος κ' μερά-
 κιον κ' μερακύλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perpe-
 ram Nunnesius vertit: Μείρακες κ' μείραξ
adolescentuli & adolescentulus. cum sit *puel-
 la & puella*, ut ex sequentibus verbis ap-
 paret & exemplis, quæ attulit. Sic & E-
 tymologici magni auctor. quem vide. Et
 Ælius Dionysius apud Eustath. Atticos
 hoc semper observasse ait. Attice igitur
 dixit Lucianus in Asino: Τῇ μείρακι συν-
 ἀναζόμενον. Et Heliodorus in primo:
 ὅπως δὲ αὐτὴν ἡ μείραξ. Idem tamen ma-
 le in quarto ait: Θεαλγίης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῇ
 μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα ὡς ἀλλὰ τῶν
 τῶν, excedens ex ephebis, vel ἄλλοι μὲν τὸ
 εἶφον ὡς ἀλλὰ ζῶας, quemadmodum in
 secundo eleganter dixit. Aristophanes
 etiam in Ἐκκλησιαζέσαις de masculo di-
 xit μείραξ, sed impudico: Ἦν μείρακ' ἰδὼν
 ἐπιθυμήσῃ καὶ βέληται τῆτον σκαλαθύρα. Id

72. JOH. GEORGII GRÆVII

est, *συνασάσαι*, ut Scholiastes inquit. *Si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare.* Ubi Scholiastes : *Μείρακα δὲ ἐνταῦθα δοκεῖ δρσενικῶς εἰρημύον.* Deinde productis Ammonii verbis, quæ superius retulimus, subjicit : *ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναιδῶν* scilicet respexit. quod verum est. Non enim alio sensu *μείραξ* Atticis de masculis dicitur quam Latinum *nubere*. Micyllus ingenue fatetur se solœcismum hic deprehendere non posse.

XX. *Δεδίημαι τὸν ἄνδρα καὶ φύγω.*] Solœcismus hic in eo est quod *δεδίημαι* posuit pro metuo, cum sit terreo. Thomas Magister : *Δεδίημαι τὸν δαῖνα ἤγην ἐκφοβῶ, καὶ ὡρᾷ ποιηαῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ ἧς ἐκφοβῆμαι ὡρᾷ ποιηαῖς μόνοις. Ὁμηρὸς ἐν β Ἰλιάδ. Δαιμόνι ἔσέοικε κακὸν ὡς δαΐδασεαθ.* Aristophanis Scholiastes ad Plutum notat *δέδοικα* poni pro metuo *δεδίττω* autem esse terreo. *Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω δὲ ἔτερον πρὸς αἰπαληκλῶ στυγίον.* Attice igitur dixit Lucianus de luctu : *κύων τῷ χάσματι δεδιήμενος.* *canis rictu sive oris hiatus terrens.* Idem in Philopseude : *καὶ δεδίττει καὶ μεῖλιπίζων.* Et in bis accusato : *καὶ μὲν ἔστι με ὡ*

με ὡς δὲ δειδιήοντα. terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: εὐλαβεῖσθ' ἐκείνον τὸν Κέρβερον καὶ δειδιήεσθαι. Justinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: μηδὲ δειδιήομενον εἶναι χαιμῶνας, ubi aliter δειδιότα *metuentem* legitur.

XXI. φίλων ὁ κορυφαῖος [C] *Amicorum summississimus*, ut Græcum solœcismum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελειότατον μὲν λέγει. Τελειοταῖον ἢ ἀδόκιμον, ὡς καὶ κορυφαῖον. Idem alibi: οὐ κορυφαῖον δεῖ λέγειν, ἐπεὶ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερβολῇ καὶ ἑτέρων ὑπερβολῇ δεῖ ἐπάγειν. εἰ καὶ ὁ Λακκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello quomodo historia sit scribenda: Δύο μὲν πάντα κορυφαῖα οἴκετον ἔχοντα. Negat hic Thomas superlativo addendum superlativum. D. Joannes Theologus tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζότεραν τέτων σὺν ἔχω χαράν. Phrynichus summo opere improbat hanc vocem: Κορυφαῖον, inquit, ἐνεκαλυψάμενος Ὀρων ὡς καὶ φαδωρίνω. λέγει οὐκ κορυφαῖον. *Supradixit me cum κορυφαῖον reperi apud Phavorinum. Tu dic igitur κορυφαῖον.* Simile huic

est *ἐχατώπεπν* a Thoma merito improbatum, & *κεφαλαιωδέσασπν* quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus *πρὸς καλωπὶν* *Περὶ παλῆνικῶν* ὁ κορυφαϊότης Στρατῶν. Idem in Pompeio : ὃν *Περπέννας* ὁ κορυφαϊότης. Idem ibidem : κορυφαϊότης γὰρ ἦσαν ἐν καλῶναςαῖς καὶ πηνηοῖς ἔπι σύμβουλοι. Nec Dionysius Halicarnassaeus lib. VI : Ἀππία ἣν γνώμη ἔκορυφαιοπέτετ' ἡ περὶ τῶν ἀριστοκρατίας αὐστηρά καὶ αὐθάδης. Nec Josephus : συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαϊοτάτοι. Idem in VIII Ἀλῶσ' *συνελθόντων* ἐξ τῶν κορυφαϊοτάτων. Utitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Justinus Martyr in *παραίνεσι* ad gentiles, & Herodianus in fine libri secundi : τὰ κορυφαϊότα πίνω καὶ συντέλειαν ἔχοντα τ' ἐν μέρ' *πεπραγμένων* Σεβήρων ἐν τοῖς ἐφεξῆς.

XXII. καὶ *ἐξορμῶ* ἥ] *Εξορμῶ* absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive erumpo. cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopulus : ὁρμαῖα ὀρμῶ, inquit, τὸ προδύομαι ἐχὼ, ἐξορμῶ ἢ ἄλλον. Philostratus certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis : *Εξορμῶ*

NOT. IN LUCIANI SOL. 75

τῷτον τὸν κυῖα καίτοι χρηστὸν ὡς ὁρεῖς ὄντα. Et in eodem opere : Τῷ Τελαμῶνι ἐξορμῶνι τὸν Αἰῶνα. Euripides in Iphigenia Aulidensi eodem loco utramque significationem conjunxisse videtur, activam & passivam : κλήθρων ἐξόρμα ἦν γὰρ νιν πομπῆς ἀντήσας πάλιν ἐξορμάσεις οὗτο χαλινές. Improperie igitur, si Luciano credimus, Heliodorus in secundo. καί μοι τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV : ὁ ᾧ πᾶς μὲν κόρας ἔφασκεν ἐξωρμηκίναί. Et sic sæpius ille scriptor, ut & Dio lib. XLII : αὐτὸς ᾧ πρὸς οὗτο στρατιώταις ἐξώρμησεν, & sic idem frequenter, ut & Josephus, quin & Xenophon & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budæus in Commentariis utriusque linguæ. Sed ipse etiam Lucianus hujus præcepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis : πολλοὶ τῶ ἄλλων προεξορμήσεις. ante alios erumpens. Idem in Dialogo Alexandri & Annibalis : Ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσεις εἰς πλὴν Ἰθέρειαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari cum Thucydide dicat : Παράξωτέ οὗτο Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν.

XXIII. Ἐξ Ὀπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος] *omn* quidam dixisset ἐξ Ὀπιπολῆς, addita præ-

76 JOH. GEORGII GRÆVII
 præpositione ἐξ, pro quo doctissimus
 quisque ὀπιπλῆς omīssa præpositione.
 Pausanias in Corinthiacis: Εἰπὶ θαλάσῃ
 πηλμαῖώδῃ καὶ ὀπιπλῆς μάλλον. Aristophanes
 in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπει
 ἀνωπύτω γράῳ. ἡ τούτης δὲ νυῦτ' ἡ γράς ὀπιπλῆς
 εἵναισιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus:
 Ἀνώγειν ὀπιπλῆς ἔσημα. Herodotus: Εἰ-
 πιπλῆς δὲ ἔπει αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον. id est, *super-*
ne inest ipsum ellychnium. Valla hic labitur
 legens ὀπιπλῆς ἐλλυχνίς. id est, *cum multo*
lychno. Locus extat in Euterpe. Idem in
 alio loco: Τάφον ἐαυτῇ κατισκιάσας ὀπιπ-
 λῆς τῶν πύλων. Theophrastus in primo de
 causis: Εἰ καὶ πινὰς εἰς βάθος καθεῖσιν, ἀλλ'
 ἐνείας καὶ ὀπιπλῆς. Plutarchus in eo libello
 cui titulus πτέρω τῶν ζώων φρονιμώτερον ἢ
 πετόμεναι ψαύειν τοῖς πτεροῖς ὀπιπλῆς. Et in
 libello περὶ κρινῶν ἐννοιῶν. καὶ ὀπιπλῆς ψαύει
 τὴν ἐπιφανείαν ἀλλὰ πάντῃ διὰ βάθος εἰς πλά-
 τος ὅμῃ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen
 minus Attice dixit in Dione: Εὐρεσκον ἐξ
 ὀπιπλῆς μάλλον ἢ κατὰ φρεσίν: quod etiam a-
 pud Dioscoridem cum in capite de papa-
 vere tum alibi, uti & passim apud Græcos
 interpretes occurrit. Phrynichus hæc,
 quæ diximus, confirmat. Εἰς ὀπιπλῆς λέ-
 γεται

γασί πνες οϊόμμοι ομοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης. οἶον ἐξ Ὀπιπολῆς ἐξαίφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ δὲ χαῖτοι ἀνδρὶ τὸ ἐκ παροξέσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in eadem sententia: οὐδείς τ' δοκίμων ἐξ Ὀπιπολῆς εἶπεν. ἀλλὰ πάντες χωρὶς τὸ ἐκ παροξέσεως Ὀπιπολῆς. Ἀρμενίδης ἐν τῷ Αἰγυπλίῳ· Ἐπειδὴ σοὶ διὰ βραχέων καὶ Ὀπιπολῆς ἀπεκρύναιμι. Θεκυδίδης ἐκλή. διὰ τὸ Ὀπιπολῆς ἔ' ἄλλου εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavet quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo verarum narrationem: οὐκ ἐξ Ὀπιπολῆς μόνον ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος.

XXIV. Σωσπάζατό μοι.] *Jussit mihi.* Sic interpretor, non ut Micyllus, *composuit.* In hoc enim videtur solœcismus esse quod σωπάζειν dixerit pro κελύειν, cum σωπάζειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro jubere tamen utitur Heliodorus in secundo: Ἐπὶ τῶν νεῶν τὸ ἴσιδ' ἔπερ σωετίπαιό μοι πρὸς τὸν ξένον ὥρμησε. Idem in eodem: Ἐπὶ τῶν χέμμιν τῶν κώμῳ ἔ' τῷ Θεαγρῷ σωετίπαιό ἔπαύθεν. Diodorus sæpe σωεπίπαιε pro jussit, & σωετίπαιό pro jussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent σωπάζειν utentur
de

78 JOH. GEORGII GRAEVII
 de ordinibus instruendis, ut Xenophon.
 Apud Josephum *Ἰππευλάς τε καὶ λόχος
 σωπάγοντες* dixit, id est, *insidias ponentes*.
 Lucianus alio sensu in Asino dixit: *συν-
 ἐπάτηντο ἐπ' ἔργον*. *Accingebantur operi*. &
 Plutarchus *συνεπάτητο πρὸς τὴν προᾶξιν*. *ad
 negotium componebatur*. Eodem pertinet
 illud Periclis *ἀσώτακτός εἰμι*, *imparatus
 sum*. illudque Plutarchii de Solone: *συν-
 τεταγμένον ὑποβάλλειν τᾶνομα*, *paratum
 subjicere nomen*. Demosthenes δ' *συντίτα-
 γμαι non sum paratus, meditatus, instru-
 ctus*.

XXV. *περὶ ἐς τὸν αὐτὸν*] *Circumstisti i-*
psum. Manifestus solœcismus, ut docet
 Thomas: *μὴ εἴπῃς περὶ ἐς τὸν αὐτὸν*. Πῶς
 γὰρ ὁ εἰς τινα *περὶ ἐς αὐτὸν*; ἀλλὰ *περὶ ἐς τὸν αὐτὸν*.
 Λαέρτιος ἐν *Ἰππολύτῳ* καὶ *περὶ ἐς τὸν αὐτὸν* τὴν *Ἰπ-
 πολύτην*. Laërtius in Menedemo parum
 Attice dixit *περὶ ἐς τὸν αὐτὸν ποτε κρύπτ-*
εσθαι. *Περὶ ἐς τὸν αὐτὸν* etiam fugio, vito signifi-
 cat. Lucianus in fine Hermotimi: οὕ-
 τως ἐκτραπήσομαι καὶ *περὶ ἐς τὸν αὐτὸν*, ὥσπερ οὖν
λυτῶνῃας τῶν κυνῶν. *Non secus ac rabiosos ca-*
nes fugiam, & vitabo. Josephus *Ἀρχαιο-*
λογίας libri primi capite secundo: *πρότε-*
ρον ἡδὲ μόλις τῇ *πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ* νῦν *φύλα-*
τῶν.

παύτῳ καὶ παύσειται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περιίστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τ' λόγων ἀσπλγείας αὐτῶ μμηται γρόμοι παρῶ-
ξωσι τὸ παλῆθ. id est *verebatur*. Idem locus & a Suida refertur cum eo qui se-
quitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκεῖν αἰεὶ καὶ ὄν-
θουρύβης παύσειτο μάλιστα. Idem, Suidas
ἀλυσκάζειν παύσειταθ, ἐκκλίνειν, φεύγειν,
cavere, declinare. in qua notione etiam
legitur II ad Timoth. II, 16. & ad Tit.
III, 9. vide & Casaubonum ad Athen.
Animadvers. lib. XV, 5. & Andræam
Dunæum ad Johannis Chrysostomi in
epistolam ad Titum orationem sextam.

XXVI. Ἐτέρω δὲ λόγῳ συνεκρίνετο
αὐτῶ] *judicio experiebatur*, vel *constendebat*,
aut etiam *cum eo comparabatur*. Sic barba-
ri loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῶ
significat, una oriebatur, nascebatur, si-
ve gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο
αὐτῶ significat, una interibat, atque dis-
solvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro *judicio*
experiri dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν
τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de
συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικα-
στηρίῳ συνεδικάζετο καὶ λέγειν, & συνεκρίνετο.
Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τ' ἦν ἔτο ὡς ἔχθ καὶ ἡ παρὰ
Φιλο-

Φιλοσόφους σύγκρυσιν, ἥς τὸ ἐναντίον ἀλλά-
 σιν. ἐπεὶ καὶ ὁ Φαίδων ἐν τῇ σωηθείᾳ συγκρίνειν
 ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ δεῖνα, τὸνδε παρεξετάζειν ἔχ' ὁ-
 ρηταὶ τῶρα τοῖς δοκιμωμένοις τῶν παλαιῶν. Ἀλ-
 λά ἀντὶ τούτου τῶρα βιάλλειν, καὶ παρεξετάζειν,
 καὶ τῶρα κρίνειναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν
 τῶρα θεωρεῖν. Attice igitur dixit Epichar-
 mus: συμεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν
 ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὲν εἰς γαῖαν, πρῶτα δὲ ἄνω, πᾶ-
 τῶνδε χαλεπὸν; Attice etiam Chrysosto-
 mus in comparatione monachi & Regis:
 καὶ τῶρα θείναι νυνὶ ἀλλήλοις τάτε κατεργαζυ-
 μεν ἡμῶς τῶρα πολλοῖς τάτε πολλῆς τυγχάνοντα
 σωδῆς. Et Lucianus in imaginibus: καί
 τοι Νηρείσιν ἐκείνη παρεξετάζειτο. Ibid. ἐγὼ
 δέ σε εἰς ἐκείνα ἡξίειν καὶ Ἡρώιναις τῶρα θεω-
 ρεῖν με. Et paulo post: οὐκ ἂν τῶρα βιάλοισι
 εἰκόσι θεῶν γυναικὰ φαιδράν. Ibid. Αἰγείρω
 δὲ αὐτῆς εἰκάζειν ἐκείνη τὸ Ὀμηκὲς τε καὶ Ὀρ-
 θιον. Quare minus Attice dixit Athe-
 næus: Τὸ ὃ Διονυσίᾳ χορηγεῖον πανήλως ἂν
 ὀτελές τι φανείη πρὸς ἐκείνο συγκρινόμενον.
 Confudit etiam hanc differentiam ipse-
 met Lucianus in Parasitice: Ἀχίος, inquit,
 συγκριθῶμαι τῶρα σίτις τῷ σώματι. & Philo:
 Ὅς ἕνεκα ἀγχιότητος εἰδέναι θνητῶν σύγκρισις, no-
 bilitate cum nemine mortalium comparandus.

Quare

Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit: οὐ γὰρ πλῶλον ἐγκρίναι ἢ συγκρίναι ἑαυτοῖς πρὸς τὴν ἑαυτοῖς σωτηριανόησιν. In eadem sententia Phrynichus: Σύγκρισις. Πλάτωνα ἐπέγραψε συγγράμμα πρὸς αὐτὸν, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς Φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφειγμένον, καὶ σεφῶς εἰδώς, ὅ, τι ποτὲ ἐστὶν ἡ σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδοκίμως Φωνῇ. Ομοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τὸν δὲ τῷ δὲ καὶ σιωπῶν ἐκείνην ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντιθέτεσθαι, καὶ ὁρθοτάλῃ λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem*. Theophanes Cera-meus, supra sui sæculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα· κόσμον λέγεται τὸ ἐξ ἐρανῶ καὶ γῆς, καὶ τὸ ἐν μέσῳ σῆμα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorsus: *Mundus dicitur, quod ex cælo terra-que, & his quæ in medio sunt interjecta, constitutum atque compactum est.* Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione.

XXVII. Νῶϊ τῷ το δοκεῖ] Ut solœcismo solœcismum explicemus: *Nos hoc videtur.* Ubi νῶϊν nobis dicendum fuit.

F

quem-

82 JON. GEORGII GRÆVII
quemadmodum Plato loquitur in VI de
legibus: θαυμαστῶς τόγα ἀκῶσαι νῶϊν πάντως
ξυδοκεῖ. Idem in symposio: περὶ ξομῶν ὁ
ἀν φαίνεται νῶϊν.

XXVIII. Σὺ ἔφη καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἀ-
μαρτάνομῶν.] *Tu etiam nobis peccatus dices
pro νῶϊ ἀμαρτάνομῶν, id est, nos peccatus.*
Utrumque hoc non videtur animadver-
tisse interpretes, ut ejus versionem legenti
constabit.

XXIX. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα] Hæc
Luciani verba ex sequentibus Thomæ
Magistri erunt intellectu facillima: *μί-
γνυται*, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, ἔχῃ ἡ γυνή
τῷ ἀνδρὶ. Nimirum *μίγνυται* recte dici de
viro cum muliere consuescente, male ve-
ro de muliere, quæ cum viro rem habet.
Hanc differentiam tamen non esse per-
petuam argumento est illud Parthenii in
Eroticis: *Τίς αὐτῶν μιχθεῖη τῷ ξενῷ.* He-
rodotus in Clio: *Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναικα ἐ-
πιχωρῆσαι ἰσομῶν ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἅπαξ
ἐν τῇ ζῳῇ μιχθεῖναι ἀνδρὶ ξένῳ.* Attice igitur
D. Johannes Chrysostomus de Babyla
martyre: *Ποῖον δὲ ἔφελθῃ μίγνυσαι μη-
τεράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ οὐδὲ πᾶς παρθεὶς φι-
λόσφῳ ἐνομοθέτῃ*, de Zenone agens. Sic
apud

apud Hesiod. *μίχθεις ἐν φιλότῃ*, frequentissime. Homerus hymno in Lunam: *τῇ ῥά ποπ κρονίδης ἐμίγη φιλότῃ καὶ Ὠνῇ*.
 Quin & Esdræ I X Hebræi dicuntur mis-
 scuisse semen sanctum cum populis pe-
 regrinis, qui gentilium filias duxerant u-
 xores.

XXX. *καρλωῶν* *εἰ πιν* *εἰπόντες*] Cum
 quidam pro *κείραδα* tonderi dixisset *κα-
 ρλωῶν*, quod erat ignominiosum verbum.
 Differentiam pulchre docet Thomas:
*καρλωῶν ἢ ἐκάρων κυρίως οἱ Ἀττικὸὶ λέγουσιν
 ἐπ' ἀνθρώπων τῷ κατὰ κερμένῳ. Τὸ εἰ κεί-
 ραδα δὲ ἐπ' αἰτίμῃ. Λιβάνι* *ἐν Ὀπίσσοι*
*τῇ. Οἱ μὲν καὶ δάκρυσιν ὑπὸ σὺν πεπιμῆσαι κα-
 σάρον. Τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίαν κείρα-
 δαν νομίζω. τίθεται ἢ καὶ ὅτι περὶ αἰτίων. Phi-
 lostratus in Heroicis: Τὴν κόμην αὐτὸς ἐκεί-
 ρει ὅτι τῷ πατρὸς κλω. Lysias in Epita-
 phio: Ἀῖγιον αὐτὸς ὅτι τῷδε τῷ πάφῳ τότε κεί-
 ραδα τῇ ἐλλάδι καὶ πενήτησιν οὖν ἐν ταῖς κει-
 μένῃς. Phrynichus adsentitur Luciano &
 Thomæ: *καρλωῶν* enim tradit dici de in-
 fami tonsura, *κείραδα* autem de homini-
 bus. Et Moschopulus: *Εκάρων ὁ αἰὲς τίθη-
 ται ὅτι αἰτίμῃ κερᾷς*. Nimirum *καρλωῶν* di-
 cebatur de infami illa rasura, qua ute-*

84. JOH. GEORGII GRÆVII
 bantur in morionum & stupidorum, &
 γελοιοποιῶν, qui ad ciendos risus induce-
 bantur, capitibus radendis. Illi enim ad
 cutem rodebantur, cum alii tonderen-
 tur. quo alludit Tertullianus de specta-
 culis: *Eos infideles ergo faciem suam esse,*
quam novaculis mutabant, & insuper con-
tumeliis alaparum objiciebant: ita de domi-
ni praecepto ludentes. Docere scilicet & dia-
bolum maxillam verberandam patienter of-
ferre. Nam illi moriones raso capite ala-
 pis offerebant malas percutiendas. Sed
 de hoc ritu dudum viri docti plura.

XXXI. ζυγομαχεῖν δὲ πν[?] εἰπὼν[?]]
 Cum quidam dixisset ζυγομαχεῖν pro con-
 tendere cum familiaribus. Cum hoc ver-
 bum proprie significet apud optimos
 quosque auctores tantum cum hostibus
 contendere. Probat hoc quod dixi Tho-
 mas: οὐ δὲ λέγειν περὶ τῆς φίλης, ὡς πρὸς τὸ
 δαῖνα περὶ τῆς δὲ πν[?] ἐζυγομάχην, ἀλλ' ἡμ-
 φιστήτην, ἡρῶν, ἐφιλονέκην. Τὸ γὰρ ἐζυ-
 γομάχην ὅτι ἐχθρῶ λαμβάνεται, ὡσπύτως καὶ
 τὸ ἐδικαζόμεν. Οἷον ἐδικαζόμεν τῷ δαῖνι, περὶ
 τῶ δὲ. Hesychius in diversa est sententia,
 qui ait hoc verbum significare τὸ πῶς οἰ-
 κείοις ἀναφέρεισθαι, *cum familiaribus contem-*
dere.

dere. quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Budæo in commentariis collecta. Proverbium tamen quod affert Aristoteles III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κερύκῳ pro Thomæ & nostra facit sententia, ut & Demosthenes apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est.

XXXII. βασινίζεσθαι αὐτῷ τὸν παῖδα νοσεῖν [] Reprehendit hic Socrates eos qui βασινίζεν, quod est probare, explorare, quæstionem exercere, quæstioni subjicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpabant de homine qui morbo vexabatur. Eisdem & Thomas redarguit inscitia: τὸ βασινίζειν, inquit, ὅτι δοκιμασίας λαμβάνει, καὶ τὸ διὰ λόγων, καὶ τὸ διὰ πιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε ἐν βεβάνισται ὑπὸ νόσε ἀλλὰ ἐξήτασαι. Suidas paulo aliter: βασινίζεν ἐ τὸ αἰκνίζεσθαι καὶ πιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγεῖν σημαίνει ὡς καὶ τοῖς Ἀττικαῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πηλῶν ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχειν τὰ λήθεις διὰ λόγων. Adducit tamen idem Aristophanis locum hunc contra se: πῶς βασινίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι δήσας, κρεμιάσας, ὑστερήσας μαστιχῶν, δέρων, σρεβλῶν, ἐπὶ δὲ εἰς πῆρας ῥίνας ὅς ἐστιν ἐγχείων, πλίνθας ὀππιδείας.

Quæ profecta omnia sunt *πρωρητικά ὄρ-
γανα*. locus est in Ranis. Contra hoc præ-
ceptum facit illud S. Matthæi capite o-
ctavo: *κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν
τῇ οἰκίᾳ ὡδυνητικῶς δεινῶς βασανιζόμενος*.
Adstipulatur Luciano & Thomæ Har-
pocraton & ostendit ex Dinarcho *βασι-
νίσαις* esse *δοκιμάσεις*, idque esse ex voce *βά-
σαν*, quæ lapidem significat, in quo au-
rum exploratur.

XXXIII. *προσέπῃ δὲ πινθὶ ἐπὶνθὶ
ἐν τοῖς μαθήμασιν*] Quod hic Socrates ait
ἑπιδιδόναι non *προσέπειν* dicendum esse,
in eo forte illi assentitur Plato, Isocrates,
& Philostratus pro *προσέπειν*, *ἑπιδόσιν λα-
βεῖν* & *ἑπιδιδόναι* dicentes, *progressiones fac-
ere*, procedere ut loquitur Cicero. Dis-
sentiant ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas,
Thucydides, Euripides, denique ipse
etiam Lucianus qui ait in Hermotimo:
Ἐγὼ μὲν προέχον ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in
Parasitice: *Ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προσέ-
πινθας*. Idem in amoribus: *Ἐγὼ δὲ ἐνό-
μιζον ἄλλοι παιδείας ἱλαρὰν τὴν ἑμὴν ἡμῶν προ-
έψαι*. Aristides: *Ὅσον γὰρ αὖν προσέψωσι
τὴ σοφίᾳ, ποσὶτ' ἀνέφαιρῶσι μεγάλα φρο-
νῆντες*. Phrynichus: *προσέπειν*, inquit,
λέγουσι.

λέγασσι. Τὸ δὲ ὄνομα *προκροπή* ἀδόκιμον. Suidas: *Ῥπίδοσις*, inquit, *προκροπή*, *προδθήκη*, *αὔξησης*. *Επίδοσιν* μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ *προκροπή* παρ' ἑδενὶ τῶν ἑλλήνων. Hefychius in verbo *προσαικκίζειν* *προσκόπειν* dicit significare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *pracidere*, vel *pracastrare vinum*, quod tum fit cum vini vires sacco franguntur, ut Plinius ait. tale vinum Theophrasto VI de causis plant. c. 24. *διηλικὸν*, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum sit saccatum, colatum δὲ τῆς ἡθήσεως ut pulchre docuit Vir summus Thomas Reinesius magno eruditorum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsæ litteræ in illa plaga videntur elatæ esse. In Hefychio pro *προσκόπειν* legitur *προσκόπειν*. quare lexicographi *προσαικκίζειν* impingere interpretantur. Cum tamen in eodem Hefychio recte legatur *προσαικκισεν* *ὑπὸ τῷ σάικῳ ἢ προσέκροπειν*. *sacco colabat*, aut *praciderebat*. Apud Eustathium ad Iliad. V: *καὶ προσαικκίζειν* ὃ ὁδὸν τὸ προσκόπειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τὸ γὰρ ἴσως καὶ δὲ τὸ ἔκ' μικρὸν ἐκκεχυμένον σάικον. *προσαικκίζειν* est etiam furari in itinere. nimirum *προσκόπειν* dici-

tur de iis qui faccos & marsupia præci-
dunt, qui nobis dicunt *Börs-schmýders*. Sed
ut redeamus ad priorem notionem &
προκόπειν quam culpat Lucianus. In ea
legitur apud Euripidem in *Hecuba*:
Προκόπειντ' ἑδὲν εἰς πτόθεν κακῶν. quibus
nihil proficimus ad levanda mala quæ sumus
passi, nihil facientia ad priora mala miti-
genda. Herodotus lib. I, voce passiva:
Οὐδὲν τ' πραγμάτων προκοπιόμενων nihil re-
bui procedentibus. Idem in *Thalia*: *Εἰς τὸ*
πρὸσω πὶ ἑδὲν προέκοπει τῶν περημάτων.
Thucydides in IV: *καὶ τῆς δόξης ἅμα*
προκοπίων. Id est, nobis *augentibus illo-*
rum imperium. Προοδοιποιέων, ἀπρεπιζόν-
των, ἤχων προκοπῇ καὶ ἐπιδοσιν ποιέων.
Hæc Thucydidis interpres. Eodem sen-
su Lucianus in saltationibus verbo ἐπιδο-
δόναι utitur. οὐ πάλαι, inquit, δόξα μὲν
εἰς τοῦτο κάλλει ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ καὶ τὸν Σε-
βαστὸν μάλιχα. Non olim initio facto tanti
incrementi in eam pulchritudinem, sed cir-
citer *Augusti maxime tempora.* Plutarchus
cuidam libellorum suorum titulum fe-
cit πῶς ἂν τις αἰδοίτο εἰαυτὸν προκοπίων ἐπὶ
δρετῇ, sæpe utens in eo opere verbis προ-
κόπειν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens in-
terim

terim a nomine *προκοπή*. Εἰδὲ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιεῖσιν ἄνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλειο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἤτιαν καὶ ἐνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἡ προκοπή ἢ καὶ σώζεται. Josephus etiam utroque utitur vocabulo: καὶ γὰρ, inquit, εἴδ' ἂν ἡμῶν ἀλώσιμῃ ἢ πόλιν εἰ προκοπῇ τὸ τεῖχος ὥς ἤρξατο. Neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si murus processisset ut ceperat. Idem: Εἰς μεγάλῃ παιδείᾳ προκοπὴν ὀφίδοσιν. Et in Ι αλώσ. Γίνεται ὡς ἀδόξως Ἀντιπάτρῳ μείζον προκοπῇς αἴτιον. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ ἡμιορμόις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ εὐεργων διεπέλθ. Diodorus Siculus de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλῃ ἔχων προκοπὴν. Cic. XV ad Attic. ep. xvi: *Sed mehercule littera πεπινομένη scripta, quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret.* Non caret itaque exemplo quod dixit Apostolus I ad Corinth. 4: ἵνα σε ἡ προκοπή φανερά ᾖ. Et Epistolæ ad Philippenfes cap. I: Εἰς προκοπὴν ἔσται διαγγελίς ἐλήλυθεν. Utitur eadem voce etiam Heliodorus in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἐαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσιτελεῖ προκοπῇ. Videtur autem

hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui sæpe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbatur iste in Nefasto θάπερον pro ἄπερον vel ὀἴπερον, θάπερον pro τῷ ἄπερον, & ἄπερον pro θάπερον. quæ omnia invenias in Heliodoro. Is in secundo: θάπερον, inquit, τῶν παίδων τὸν πρῶτον pro τὸν ἄπερον. Idem in VI: θάπερον ὁππότε λέγεται θάπερον, ubi dicendum fuit ἄπερον, pro ὀἴπερον. Et in VIII: ὡς δὲ τῶν ἰωνικῶν ἄπερον τῷ εἰς Δακρυόεντα ὡς τὸ πρῶτον ἰσὺς τῆς Ἀρσίνης ὅτι νεὺς δωρηθέντων pro θάπερον. Sed de hoc minus miror quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poetarum, δυοῖν οὐκ ἄπερον ἢ πρῶτον ποιήσας ὡς λέγεται dixit pro θάπερον. vide & Thomam Magistrum.

XXXIV. Εἰ μελετήσῃ ὁ δεινός] Vitium est in μελετήσῃ quod apud Atticos est secundæ personæ, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiæ personæ vocis activæ, ut loquuntur γαμμαλικῶν παῖδες, pro *declamabis*. Meminisse hic debet studiosus lector verbum μελετῶ tametsi futurum medium usitatius habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen

tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostratus in Marco Sophista: καὶ προσβαλῶμαι ἔφη καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: μελετήσεις δι' ἐκὼν καὶ μελετήσῃς ἀκροασάμεν καὶ ἐθαυμάσῃς καὶ ἐθαύμασεν. Lucianus in mercede conductis: οἶδα δι' ἐγὼ καὶ ῥήματα τῶν καρχάρων ὅτι τῷ δειπνῶ κελδομένῳ μελετήσωμαι ματὸν δὲ αὖ ἀπαιδύτωρ. Et in Demonacte: ῥήματα δὲ πνικαίσι μελετήσῃς. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσεις, ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπῆνεσα, ἐπαινέσεις, ab ἀκῶ, ἀκῶσομαι, ἤκασα, ἀκέσεις.

XXXV. Ἀττικίζοντίς τινος καὶ πθνήξῃς εἰπὼν ὅτι τέλει Cum quidam Atticorum amulus dixisset in tertia persona πθνήξῃς, quod apud Germanos Atticos est secundæ personæ: quare sequitur βέλπον καὶ ἐνταῦθα μὴ ἀττικίζειν κατὰ νόμον. Hoc est: præstaret vel hic te non Atticissare mortem imprecantem mihi, dicis enim: mihi morieris. Aristophanis in Nebulis: σὺ δι' ἰγχανῶν πθνήξῃς. tu morieris. Hoc quod diximus declarant etiam Thomæ verba ideo a nobis non ommissa: τεθνήξεω, inquit, ὅτι μετ' ὀλίγον μέλλω λέγει. Πλά-

των δι' ἐν Γοργία δὴτὶ μέλλοντος ἐνεργητικῆς λέξεως. Τεθνήξῃ δὲτὶ ἐν αὐτῇ δόξῃ. καὶ Λιβά-
νι. Εἰ μὴ τις ἄρξῃ μεταδοίῃ, πεθνήξῃ. ὅπερ καὶ Λακκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Græca tamen Platonis exemplaria, quæ ego quidem viderim, πεθνήξεσθαι habent non πεθνήξῃ, ut placet Thomæ. Proinde vitandæ amphibologiæ causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Platonis. πῶς καὶ πεθνήξεσθαι τὸ γερόντιον ἕκαστος. Micyllus hic perperam vertit δὴτὶ τέλῃ in diem tertium, cum vertere debuerit in tertia persona, subintelligitur enim πρὸς ὅτι. Alioqui εἰς τέλῃ ut Attice subintelligatur ἡμέραν, in diem tertium vel perendie significat. Synesius: Εἰς τέλῃ ἤκειν ἐπηγάγε. Aristides: καὶ ἤκειν εἰς τέλῃ. Thomas: οὐ λέγουν, inquit, οἱ ἀπὸ τῆς εἰς τέλῃ ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τέλῃ μόνον. Heliodorus: εἰς τέλῃ ἐξώρμησαν. Addit tamen Aristophanes ἡμέραν in Lysistratē: ἀλλ' εἰς τὴν τέλῃ γ' οὐκ ἡμέραν.

XXXVI. Σπράζομαι αὐτῷ] Hic omnes Græci Magistri tacent. Apud unum Lascarem Constantinum legitur, Φεῖδομαι significat ἀποβολοῦμαι & εἰλεῖν, præparare esse & misereri, quod an hic locum

NOT. IN LUCIANI SOL. 93
 locum habeat nescio. Ea certe significa-
 tione videtur verbum *συχάζομαι* positum
 esse secundi Maccabæorum cap. 14: καὶ
 τὶ ἰδίων πολιτῶν συχαζόμενοι. Id est, *par-*
cens, vel *misertus*, vel *confidens*, ut vertit
 interpres illic.

XXXVII. Α'φιστῶν δὲ πιν[οῦ] εἰπ[όν]τι] Negat hic Lucianus recte dici ἀφιστῶν δε
 ἀφιστῶν, pro eo enim dicendum ἀφιστά-
 ναι. Thomas: ἰστέναι ὥς ἰστέναι. Non imi-
 tandus igitur Heliodorus ἀνίστων καὶ ἀνε-
 λάμβανον, quemadmodum nec illud Ba-
 filii in epistola πρὸς τὸν ὑφ' ἐαυτοῦ ἀσκητῆς
 ὅτι αἰεὶ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ δι-
 βάλλειν πινὰς ἢ σωίσαι ὀπιχειροῦσι. Sic τὰ ὅρη
 μεθιστάνειν legitur in sacris litteris pro με-
 θιστάναι. Diod. Sic. libro 10. Τάπιν μὲν πλ-
 λῶν ἀκρόντων ἐπετίμησεν ὡς διίστανται πλῶ φι-
 λίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πλείσιν
 δόποκαθιστῶν πλῶ ἐλάττωσαν. Idem tamen
 eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπε-
 χείρησεν ἀφιστάναι τὸ Πολυπέρχοντα τὸ Ἀντιγόνη
 Φιλίας. Polybius: Εἰπὶ ᾧ πᾶσι τέτοις σωίστα-
 νε πλῶ συνακαλεθῆσαι ὄνομα σφισιν. Quo
 verbo identidem ita utitur Apostolus.

XXXVIII. πλῶ εἰ μὴ] Ideo a So-
 crate reprehenditur hæc locutio, quod
 qui

94. JOH. GEORGII GRÆVII
 qui paulo accuratius locuti sunt πᾶν ἢ
 tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum, auctor
 est Phrynichus. Cæterum Thomas est
 in diversa sententia, cujus hæc sunt ver-
 ba: Ἀμφότερα λέγει καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε, καὶ
 χωρὶς εἰ τὸδε εἰ καὶ Ὀρύνιχθι ἀδόκιμον εἶναι
 λέγει πηγάμουν μὴ ἔμῃ. Ὡς περ γάρ Φαίδρ
 πᾶν εἰ τὸδε καὶ πᾶν εἰ μὴ τὸδε, καὶ ἔκτος εἰ
 τὸδε, καὶ ἔκτος εἰ μὴ τὸδε ἔγω καὶ χωρὶς εἰ τὸδε
 καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε. Λεκιανὸς ἐν τῷ βίῳ πρῶ-
 σις· πᾶν εἰ μὴ σκαπανέα καὶ ὑδροφόρον ἀν-
 τὸν ἀποδεικνύον. Κρεῖττον μὲν τοι εἰ χωρὶς ἔμῃ
 λέγοιτο. Lucianus hanc præceptionem
 suam sæpe non servavit. Dicit enim in
 dialogo Diogenis & Mausoli: πᾶν εἰ μὴ
 τῷ Φησὶ ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem
 in mercede conductis: πᾶν εἰ μὴ καί κεί-
 νων πρὸς; Moxque πᾶν εἰ μὴ ἀποχρῆναι σοι.
 Idem in ratione conscribendi historiam:
 Ἐκτὸς εἰ μὴ τῷ ὑπολάβοι πρὸς. Ibidem: Ἐκ-
 τὸς εἰ μὴ ὄξωσθαι δεῖν. Idem in Imagini-
 bus: Ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τῷ εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑ-
 πέκληφας. Et paulo post: Ἐκτὸς εἰ μὴ πνα-
 νομίζεις ἀπροσέως ὀδυρόμεναι εἶναι. Idem in
 Piscatoribus: Ἐκτὸς εἰ μὴ καὶ τὸν θάμυραν ἢ
 τὸν Εὐρύλον εἴη τὴν φύσιν ὡς ἔμῃ Μίσσαις ἀντά-
 δειν. Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χερρόνησφι.
 Πᾶν

NOT. IN LUCIANI SOL. 95

πλὺν εἰ μὴ τῷ λέγειν. Idem in IV Philippica: πλὺν εἰ μὴ τῇ περὶ τὴν τύχης βοηθείᾳ γεγονύᾳ. Sic & Heliodorus in VIII, πλὺν εἰ μὴ πρὸς θαυμαστοπύᾳ ἐπὶ δαίμονι. Plutarchus in Coriolano, πλὺν εἰ μὴ πρὸς θέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν πλείοντον στρατηγόν. Idem in Demosthene: Ἐκτὸς εἰ μὴ τῇ διαπρὸς τὴν ὑπερᾷ αἰσθησὶ λόγον ὁ ἀνελφάνης τῷτο πίπαιχεν. Apostolus I ad Timoth. V. Ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ. Et cap. XV: Ἐκτὸς εἰ μὴ οἰκὴ ὁπίσθου.

XXXIX. ταῦτα ἔφη διπλᾷ χαρίζῃ] *Hæc, inquit, gemina gratificationis, vel largitionis. Micyllus gratificatur vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmuriensis editor, Joannes Benedictus, vidit.*

XL. τινὲς ὃ ἐπὶ τῷ χαράσῃ] *Cum quidam dixisset χαράσαι pro χεῖναι, uti vel oraculum consulere. Philostratus in Heroicis: χεῖναι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἰκτοῖς μαυρίοις Ἀχαιοῖς. Herodotus tamen χεῖν & χαράσαι dixit in Terpsichore: καὶ ἔγω αὐτὰς περὶ χεῖναι χεῖναι. Ibidem: Ἡ δὲ πύθις οἱ χαράσῃ. respondet. Idem in Clio: τὰς περὶ αὐτὰς ἀφαιρᾷ. id est, occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχεῖτο ὑπὲρ τὴν νόσον.*
Cæte-

Cæterum de $\chi\epsilon\acute{\alpha}\alpha\varsigma$ & $\chi\epsilon\eta\alpha\varsigma$ Moschopulus: $\epsilon\chi\epsilon\acute{\alpha}\tau\alpha\iota$, inquit, $\alpha\lambda\lambda\alpha\chi\epsilon\eta\tau\alpha\iota$, $\kappa\epsilon\epsilon\chi\epsilon\acute{\alpha}\omega\tau\alpha\iota$, $\alpha\lambda\lambda\alpha\chi\epsilon\eta\alpha\varsigma$. Homerus: $\Psi\upsilon\chi\eta\chi\epsilon\eta\sigma\acute{\iota}\mu\upsilon$ $\Theta\eta\epsilon\alpha\iota\varsigma$ $\tau\epsilon\pi\iota\sigma\tau\alpha\omicron$. *consulturus*. Libanius in Antirrhetico: $\tau\omega\theta\epsilon\omega\chi\epsilon\eta\sigma\acute{\iota}\mu\upsilon$ Θ . *Deum consulturus*. Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam: *Cum adhibuisset domi mea Lupus me, & Libonem & Servium consobrinum tuum, qua mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Scio arbitror. id est, Cum me & Libonem & Servium, quos in ades meas arcessierat, consuluisse.* Id. III de Offic: *Gratidianus cum prator esset, collegiumque pratorum tribuni plebis adhibuissent. id est, in consilium vocaverint.* Sueton. Claud: *Adhibitis principibus.* Florus I, 1. *Gemini erant, uter auspicaretur & regeret adhibere placuit Deos. Id est, Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves* $\chi\epsilon\eta\alpha\varsigma$ $\theta\epsilon\omicron\iota\varsigma$. Sic hic locus ex Jornande & antiquis Flori editionibus legendus. ut præclare vidit Gronovius $\delta\pi\acute{\alpha}\nu\upsilon$. vulgo male *adhibuere oracula*. Cic. IV ad fam. 7: *A tuis reliquis non adhibemur. hoc est consulimur.* Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegans

ēlegantissimi ac sollertissimi Joannes Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore ætatis, cum magna & præclara minaretur, extinctus est, flebilis omnibus, iis præcipue quibus litterarum interiorum salus curæ, candor autem & morum sanctitas amori sunt, in notis in Senecæ declamationes propediem bono publico edendis.

XLI. τῷ δὲ λέγοντι ἔκιοι.] De eo Phrynichus: Ἐκιοι καὶ μηδὲνα τρέπον εἴπης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκιοι μὴ λέγει. ἀλλ' ἐξ ἐκείνων, καὶ καθόλου δὲ τοῖς ῥητορικοῖς ὑπὸ ῥήμασιν ἔ' συντάττειται τὰς προθέσεις. Et Thomas eadem fere, qui & alibi negat præpositionem recte componi cum adverbio. Quare ἐκπαι, ἔκιοι, ὑποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ὑπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνων, ἀπ' ἐκείνων, ἐκ παλαιῶ, ἐκ τέττα. Herodianus in IV: καὶ ἐξ ἐκείνων μὲν τῶν λοιπῶν θεῶν θρησκείᾳ. Et paulo post: ἐξ ἐκείνων δὲ ἐκαστάζον πρὸς ἀλλήλους. Xenophon in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ δὲ τέττα ὁ κύριος ὑπὸ πλείους τὸ φράζον. Idem in eodem: Ἐκ τέττα εἰπὼν τοι πάντες καὶ ἔλεγον. Sic tamen sacri scriptores Matthæus

cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δαικνύειν, pro quo Lucianus in *Demonacte*, καὶ παπικεῖν δὲ ξάμνῳ πμαῖν καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in *Dialogo Cyclopis & Neptuni*: καὶ ἀπ' ἐκείνῃ τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πόσειδον. Invenies apud Matthæum etiam ἀπάρη, cap. 23, & 26, & apud Joannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9 legitur ἀπὸ πέρυσι. Pollux in primo περὶ πέρυσι inquit τέλιν ἐστὶ τεπέ. Lucianus omissa præpositione in *Hermotimo*: Μακρῶ πινι ἄμεινον εἶχε πέρυσι. Demosthenes in III Philippica: οὐδὲ αἱ πέρυσι πρὸς θεῶν. Xenophon in III Ἑλληνικῶν· ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νυνὶ δὲ καὶ πέρυσι. Plato in *Euthydemo* πέρυσι δὲ ἢ περὶ πέρυσι εἰδέναι ἤστω σοφῶ. male περὶ πέρυσι impressum est. Meliores scriptores semper opinor sine præpositione utuntur πέρυσι. quare in eo quod sequitur εἰρωνίαν esse censeo. Καλὸν ἔφη τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. Invenies tamen περὶ πέρυσιν etiam in epistola quadam Libanii ἀναμνησκόμῳ, inquit, οὕτως ἤλγεις περὶ πέρυσιν. Ἐκπαλα legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum quam de Arriano, qui in primo inquit: εἰς λογισμὸν ἔκπαλα. Utuntur etiam D. Basilus & Plutarchus. Ille quidem

dem ad Athanasium scribens: *ὡς*, inquit, *ἐκπαλαι* *πρὸς τὴν* *ἐπιμόνην* *ἐπὶ* *ἐχόμενον*. Hic verò in Themistocle, *παροισχυράως* *ἐκπαλαι* *πιστάς*. Et *πρὸς* *βραδείας*. *Τιμωρεμένων* *ἐκπαλαι* *διὰ* *ἡρανάκην*. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: *ὅπλων* *ἀθησικωμένων* *ἐκ* *παλαιῶν*. Et Philostratus in Heroicis Dialogis, *ΦΟΙΝΙΞ* *καὶ* *ἐκ* *παλαιῶν* *ἀρα* *ὀδοκιμὸν* *π* *καὶ* *σοφὸν* *ὡς* *ἡ* *πίσις*; *ΑΜΠΕΛΟΤΡΓΟΣ*. *ἐκ* *παλαιῶν* *ἔνε*. Herodotus: *Ἐπέγε* *ἀπεκρέθη* *ἐκ* *παλαιοτέρων*. Idem in eodem primo libro: *Ἦν* *γὰρ* *αὐτῷ* *μαντήιον* *ἐκ* *παλαιῶν* *ἰδρύμενον*. Idem in Urania: *ἥπερ* *ἡμετέρη* *τί* *ἐστὶ* *ἐκ* *παλαιῶν*. Pollux in primo: *Πάλαι*, inquit, *πρόπαλαι*, *τέριπαλαι*. Aristophanes in Equitibus: *τέριπαλαι* *κάθημαι* *βυλόμεν* *σ'* *Ὀεργεῖν*. ΑΛΛ. *Εἰγὼ* *διὰ* *δεκάπαλαι* *καὶ* *δωδεκάπαλαι*, *καὶ* *ἡλιόπαλαι*, *καὶ* *πρόπαλαι* *πάλαι* *πάλαι*. Jam verò de illo *ἐκ* *πο* *π* quid mirum a scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinerit: *Ἐκ* *πο* *π*, inquit in Asino suo, *ἐξ* *ἐμῶν* *πρώτων* *ἦλθεν* *εἰς* *ἀνθρώπους* *ὁ* *λόγος* *ἐκ* *τῶν* *ἐξ* *ὄντων* *ὁρρακύνεως*. Athenæus in Diognosophistis: *καὶ* *ἐκ* *πο* *π* *οἱ* *πρότερον* *καλέμενοι* *Διονυσιοκόλακες*, *Ἀλεξανδροκόλακες*

ἐκλήθησαν. Arrianus I ἀναβάσ. καὶ ἔκτοτε οἱ Σιδόνται ἐβαρβαρίζον. Josephus: ἔκτοτε μετ' αἰδέας ὁ Ἀρχάνης αὐτοὺς ἐλάμβανεν.

XLII. τῷ δὲ ἰδῆ ὅτι ἔ' ἰδε] *Cum quidam* ἰδῆ pro ἰδε *uteretur*. Haut scio an velit Lucianus ἰδῆ adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerisque omnes eo usos, ἰδε vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδῆ Attice dici pro ἰδε scribit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδῆ de quo Thomas, agit verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. ἰδῆ, inquit Thomas, Ἀττικῶς λέγουσιν ὅτι ἰδε. Εὐρυπίδης Εὐκάβη. ἰδῆ με καὶ θάρσους οἷα ἔχω κακά.

XLIII. Ἀνὴλαμβάνομαι ὅτι ἔ' σωίημι] *Cum quidam* diceret ἀνὴλαμβάνομαι *affirmo* pro σωίημι *intelligo*. Sic tamen Josephus VI Ἀλώσ. Πρώτον μὲν κινήσεως ἀνπλατέαθ' ἔθασαν καὶ κλύπη. id est, *se sensisse, audivisse, intellexisse*. Suidas dictione καγχύλη, κυῖες τ' ὁσμῶν ἀνὴλαμβάνονται. Scholiastes Sophoclis in illud in Ajace Mastigophoro: καὶ ξυαρπάζω φρενὶ, ἦτοι, inquit, ὅξέως σωίημι καὶ ἀνὴλαμβάνομαι. Suidas θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀνὴλαμβανόμεθα, id est, *accipimus, intelligimus*. Vide etiam

NOT. IN LUCIANI SOL. 101
 etiam Budæum qui duobus Alexandri
 Aphrodisæi locis ostendit ἀνὴλαμβάνεσθαι
 esse sensu percipere & ex Basilio ἀντίληψιν
 perceptionem.

XLIV. βράδιον δὲ πνέει πνίϑι.] Cum
 quidam dixisset βράδιον pro βραδύτερον.
 βραδύτερον, inquit Thomas, ἔβράδιον; ποιη-
 τὴν γὰρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν ἡμέραις βράδιον ἢ
 παρ' ἐλλέγεσσι φαίνει. ἐκείνους ἢ μάρτυς Λισά-
 νιος ἐν Ὀπισθίῃ. καὶ σε εἰκὼ βραδύτερον ἀλλὰ
 καὶ σεμνότερον ἄψομα. Attice igitur Lucia-
 nus in mortuorum Dialogis: Εἰ καὶ ὀλίγω
 βραδύτερον ἴσως. Et Diodorus Siculus: καὶ
 ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον κατὰφέρεται. Au-
 diendus & Phrynichus: βράδιον, inquit,
 τὸ πρὸ Ἡσίοδος μὲν ἔλεγε. βράδιον τι παρ' ἑλ-
 λήγεσσι φαίνει. Πλάτων ἢ καὶ Θεοκυδίδης καὶ οἱ
 δοκιμώτατοι βραδύτερον. Thucydides in II:
 τὸ ὕδωρ τὸ γλυκύον τὸ νυκτὸς ἐπὶήσεται βραδύτε-
 ρον αὐτὸς ἐλθεῖν. Plato in Timæo. θαῖτον
 μὲν τὰ τ' ἐλάττω, πρὸ ἢ τὸν μείζονα βραδύτερον
 προΐόντα, τῇ δὲ πτωτῇ φορεῖ τὰ πείχεται προΐόν-
 τα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰούων ἐφαίνετο κατὰ-
 λαμβάνεσθαι κατὰλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τὰς
 κύκλους αὐτῶν ἐρέσσει ἑλικά διὰ τὸ διχὴ καὶ
 τὰ ἐναντία ἅμα προΐεναι τὰ βραδύτερα ἀπὸν
 ἀπ' αὐτῆς ἕως πείχεται ἐγγύτατα ἀπέφαιναν.

G 3

Hæc

Hæc Platonis verba Cicero elegantissime vertit: *Cum alia majorem lustrarent orbem, alia minorem tardius quam majorem, celerius quæ minorem, motu unius ejusdemque naturæ, quæ velocissime movebantur ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent superari videbantur. Omnes enim orbem quæsi helici inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant ut quod esset tardissimum id proximum fieret celerrimo.* Parum igitur Attice Plutarchus in Dæmonio Socratis: κελθεῖν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀνανακτεῖν βεβήδιον ὑπακχεῖν. Sic & loquitur in Pompeio, in Catone majore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliodorus in III, & initio libri VI. Josephus in IV Orig: βεβήδιον γὰρ ἀπέλυσον οἱ γονεῖς πλὴν θυγατέρα. Notandum porro in Platonis loco Attice dictum esse θᾶττον pro quo minus eleganter τάχιον, & ἰονικῶς ταχύτερον diceretur. Heliodorus in IV: Εἰ μὴ θᾶττον ἐξίοιμι. Idem ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγῳ θᾶττον, melius dixit quam in primò καὶ λόγῳ ταχίων ἀποδειχθεῖσαι. Thomas: Θᾶττον, inquit, Ἀττικῶς, τάχιον Ἑλληνικῶς. Idem Phrynichus, quare ea verba quæ sequuntur apud Lucianum omnino per ironiam vel

vel cum interrogatione sunt legenda (XLV.) ἔγ, ὅμοιον τῷ πάχον; *an non est simile?* vel *scilicet non est simile*. Philostratus in Heliodoro: Εἰσκαλέμεν ὃ θᾶττον ἢ ὥστε εἰς τὸ νοσῆντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione conscribendi historiam: ὁ αἴτιον αὖ καὶ διμαρέστερον. Idem in Toxari θᾶττον γὰρ τὸ νομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάθοιτο, & μοχ καὶ θᾶττον ἐνδύσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timotheum: ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σε πάχον. Et ad Hebræos μεθ' ὧν εἰς τὸν πάχον ἐρχηται, ibid. ἵνα πάχον δοποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarchus enim in connubialibus præceptis στέννυται ὃ πάχον αἰ μὴ τινος ἐπὶ δυνάμει εἶναι αἶμα καὶ πρέφειν ἐπιλάθῃ. Josephus IV δὲ χαριολογίας. Ἀναλισκομένων τε τῶν ἐπητηδείων πάχον ὑπὸ αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ πάχον ἐλθόντων ἐπὶ τῷ ἀγορᾷ ἔσονται. Idem: πάχον ἐξήλθον ἀλύοντες. qui tamen alibi fere θᾶττον dixit. Dionys. Halicarnass. lib. VI, ἀγωνιστὰς παχίους ἢ φρονιμώτεροι. Herodorus in Melpomene: πάχον συμμίσγοιμεν αὖ ἐς μάχην ὑμῖν. Diodorus Siculus in XX: καὶ πάχον μὲν ἐπλεον αἰ τὸ βαρβάρων. Idem in eodem: Τάχον τῆς περδοκίας ἀπάντων ἐπιπλεονέων. Id est,

104 JOH. GEORGII GRAEVII
expectatione celerius. Arrianus in Periplo:
 οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ πᾶσι. Idem in VIII
 expeditionis Alexandri, qui liber solus
 Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit, ἥς γὰρ
 τότε γῆρας πᾶσι ταχύτερον ἐπέχεται. Et
 paulo post: Καὶ γὰρ οὐτὶ καρπὸς ἐν ταύτῃ
 τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαι πε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης
 αὐτὸς ἔστ' Μεγαρένης ἀνέγραψε καὶ Φθίνην
 ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione
 Herodoti, qui in Thalia, ἐποίησε, inquit,
 ταχύτερα ἢ σφώπερα. quod & Diodorus
 Siculus imitatus est in XX libro suæ bi-
 bliothecæ: Ταχύτερον ἐκινδυνώδον αὐτὸνδερα
 τὰ σκάφη συγκλυθῆναι.

XLV K. Βαρεῖν δὲ πιν[οῖ] ἐπὶ[οῖ] Idem
 Thomas docet: Βαρυμέν, inquit, χρησι-
 μον, βαρεῖν δὲ ἄρξῃσιν ὡς πῶς δοκιμασί-
 τοις τῶν παλαιῶν. πολλὴν δὲ πρὸς ἀδυναμίαν ἐ-
 βαρύνει, λέγουσιν ἀλλὰ βαρύνει εἰς παθητι-
 κὴν σημασίαν. Ἀρσείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν.
 οἱ δὲ ἦσαν οἶνον βαρυνέτερες οἱ ναῦται. Plato
 tamen in Symposio hoc ipsum passiva
 voce dixit. Βεβαρημέν, inquit, ὁ πόρ-
 μεθυοῦντος ἔνεκταρ (οἶνός γὰρ ἔπω λυ) εἰς
 πόντον δὲ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βαρυνέμενος ὄ-
 δον. Suidas in eandem sententiam, quam
 Thomas probavit, dixit: Ἐβαρυέτω κυ-
 ρώ-

NOT. IN LUCIANI SOL. 105

ελώτερον, ἔ γάρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖται, ἢ βαρεῖ-
μαι, ἢ βαρεῖμην. Οὐδὲ ἀλλύ πνα κλίσιν
ποιεῖται, ἀλλὰ βαριώμαι, καὶ βαριώμην. Πο-
λύσι. Οἱ ἔξανασι πρὸς τὴν, καὶ μὴ ὑπὸ τῇ
ἀρρώστιας, καὶ ἔξ ὑπὸ τῇ ἡλικίας βαριώμην.
εἶχε γὰρ ἐβδομηκὸν ἔτος. καὶ αὐτὸς ὁρῶν δι-
εῖπε βαριωμένῳ πῶς σύγκληρον.

XLVII. Λέλογχα ἢ τὸ εἶληχα λέγον-
ται. Cum quidam pro εἶληχα dixisset λέλογ-
χα. Ἐξείληχεν, inquit Thomas, οὐκ ἐκλέ-
λογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit
in amoribus. Χαλεκλῆς ἐλελόγχι. Tametsi
idem in eodem libello Attice dixit ἀν-
δρασι σύγκληρον εἶληχα τάξιν.

XLVIII. Ἰπιαδαί διὲ ἰπτι ἔ πίπαδαί
πολλῶν λεγόντων] Cum multi dicerent ἰπιαδαί
pro πίπαδαί. Sic legitur, sed perperam uti
apparet ex Thoma & Luciano in Nefa-
sto: Εἰώ, inquit, ἰστε καὶ δὲ χαῖα τῇ τελευτῇ μη-
νοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεία, καὶ τὸ πίπαμαι, καὶ τὸ ἐκ-
χῶειν. Thomas vero: πίπαμαι εἰδὲς τῇ Ρῆ-
τέρων εἶπεν ἀλλὰ πίπαμαι. Quare hic pro πί-
παδαί omnino legendum πίπαδαί. Sed ut
ad ἰπιαμαί redeamus reprehenditur ἰπια-
τα a Luciano in Lexiphane. Locus infra
referetur. De πίπαμαι vero & ἰπιαμαί Tho-
mas. Πίπαμαι, inquit, ἔχ' ἰπιαμαί. Καὶ Λι-

βάνιⓈ ἐν τῇ οἶδα ὅτι σε δίφραίνῃ σκῶμμα ἐ-
 μόν ὀπίσσω λῆ· σὺ γὰρ ἐκεῖνⓈ ὁ πέτομνⓈ μὲν
 ὅπως αὖ ἡμῶν ἀκῶσαις, πέτομνⓈ δὲ αὖτις
 ὑπὸ τῷ λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ. Phrynichus :
 ἔπιασθαι παραιτητίον εἰ καὶ ἀπαξ εἴη πρὸς κείμνον
 ἢ δις πέπιασθαι ἢ λέγε. Utitur Lucianus utro-
 que vicissim, frequentius tamen τῷ πέτο-
 μν. In Dialogo Tritonis & Nereidum :
 ἤδη πρὸς γινⓈ πέτομνⓈ. Et in Muscæ
 encomio : ἀλλὰ μετ' ὠδῆς πέπιασθαι. Idem
 in libello de ratione scribendi histo-
 riam : καὶ ἔξ Πελοπόλεως ἐπὶ σὺν τῇ μεθέσει πλὴν
 ἐκάστω γνώμῃ πεπιπριασθῆναι. Idem tamen in
 amoribus dixit, ἐλάτῃσι ροίζῳ διῆπιαμέμεθα.
 Et in Deorum judicio, ἐξ ἀφανῶν καθι-
 πιάμενοι. Ibidem, ἐπὶ ἡδὴ ἐν τῷ αἰετῷ λῶ
 συμπεριπιαμένην αὐτῶν. Heliodorus initio V :
 μονονὰ διῆπιαμέμεθα πλὴν ἐλκᾶδα παρημέθεοντο.
 Gregorius Theologus Basilio : Τὰς τε ὠδι-
 κὰς ὀρενίδας ἀδοντάς μὲν ἀλλὰ τὸ λιμὸν καὶ περ-
 πιαμέμεθα μὲν ἀλλὰ τὴν ἐρημίαν.

XLIX. περὶ πινⓈ εἰπὶνⓈ.]
 Adversatur Luciano recta Athenæus Di-
 pnosophist. IX: Αὐτὸς καὶ ἡ δρσενικῶς περ-
 σερὸν καλῶσιν. Αἰετὶς Σωτρεῖχσιν. Οὐ λῶ-
 κὸς Αἰφροδίτης εἰμὶ γὰρ περσέρος. Φερεκράτης
 ἐν Γραφῶσι φησιν ἀποπεμψὸν ἀγγέλλοντα τὸν
 περσέρον. L. φα-

L. φαχὸν δὲ πιν[θ] εἰπόν[θ] ἐδεδόκεναι] Cum
quidam dixisset se edisse φαχὸν, id est, vascu-
 lum olearium cum φακῶ *lenticulam* di-
 cere debuerit singulariter, vel φακῆς plu-
 raliter. φαχὸν pro vasculo oleario legitur
 IV Reg. 9: λάβει τὸ φαχὸν ἔλαιος, mox-
 que λήψῃ τὸν φαχόν. Plutarchus in discrimi-
 mine adulatoris & amici, φακῆς dixit
 pro lentigine morbo, ἀλλ' ὥστε οἱ φαῦ-
 λοι τῷ ζωγράφῳ, τῷ καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυ-
 νάμενοι δι' αὐθένειαν ἐν ῥυτίσι καὶ φακῶσι καὶ ἐλαῖς
 τὰς ἐμοιότητες ἀναφέρεισιν. *Rugis, lentiginibus & cicatricibus similitudines referunt.*
 Quid præterea φακῆς significet pete ex
 Hesychio. Nunc Ammonium si placet
 audiamus: φακῆς, inquit, φακῆς ἀναφέ-
 ρειν φασίν. φακῶ οἱ ἐπὶ ὤμοις ἔχ' ἐνικῶς. φα-
 κῆ ᾧ ἢ ἡ ψημδμή. πετήρεται ὡς πῆς παλαιῶς
 ἢ ἀναφορά. Vitandæ igitur amphibolo-
 giæ causâ φακῆ dicendum unius numero
 pro legumine cocto, & φακῶ numero
 multitudinis pro cruda lenticula, pro
 vasculo autem φαχὸν dicendum in nume-
 ro unitatis. Illi certe auctores quos Athe-
 næus adducit modo φακῆς modo φακῶ
 dicunt pro legumine. Lucianus quoque
 in Saturnalibus epistolis, ἡ φακῆ ᾧ ὑμῶν
 σκεπέρ-

σπερδὲ ἐν πτηκῇ ἐξεί. Et in Hermotimo, καὶ οἱ Φακὸς Ὀπικεῖς. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Ægineta etiam de legumine Φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus.

L. I. Ἡ γὰρ θύρα ἀνέωγέ σοι] ἀνέωγε male dicitur pro ἀνέωκται. Phrynichus: Ἀνέωγε ἡ θύρα, σπλοικισμός, χρηὴ γὰρ λέγειν ἀνέωκται. Contra tamen hoc præceptum ἀνέωγε passive posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχον καὶ θύρας ἀνεωγῆας. Lucianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνεωγῶσι ποῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in votis: ἦν πως ἀνεωχῆσαν ἐπὶ τῷ πάλαισταν κατὰ λάβωμιν. Plutarchus in vita Pyrrhi: τῷδε Πύρρῳ πάλαις ὁδὸς ἀνεωγῆται πρὸς θάνατον. Sic in vita Martii Coriolani, & Sozomenus V Histor. Ecclesiast. οἱ ναοὶ ἀνεώχθησαν. Josephus in III Originum: Εἰκόσι μὲν πύλεις ἀνεώχθησαν καὶ πύλεις. Apostolus I ad Corinth. 16: Θύρα γάρ μοι ἀνέωγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέωκται αὐτῇ ἡμῖν ἡ θύρα. Thomas Magister hic dissentit a Phrynicho: Ἀνέωγε ὅτι μὲν ὡς ἀνέωγε ἀνὰ τὸ ἥνοιγναι. Ἀρκεσίδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. Ἰερεῖα τε γὰρ πάντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γλῆσσιν, καὶ διεπρεσβόετο πρὸς αὐτὸν θεὸς τὸν ἀρχαῖον.

δοχαῖον τρέπον. καὶ Δημοσθένης· ἡ γραμματεὺς
 ἐκλεπίεν ἢ ὑπανάγων. Ἀπὸ γὰρ ἔ' ἀνοίγω, ἀ-
 νέωρον, ἀνέωρας, ἀνέωρον. Ἐπὶ ᾗ μέισα ὠδρα-
 κειμένη τὸ ἀνέωρον ἀντὶ ἔ' ἡνεώχθη. Ἀνοίγω
 γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωρας, ἀνέωρα. Σωέ-
 σι Ⓢ ἐν Ὀπισσολῇ τῇ ἀγαθὸν πεποιθέναι ὅτι κύ-
 ρον· τίνες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνεώρασιν. Λα-
 κκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλ Ⓢ ἡ Ἀλεξίρυν, καὶ ἐν δια-
 τέρει ἀνεώρσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. &c. pag. 11.
 Suidas Comicos citat Pherecratem in
 Crapatallis & Amipsiam in Mœchis, qui
 ἀνέωρα active dixerunt. Sic & Homerus
 Iliad. π. χηλῆσ' ὀ' δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωρα. Et He-
 rodotus in Clio: Εἰ μὴ ἄπληστές τε αἴης χρη-
 μάτων καὶ αἰχροκερδῆς ὅσῃ ἀν νεκρῶν θήκας
 ἀνέωρας. Apostolus passive dixit: Τὸ σῶμα
 ἡμῶν ἀνέωρε πρὸς ὑμᾶς ὡς Κορίνθιοι.

LII. Ἰππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν] Nomina
 in εὐς apud medios inter Atticorum ve-
 terum & Sophistarum ætatem, Diodo-
 rum Siculum, Polybium, Laërtium & e-
 jusdem notæ scriptores fere εἰς contra-
 ctum habent in accusativo plurali: apud
 veteres Atticos Aristophanem, Demo-
 sthenem, Aristotelem, Theophrastum,
 Isocratem, Platonem, Lysiam, Thucy-
 didem, Xenophontem, & ejus imitato-
 rem

110 JOH. GEORGII GRAEVI
 rem Arrianum, tum apud Sophistas,
 Pausaniam, Heliodorum, Libanium, A-
 ristidem, Lucianum, alios ejus ætatis scri-
 ptores Dionem, Appianum, Herodia-
 num, & ex nostris Chrysostomum, Basi-
 lium, Gregorium Theologum, Syne-
 sium sine contractione fere in εας, quod
 & notavit vir summe eruditus P. Leo-
 pardus in Miscellaneis. Thomas Magi-
 ster: Εἰμυλίας, βασιλείας, ιερέας καὶ ὅσα
 πιαῦτα Ἀττικῇ, τὸ δὲ σωρημεδίως ταῦτα λέ-
 γειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theæteto,
 unde hic Luciani sumtus est: ἱπώας εἰς
 πτόν προκαλεῖς Σωκράτῳ εἰς λόγους. Luce
 igitur clarius est in ἱπωεῖς esse solæci-
 smum, ut recte Thomas observavit con-
 tra omnium Grammaticorum præceptio-
 nes. Plutarchus & Josephus modo ες
 modo εας dicunt, nisi illud quoque typo-
 graphis aut intempestivis emendatori-
 bus debemus. Plethon certe Gemistus
 Plutarchi & Diodori Siculi verba trans-
 scribens pro ἱπωεῖς accusativo semper ἱπ-
 πίας habet. Plutarchus in Timoleonte:
 Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ διαλίξας ὀπίπτας
 καὶ διακρούσας ἱπωεῖς. pro quo Plethon: Κο-
 ρίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι διαλίξας μὲν ὀπί-
 τας,

NOT. IN LUCIANI SOL. III

πας, ἰππέας ᾗ διακροῖς. Diodorus Siculus:
 Θηβαῖοι δ' ἀπείσειλαν πεζὺς μὲν τετρακις-
 λίκους ἰππεῖς ᾗ φ. Gemistus autem: Θηβαῖοι
 δ' ἀπείσειλαν πεζὺς μὲν τετρακιςλίκους, ἰππέας
 ᾗ πεντακροῖς. Sic & alibi. Illud Luciani
 quod mox sequitur σὺ ᾗ σὺν ἰππεῖς καλενόν-
 σαις; ita vertendum fuit: *An tu vocem*
ἰππεῖς notasti vel animadvertisti? Pro quo
 interpretes, *tu vero equites cogitasti.* Ari-
 stophanes in equitibus: μήτ' ἐν γῇ μήτ'
 ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν σὺν ἰππέαις. Idem in
 Acharnensibus: ταῦθ' ὡς ἐξανώθην καὶ φυ-
 λῶ σὺν ἰππέαις. Plato in VI de legibus:
 χωρὶς δὲ σὺν ἰππέαις. Xenophon in pri-
 mo Institutionis Cyri: πολλοὶ ᾗ εἰς αὐτὴς
 ἔχων ἤκεν ἰππέας καὶ πεζὺς. Et in eadem
 pagella: καὶ σὺν ἰππέαις ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic
 idem in sexto, & septimo libro. Thucy-
 dides in sexto: Εὐφηφίσαντο πλὴν πρὸς φιλί-
 πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ σὺν ἰππέαις. Et in ea-
 dem pagella. Καταλαμβάνουσι τὰς τε ἰππέας
 ἡκόντας ὅκ' ἂν ἄθλων. Demosthenes I Phi-
 lippic. μετὰ τῶν ἰππέας διακροῖς. Idem
 in III Philipp. ψιλὰς, ἰππέας, πξόπας,
 ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι σὺν ἰππέαις πρὸς-
 δοσαν. Sic & Philostratus in Heroicis, He-
 liodorus in VIII, Lucianus in votis, &
 in

112 JOH. GEORGII GRÆVII
 in Toxari, Arrianus in VI expeditionis
 Alexandri, Josephus in fine VII Ἀλώ-
 στως, Pausanias in Atticis, Plutarchus in
 Alcibiade, Chrysostomus in compara-
 tione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἰπ-
 πείας, καὶ στρατηγός. Sic usi sunt jam dicti
 auctores semper præter Plutarchum &
 Josephum. Nam quod apud Platonem
 XI de legibus legitur ἰππεῖς καὶ ἰππείας in
 accusativo eodem loco typographis ad-
 scribendum est, ἰππείας, inquit, εἰς οὗτ' ἰπ-
 πεῖς. Quare viderint Grammatici qui hos
 accusativos docent contrahi. Eodem
 modo etiam veteres dicebant νομέας, βα-
 σιλίεας, φονέας, σφαγίεας, τροφέας, γονέας, το-
 κείας, δέας, κερύεας, κναφέας, σκαφέας, ἱερέας,
 δέχιδερέας, ἑρμηνέας, ἀμφορέας. Sic genti-
 litia Ἐλπίεας, Ἀχαρνέας, Φωκίεας, Μαντι-
 νέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγα-
 ρέας &c. Apud Herodianum semper βα-
 σιλίεας leges nunquam βασιλεῖς in accusa-
 tivo. Ergo scribis debetur quod illic
 ἰππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἰππείας,
 τροφέας, φονέας. Apud eundem etiam &
 Josephum recte invenitur ἀμφορέας. Sic
 & Alciphron: Εἰς Δαναΐδων οὗτ' ἀμφορέας
 ἐκχέομεν πίθους. Librariis etiam debet ac-
 ceptum

ceptum referri quod Isocrates in oratione ad Philippum habet βασιλεῖς μεγάλους περιπαρομένους, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, præsertim in ad Nicoclem παραινέσει, sive hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, sive alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione qua respondetur Philippi litteris γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γοναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: οὕτω συμπάσης τῆς πίλεως κρινὲς δεῖ γονέας εἶναι ἑὺμπαντας ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud Herodotum Clío cap. 194 & aliis locis ponitur, *costas* navium significans non *pastores*, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his *costis* vide quæ docuit Vir Clarissimus & pereruditus Johannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in votis: ὅσπερ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοῖ, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In longævis: οἷς σωαίψω καὶ εἶναι λοιπὰς βασιλέας. Ibidem: καὶ ὁπτιτροπέαις πολλὰς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: πσάττες ἐδιωάμην βασιλέας ἀθροῖσθαι.

LIII. κατὰ σφᾶς αὐτὰς δήλοισιν] *Lu- culentus solœcismus, ut si dicam inter eos ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Platone in Gorgia: ἀδικῶσι σφᾶς αὐτὰς. Eos injuria afficiunt. Et Thucydide: καὶ παρέδωκαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτὰς. Omnes enim σφᾶς αὐτὰς tertiæ personæ pronomen junxerunt verbo tertiæ personæ.*

LIV. μανίδεται γὰρ ὁ κεῖν [πᾶσι τοῖς ἐρωτώσιν] Recte notavit Micyllus μανίδεται dici proprie de consulentibus. *Æschines: οἱ ἄλλοι ἀμφικλύονες μανίειαν ἐμανίδωσαντο ὡς τῷ θεῷ, πῆνι χρὴ πτωχεύειν ἀνθρώπους τέτλης μετὰ λθεῖν. Herodotus: Μαντήϊα εἰς τὰ ἀπέμεινε μανίδομόν [ὁ Κροῖσος]. Plato in Apologia Socratis: καὶ ρεφῶν ἐτόλμησε τῷ μανίδεται. Xenophon in initio commentariorum: εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μανιδόμοις. Moschopulus hoc paulo aliter: χρὴ, inquit, ἀντὶ τῆς πένης βαρυνέται. χρὴ ὅτι πεισσωμένως ἀντὶ τῆς χρησμὸν δίδωσι, καὶ χρᾶν ἀπαρέμφατον. χρᾶ γὰρ ἐστὶ καὶ τροπὴ τῶν αἰσθητῶν. καὶ ὁ μὲν θεὸς χρῆν, ὁ δὲ θεὸν μανίδεται. Hanc Moschopuli sententiam de χρῆν adeo non probo, ut contra censeam omnino χρᾶ dicendum*

dum non *χεῖρ*, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est *η*, identidem tamen *χεῖρ* usurpavit. Ο' Α'καρνάν, inquit, *χρησμολόγῳ* ἄνῃρ ὅς οἱ περσιῶν *χεῖρ* ἐν ἐξάμετρον τόνω. Et paulo post: Ο' μὲν δὲ οἱ ἐν περσίων *χεῖρ* πᾶσι. Moxque: ἢ ἢ Πυθίη σφ' *χεῖρ* ἐν τελέμετρον τόνω. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophonii: *χεῖρ* ὡς Μένιππε ἐν Βοιωτία. Sed ut ad *μαντεύεσθαι* revertamur non semper observatur illud Luciani de hac voce præceptum, sed ab accuratissimis & ἀντικωπείοις scriptoribus *μαντεύεσθαι* etiam dicitur de diis & hominibus respondentibus. Demosthenes περὶ σεφάνε· καὶ τὸν Α'πόλλω τὸν Πύθιον *μαντεύόμενον*. Lucianus in Demonacte: καὶ μάντιν δὲ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἔπ' ἐμὶ μὲν *μαντεύεσθαι*. Idem in Alexandro: κοσπίνω τὸ *εἶ* λόγῳ *μαντεύμενον*. Pauloque post: προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικεμένοις ὡς *μαντεύεται* ὁ θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiae, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. in hoc Apollo dicit: πλὴν ἄλλα ὥσπερ ἐγὼ *μαντεύομαι*. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere *χεῖρ* καὶ ἀναιρεῖν.

Isocrates in Archidamo: ο' δ' ἐ θεός πει-
 ῶν μὲν ἐπηρώτησαν ὅτι ἀνείλεν. Libanius in
 Antirrhetico: ο' ἣ ἀνείλε πρὸς τῶν πρώτων-
 π' ἢ τῶν ἰσων ζῆειν. Herodot. in II: ὡς μὲν
 δὴ ἀνέλε μιν βασιλέα εἶναι. Chrysostomus
 in Babylla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν
 δαίμονα χρησμὸν ἀπαιτῶν καὶ ἀξιώων ἀναρρεῖν
 πρὸς τ' ἢ γινώσκω αὐτῷ. Urgebat, inquit,
damonem ab oraculis reposcens postulansque
sibi ut ille responsum daret iis de rebus quas
animo versabat.

L V. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λαθάνει σε πεισίων]
Nam singuli solæcismi tibi latent circummeun-
tes. Sic legendus hic locus & vertendus.
 sensus est singuli qui circa te oberrant, a
 me tibi objiciuntur solæcismi, te fugiunt,
 a te non animadvertuntur. Solæcismus
 versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicen-
 dum fuisset καθ' ἓνα, Mycillus hic puta-
 vit καθεῖς esse participium fecitque lo-
 cum suspectum de mendo, cum nihil sit
 scrupuli. Occurrit vero ista locutio quam
 hic reprehendit Lucianus sæpe in sacris
 scriptoribus. In epistola ad Romanos
 cap. 12: ο' ἣ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη. Mac-
 cabæorum libro III: ο' καθ' εἰς δ' ἐ τ' φί-
 λων σκυθρωπῶς ὑπεκρεών. Marc. XIV:
 οἱ

οἱ δὲ ἡρξάντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτὰς εἰς
καθ' εἰς, μή τις ἐγώ; Et Johan. VIII: ἐξ-
έρχοντο εἰς καθ' εἰς. *exibant singuli*. Ubi
Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἴτω εἰς.
inde & in quibusdam editionibus scribi-
tur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis
καθ' εἰς. perperam. καθ' εἰς enim per He-
braicam enallagen dicitur pro καθ' ἓνα,
quo Attici scriptores utuntur. Philo-
stratus in Heroicis: καὶ καθ' ἓνα σὺν ἡρώε.
singulos heroas. dicit idem in eodem ope-
re εἰς ἓνα, καὶ ἡ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἓνα. *pu-
blice & privatim*. Idem in vita Herodis:
τῷ τ' Ἀθελωαίων δήμῳ καθ' ἓνα εἰς ἓνα
καθ' ἓνα. *singulas minas*. Plutarchus in
præceptis Politicis: καθ' ἓνα καὶ καὶ ἡ. He-
liodorus II: καθ' ἓνα συλλεγόμενοι ποτί. Æ-
lianus καὶ ἐν τ' καθ' ἓνα. Lucianus Dialo-
go Martis & Mercurii: Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν
καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur:
καθ' ἓνα πάντων. Idem in Harmonide, &
Dialogo Plutonis & Mercurii: μελετᾶ-
σμεν γάρ σοι ἡδὴ αὐτὰς καθ' ἓνα ἐξ ἡς. Basi-
lius Libanio: αἰσχυρόμεθα καθ' ἓνα σοι παρο-
ύτων σὺν Καππαδόκας. Et sic Apostolus
quoque more Atticorum in epistola ad
Ephesios cap. V: πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ'

ἕνα. Et I Cor. XIV, 31: Διῷαθε γὰρ καθ' ἕνα πάντες προφητεύειν. Demosthenes in III Philippica ἕκασον addit: καθ' ἕνα ἕκασον ἔτῳσι περικέπην. Idem ἄνδρα addit in Corona: ἢ ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα. Thomas Magister: ἔ καθ' εἰς ἀλλὰ καθ' ἕκαστον δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστον recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκασον. vide Budæi commentaria utriusque linguæ. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticæ historiæ lib. XVI, 13: Ἐπειδὴν γὰρ ἄλλ' ἄλλ' δόγματος ὁ καθ' εἰς ἐπελάμβανον. Eusebius historiæ Ecclesiasticæ X: Καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἰς ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνέφημιτο. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἰς pro ἀν' ἕνα. Joannes Theologus Apocalyps. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστον τῶν πυλῶνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἕνα ἕκασον. *singula porta*, aut potius καθ' ἕνα ἕκασον. Porro notandum quoque est καθ' εἰς Lucianum dixisse cum singulari λαιγανί, at Solœcistam conjunxisse cum plurali εἰκόσι, quemadmodum & Marcus

NOT. IN LUCIANI SOL. 119
& Joannes, ut duplex forte hic fit solœ-
cismus.

LVI. *μνησδόμενον αὐτῷ γάμον*] In hunc
locum Thomas: ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶ-
ται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ὅτι ᾧ γυναικὸς τὸ
μνησδύεται ἀνδρὶ. Moschopulus in eadem
est sententia: μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα,
ὅτι διὲ γυναικὸς μνησδύεται ἡ γυνή. Nimi-
rum magistri docent μνᾶσθαι proprie esse
ambire puellam, sive foeminam, & dici de
viris Attice, μνησδύεσθαι vero de puellis &
foeminis quæ despondentur & nubunt.
Attice igitur Evangelium: μνησθείσης
γὰρ τ' μητρὸς αὐτῆς Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie
etiam Lucianus in Nefasto: πρῶτον γέν
ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et
Plutarchus in amatoriis narrationibus:
Ταύτῃ μνῶνται Στρατίων Ὀρχηδμοῖς καὶ Καλ-
λιαδίνης Ἀλιάρι. Herodotus quoque
in Clio: ταύτῃ πέμπων ὁ Κῦρ ἐμνᾶτο τῷ
λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἡδ' ἔχειν· ἡ δὲ Τόμυρις
συνείσατο ὥς αὐτῇ μιν μνῶμενον. Plutarchus
in Erotico etiam usus est eo verbo de
muliere vidua nobili & prædivite, ultro
ambiente nuptias adolescentuli cujus-
dam, quemadmodum Martialis dixit:
Uxori nubere nolo mea. Οὐ γὰρ ὑποτρέψασαι
H 4 δόξας,

δόξας, inquit, καὶ γῆνη τηλικαῦται καὶ παλᾶ-
 τ' ἐμνάτω μεράκιον ἐκ χλαμύδ' ἐπ' παι-
 δαγωγῆας δεόμηνον. Improperie igitur Lu-
 cianus in Toxari: καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γά-
 μοις ὅτι πολὺ μνηστρόμηνοι. Ibidem: Δεῖ δὲ
 τ' μνηστῆρων ἕκαστον προσεγγείλαντα εἰαλὸν διό-
 πι μνηστρόμηνον ἡκεί. Et paulo post: Μνη-
 στρέωται τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινῶντα εἰαυτὸν.
 Parum igitur Attice Plutarchus in nar-
 rationibus amatoriis, ἐμνηστρόνιο αὐτὴν
 τρέμωντα νεανία. Moxque in iisdem: μὴ
 μνηστρέωται πῆρας πᾶς κόρας. Sic & Pausanias
 in Laconicis, Heliodorus in V, Laërtius
 in Hipparchia, Josephus Originum Ju-
 daicarum lib. V, & XIII. Activa tamen
 voce μνηστῶ γάμον legitur apud vetustissi-
 mum quemque. Dicit enim Plato in se-
 xto de legibus: μνηστῶεν γάμον αὐτῶ. A-
 pud Euripidem in Iphigenia Aulidensi
 Achilles dicit: Ἀλλ' ἢ πέπονθε δεινὰ μνη-
 στῶ γάμους σὺν ὄντας. Isocrates βαλὴν ἐν
 αὐτῷ μνηστῶσαι κέρην. Diodorus XX: Ἀ-
 ξιολογώτατοι τ' ἡγεμόνων πάντων ἐμνηστῶν.
 Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur
 semper, si proprie accipiatur, de puellis
 & foeminis, ut *ducere* de viris, apud au-
 ctiores Latinæ linguæ locupletes. Nam
 de

de Tertulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixisse honeste C. Barthius docet Advers. VI, c. 14. non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quæ a melioris ætatis usu longe absunt. Sed hæc inter eruditos jam decisa sunt, ut risum debeant qui aliter sentiant.

L V II. Α'πολείπει τὴν γυναῖκα] Et hunc Solœcismum Thomas aperit: Α'πολείπει ἢ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Α'ρχαῖοι Φάνης ἐν Νεφέλαις. Α'πολιπῶσι γὰρ αὐτὸν ὄχι ο. ἐκβάλλει ἢ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, Διδάσκει ἐν Μελέτῃ τὸ λαλῆ· ἐκβάλλει τὸ γυναικίον. Nimirum uxor cum viro nuntium remittit, dicitur Græcis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*, *discedere à viro*. vir vero cum repudiat uxorem ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic: *Mimam exegit*. Eleganter igitur Josephus ἔπαρε τὸν ἄνδρα καὶ ἀπολιπῶσιν αὐτὴν γήμασθ. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Esdra: λογίζμενοι ἢ ὅτι εἰς ἐκβάλλειν αὐτὰς πρὸς γυναῖκας προστάξει. pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθ. Quare minus Attice ipse Luc. in I Dialog. Junonis & Jovis: Α'πολιπῶν ἐμὲ τὴν νόμῳ χαμετῶ. Ibidem in bis accusato: Τὴν νόμῳ χαμε-

τὴν ἕτως ἀπύως ἀπολείπει. Plutarchus in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥστερεὶ τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἐταίρα διὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὴ διδῆς γυναικὶ ἀπολείπειν τὸ ἄνδρα, διδῆς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ Φαρμακεία τέκνων. Ibidem: ἀπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophista: ἐξεσι γαμεῖν ὅθεν βέλεται τις καὶ ἀποβαλέας τὴν ὅσαν γυναῖκα.

LVIII. Εἴ τις γε νυνὶ ψοφοίη τὸ δὲ θύρας εἰσὼν καὶ ἐξισὼν κόπτοι] Hæc verba bene vertit interpretes per *concrepuit ostium & pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat & pulsatur*, eadem est apud Græcos inter κόπτειν & ψοφεῖν. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur qui foris erant cavere sibi, atque absistere, ne læderentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt viri doctissimi Turnebus, Cujacius, Muretus; exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat dicuntur Latinis *fores crepare*, Græcis ψοφεῖν: cum vero introiturus fores percutit ut aperian-

riantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pultari*, Græcis κώπιδαι; ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset κώπιοι τῶν θύραν εἰσιῶν ἢ ψοφοίη ἐξιώων. Lucianus in Philopseude: Εὔεση κώπιδαι τῶν θύραν ἐκείνη. Idem in fugitivis: ὧς εὖ δὲν δει κώπειν τὴν θύραν. Aristophanes in Ranis: Ἄγε δὴ τίνα τρόπον τῶν θύραν κώψω. Moxque: οὐ μὴ διαλείψης ἀλλὰ γῶσαι τὴν θύρας. Et in Nubibus: γῶσαι τὴν θύρας. Lyfias in Apologia de Eratosthenis adulteri cæde: Ἐροδῶτος δὲ μετὰ αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοίεν. Heliodorus in I: τάς τε θύρας ὅτι παλεῖσθαι ἐψόφησεν. Phrynichus addit male quoque κρῆσαι τῶν θύραν pro κώπειν poni. Sed contra hunc facit illud Xenophontis in Symposio: φίλιππον δὲ ὁ γελωσιόπιδος κρέσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακύναντι. Et Evangelista: Μὴ ἄρξησθε ἐξω ἐστάναι καὶ κρῆσαι τὴν θύραν.

LIX. Νυνὶ δὴ γρήσομαι] Solocismus est hic, quod νυνὶ δὴ cum futuro conjungatur, cum debeat cum præsentijungi. Attice enim dicendum erat νυνὶ δὴ γρόμαι. Pollux: Ἄρξῃ ὅ ἐστι πρὸ μικρῶ, καὶ νυνὶ δὴ ὅ ἐστι παρόν. Suidas: Νυνὶ δὴ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ὁρῶν. Πλάτων νόμων γ. Νυνὶ δὴ ὀλίγον

ὀλίγον ἔμπροσθεν τέτοις πεποιημένοις πῶς λό-
 γοις, ἔγωγε ταῦτα ἐπιθεμεν, νυνὶ δὲ ὑπὸ πλεονασμῶ-
 να. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμῳ. Πλάτωνος ἀνα-
 λελυμένως ἔφηκε ὑπὸ ἑξῆς παρόντων χρόνων, τὸ δὲ
 δὴ ὑπὸ συνδέσμων ὅς δὴ πάντων τῶν πολέμων χα-
 λεπώτατον ὡς φασὶν ἡμεῖς νυνὶ δὴ. καὶ Εὐρι-
 πίδης ἐν Ἰππολύτῳ. Νυνὶ δὴ μὲν ὅρα βᾶσ' ὑπὸ
 ὑπὸ θήρας, πόθον ἐπέλας. Νυνὶ δὲ αὖ ψαμά-
 ροις ἐπ' ἀκυμάντοισι. καὶ ἐν Μελέαγρῳ. Οὐδ' αὖ
 σὺ νυνὶ δὴ μὲν ὡς ἐπεφύνας τύχῃ. Homerus :
 Νυνὶ γὰρ δὴ γῆρας ἐστίν. Idem : Νυνὶ δὲ ἐξ ἀπο-
 λώλε δόμων κειμήλια καλὰ. Eustathius :
 Νυνὶ δὴ ἀντὶ ἑξῆς δειπνῶς ἐν ἐνὶ τῷ, ὃ καὶ φασὶ
 μόνον παρωχημένον συνάσσειν. Euripides
 Phænissis : ἄκχε δὴ νυνὶ θεοφάτων ἐμῶν ὁδόν.
 Ibidem : Ἄκχε δὴ νυνὶ καὶ τὰ πρὸς τέρας κα-
 κά. Plato in Gorgia : δὲ οὐ καὶ νυνὶ δὴ
 λέγομεν ἰατρικῶς. &c sic frequentissime
 cum in illo Dialogo tum in aliis ejus li-
 bris. In his autem, quæ attuli, exemplis
 τὸ νυνὶ δὴ nusquam junctum invenitur fu-
 turo. Proin si quis dixerit νυνὶ δὴ γρήσο-
 μεν, is solœcismum commiserit. Nec est
 solœcismus in simplici voce γρήσομεν,
 quod putavit interpres, sed in νυνὶ δὴ fu-
 turo γρήσομεν hic juncto, ut dixi. Huic
 simile est ἄρ' ἐπεὶ σολικῶς de quo in initio ha-
 rum

JOH. GEORGII GRÆVII 125
 rum notarum disputavi. Plato enim pro
 eodem dixit νῦν δὴ, ἄρτι, πρῶτον, ἔμπρο-
 ῶτον, πᾶν νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγον πρῶτον, πρῶ-
 πον & πρῶτον. Cum futuro autem αὐτίκα,
 μάλα, αὐθις, εἰς αὐθις, ὅσον ἔπω, ὅτι πάχιστα, ὅτε
 εἰς μακρὸν. Occurrunt tamen etiam loca
 quædam ubi νῦν δὴ futuro jungitur, con-
 tra hanc Luciani & magistrorum præce-
 ptionem. Homerus Iliados Η· Νῦν μὲν δὴ
 ἔπαυτο δαίμονες πίστεϊ λώβω. Et alio loco :
 Νῦν γὰρ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσι ἀνάξει. & sæpius
 aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legi-
 bus libro II I, μᾶλλον βεβαιώμεθα. Idem
 in fine ultimi de legibus : Νῦν δὴ μαθησόμε-
 θα ὅτι θωμάσθον εἶδεν. Idem in Phædone : Ὁ
 Σώκρατες ὕστατον δὴ σε πρῶτον νῦν οἱ ὀπιτή-
 δειοι. Xenophon IV institut. Cyri : Νῦν
 δὴ σὺ δηλώσεις. Thucydides V I: καὶ ἀσφα-
 λεια νῦν δὴ καὶ πολλὰ ἔσονται. Thomas ait
 etiam νῦν aliquando futuro junctum so-
 læcismum esse. Εἰ πρῶτον, inquit, δη-
 λᾷσι τότε τὸ νῦν πρῶτον σολοικισμὸν ποιῶν, ὡς
 τὸ νῦν σφῶς γινώσκω. δεῖται γὰρ ἡ σφῶς γινώ-
 νω. Sed nihil videtur tam firmum esse
 quod non alicubi labefactetur, ut supe-
 rius posita exempla ostendunt.

LX. Ὡς ἐξ ὧν σε καὶ εἰς σε] Ὡς ἐξ ὧν σε sci-
 licet

licet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σε, est cum in tuos amicos, aut quicquid ad te pertinet contumeliosus & injurius sum, Moschopulus eadem docet: ὕβριζω σε καὶ ἀντὶ τῶ καὶ πάντα τρέπον ἀπμαῶ σε. δηλονότι δι' ὑβρεως καὶ πωληγῶν, καὶ ἄλλης τινὸς ἐπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σε ἀντὶ τῶ ὑβριστικά τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς πᾶς πρὸς σε ἐνδείκνυμαι ὡς ἀναφέρειαι τῶ ὕβριζω ὅτι σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: μήτε τινα ὕβριζω ὕβριζεν εἰς σὺν οἰκέτας. Quod vero Lucianus subjicit ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὕβριζεν λέλεκται οἷον εἰς τῶ περιουμίαν ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Ὁμηροῦ μὲν γὰρ κινδυνώει εἰς μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὕβριζται εἰς τῶ περιουμίαν. Lucianus in bis accusato: ὕβριζεις εἰς τὸ διάλογον.

LXI. ταῦτα ὑπαλλάττειν] Moschopulus videtur nonnihil a Luciano dissentire: Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μεταπηγεῖν τῶ τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλάξ ὅτι τῶν ποιητῶν ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τῶ κύριον λέγειν, καὶ ἀπλῶς τὸ ἔπερον ἀντὶ τῶ ἐπερὶ εἰσαγεῖν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano: quod si dicant ταῦτα ὑπαλλάττειν solacisimum vocant,

ut

ut vertit Micyllus: sed ὅτι τὸ ταῦτα ὑπάλ-
λάττειν σολοικίζειν καλεῖσιν, hoc est, *enar-
rando vel per hypallagen hisce abuti dicunt
solæcismum committere*. Sic ἐναλλάττειν est
his abuti per ἐναλλαγῶν.

LXII. Σπυδαῖω παῖ σε, & παρὲς σε]
De his non convenit Moschopulo cum
Luciano. Σπυδαῖω, inquit Moschopu-
lus, παρὲς σε ὅταν σε ἀξιῶ Ἰπτιμελείας ἔσθαι σάμα-
τ' , σπυδαῖω παῖ σε ὅταν Ἰπτιμελῶμαι τῶν
παῖ σε πραγμάτων.

LXIII. Ἀλλὰ τὸ κάθισον ἔσθαι κάθησον ἀνα-
φέρειν Φημί] Nihil aliud vult Lucianus,
quam κάθισον dici ad stantem, quem ju-
bemus sessum capere, κάθησον vero ad
eum, qui jam sedet, quemque rogamus,
ne furgat. Thomas eadem tradidit quæ
Lucianus: Ἄλλο, inquit, κάθισον καὶ ἄλ-
λο κάθησον. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον παρὲς τινα ἰστά-
μενον λέγεται ἵνα καθίσῃ. τὸ δὲ κάθησον παρὲς τὸ
καθήμενον ἵνα κάθηται καὶ μὴ ἐξαναστῇ ὡς τὸ
παρ' ὁμήρω. Ἦσαν ξέν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι θε-
δήομεν ἑδρῶν. Sic lege hunc locum in edi-
to libro satis mendosum. quod vero pau-
lo antecedit, τὸ καθέδην ἤκον σε λέγον-
τ' ὡς ἔστιν ἐκφυλον. *audivi te dicentem im-
perativum καθέδην sede, vocem esse peregri-
nam*

nam vel barbaram, Luciani forte respicit verba quæ in Lexiphane suo posuit : τὸ ἱππατο, καὶ ἀπανλώμεντο, καὶ τὸ καθεοίς ἐδὲ μετοικικὰ τ' Αἰθιωαίων Φωνῆς. Micyllus ex superioribus Luciani verbis colligit hic aliquid desiderari. cui equidem non invitus assensero vel propter hæc verba quæ infra habentur. οὐκ οἶδα οἷόν ἐστι συγγραφῶς ἀνὴρ. Σολ. πάνυ οἶδα νῦν γέ σε ἀκίους πάντα λέγοντο. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφῶς nusquam in hoc libello locutus est. Nunc vicissim Thomam & Phrynichum audiamus. Ἐκαθέδω, inquit Thomas, καθεοίς, καθεοήσμεν, καθεολώμεν, καὶ ὅσα διὰ τέτων βάρβαρα. λέγει ἐν καθεζομῇ, ἐκαθεζομῇ, καθεδεῖν, κατεδέμεντο, καθεῖδαι καὶ ὅσα διὰ τέτων. Phrynichus ἐκαθέδω, καθεοίς, καθεοήσμεν καὶ πλεθυσθῆναι καθεοήσονται ἐκφυλα. Parum igitur Attice Heliodorus in IV: καθεοίς ἢ πλησίον θάρσος θυράτηρ ἔλεγον. Et Basiliius in epistola: Ταῦτα λογισόμενοι πλὴν χρόνον ἐκαθέδημεν. Lucianus in priore verarum narrationum: οἱ πτωχῶν δὲ περικαθεοέντες ὥσπερ δὴ περὶ τραπέζαν. Herodianus in V: Συγκαθεοίς αὐτῶν ἐν τῷ βασιλικῷ Φορείῳ.

Jose-

Iosephus Ἀρχαιολογίας libro II: καθιθεῖς
 πρὸ πύλῃς Φρίατος. Idem libro VIII: κα-
 θεῖσθαι δὲ ἢ βεβαιῶν. & pluribus aliis in lo-
 cis. De καθίζω & καθίζομαι Thomas Ma-
 gister: καθίζω ἐγὼ καὶ καθίζομαι καὶ καθίζω
 ἕτερον. Pollux scribit Xenophontem καθί-
 ζειν usurpasse pro καθίστη ποιεῖν. Locus est
 in II ἀναβάσεως. Καὶ ἀπαγγελλόμεθα ὅτι Ἀ-
 μαίω ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸ θρόνον τὸ βασιλεῖον
 καθίστην collocaturus esse. Sic καθίζειν δικασθῆναι
 apud Demosthenem & Galenum. Mo-
 schopolus: καθίζω ἕτερον μεταβαλὼς. καὶ
 καθίζω ἐγὼ ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ
 αἰὲς μετὰ βασιλῆα, &c. Τὸ καθιθεῖσθαι, καὶ ἐκα-
 θεῖσθαι βάρεσθαι. Alibi Thomas: Τὸ κα-
 θίζω καὶ μόνον πηρεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν κα-
 θίζειν ἀλλὰ καὶ ἐμυῖτον. Lucianus in Ni-
 grino: καὶ καθίσας ἐμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεά-
 τρῳ.

LXIV. Συγγραφεὺς ἀνὴρ] Συγγρα-
 φεὺς, inquit Thomas, καὶ μόνον ὁ συγγρα-
 ψάμενος πλεονέκτημα, ἢ πᾶν ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ
 γρόμμενος, οἷόν τι Θεκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γρά-
 φοντας ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγρα-
 φέας ἐκάλουν. Θεκυδίδης. Καὶ εἰσήνεγκαν οἱ
 Συγγραφεῖς, ἄλλο μὴ εἶδεν. Ammonius
 quoque poene eadem habet: ἰσομερογράφ-

130 JOH. GEORG. GRAEVII NOT. &c.

ΦΘ μὲν γάρ ἐστιν ὁ πᾶς περὶ ἑαυτῆς γεγονότα συγγραψάμενος ὡς Ἡρόδοτος. Ξυγγραφεὺς δὲ ὁ πᾶς ἐφ' ἑαυτῇ γεγονότα ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam ξυγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii.

LXV. Τὸ μὲν κατὰδεξιᾶς ἐτέρῳ, πὲρ δὲ κατὰδεξιᾶς ἑαυτῷ. Moschopulus paulo aliter: δεξιᾶ ἑμαυτὸν, κατὰδεξιᾶς τῷ ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucydidis: Τὰς μὲν ξυγκατὰδεξιᾶς ἂν σφισὶν ἐ' αὐτοῖς πὲρ τῆς θαλάττης μέρους. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III: Τὰς μὲν κατὰδεξιᾶς μέρους τῷ ἑλλάδα.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Δόξα τῷ Θεῷ.

AD-

A D D E N D A.

P Ag. 23. versu 16. post κατὰ σφᾶς αὐτῆς, adde: *cum de nobis loqueremur.*

Pag. 40. v. 13. post intellectus, adde: Recte Matthæus IX, 18: Ἀρὴ ἐπελεύτησι, *modo defuncta est, jam obiit.* Sic III, 15. XXVI, 53. Joh. IX, 19, 25. XIII, 38. XVI, 12.

Pag. 48. v. 5. post λέγοντες Χριστιανοί, adde: Cæterum pro ἀρεῇ παρηΐξαι; lege ex MS. Codice, cujus excerpta in meas manus pervenerunt postquam hæ notæ typis fuerunt descriptæ: ἀρεῇ παρηΐξεν. Sane prateriit.

Pag. 65. v. 12. post γυνὴ μέθυσις, adde: Idem tamen XIX: πᾶς γὰρ μέθυσις καὶ πνευμάτιος πῶ-
χός.

Pag. 66. v. 4. post μεθύσις, adde: In his quæ statim apud Lucianum sequuntur, ἐτέρη δὲ λέοντις, διπλασιάσεις, ἔφη σὺ λέοντις, nemo unquamprehender Solœcismum. Locum esse corruptum dudum vidi. sed quomodo emendandus esset nec ego, nec facile quivis alius me longe doctior potuisset subodorari. Absque excerptis illis vetustis codicis, quæ modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa scribunt: ἐτέρη δὲ ἐκλελοχό-
τας, διπλασιάσεις, ἔφη σὺ ἐξελοχότας. Attici enim respuunt ἐκλελοχός. vide quæ notavi de λέ-
λοχῶ p. 105.

Pag. 74. v. 19. post τοῖς ἐφεξῆς, adde: Et Cle-
mens Alexandrinus Pædagog. lib. I, c. 13: καὶ
μὴ τὸ κορυφαίωτον, quod est *supremum omnium.*

Pag. 105. v. 17. post σύγκλητον, adde: Improprie igitur Lucianus in Aëtione: ὅποτε δακὸν φέροντες βαροῖντο.

Pag. 107. v. 7. post τὸν φακόν, adde: Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Casaubonus ad Athenæum observavit.

Pag. 114. v. 9. post, *tertia persone*, adde: Male igitur Clemens Alexandrinus Pædagog. II, 1: ἐναργὲς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφὰς αὐτὺς παλαιύντες. *Evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes.* Et cap. 21. σφὰς αὐτὺς πρὸς τὸ ἀμεινον χηματίζειν. *Nos ipsos ad meliorem vitam componere.*

Pag. 115. v. 10. post ἐν βοιωτίᾳ, adde: sed pro Moschopulo stat Eustathius ad Iliad. 1. p. 625: ἴσως δὲ ὁ ξυμπνήθη πρὸς Δίξουλλιν ὃ χεῖρ ὁ ἔστι μαντεύεται. οἷον χεῖρ μοι πιαυτὶ ὁ φοῖτον.

Pag. 127. v. 5. post ἐναπαυλῶ, adde: In iis quæ sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναπαύειν, lacuna est sic ex vetere codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ἐναπαύειν εἴ τις ἐναπαύειν λέγει, ἴσως δόξειεν λέγειν. Nihil certius.

INDEX SCRIPTORVM,

qui in transcurso in his notis
emendantur.

- A** *Ammonius* 66.
Arrianus 66.
Cicero 43, 53.
Demosthenes 113.
Diodorus Siculus 111.
Herodianus 212.
Herodotus 68, 76.
Hesychius 87.
Isocrates 112.
Iosephus 69.
Iustinus Martyr 73.
Lucianus 43, 113, 117.
Moschopolus 126.
Plato 98, 112.
Plutarchus 110.
Scholiastes Aristophanis 57.
Suidas 57.
Thomas Magister 41, 118, 127.
Xenophon 48.

I N D E X.

Α μὲν αἰ δὲ pro πνα μὲν, πνα δὲ respuunt Attici. 41.

Accusativos numeri multitudinis nominum in *οις* veteres scriptores Attici semper in *εας* non in *εις* formant. 109.

Adhibere. 96.

Adverbia cum præpositionibus componere vitio vertunt Attici. 97.

Ἀθλα *⊗* certamen, Ἀθλον præmium Atticis. 43.

Ἀθλα ἀναιρεῖσθαι. 43.

Ἀῖσμα φάγειν. 48.

Ἀνὰ εἰς pro ἀν' ἐνα solæcismus. 118.

Ἀναιρεῖν proprie dicitur oraculum cum respondet consulenti. 115.

Ἀνέωγα pro ἀνέωγμα improbant Attici. 108.

Ἀνὴλἀμβανομαι pro intelligo reprehenditur ab Atticis. 100. sed exemplis defenditur. *ibid.*

Ἀπαρῆ. 98.

Ἀπὸ τότε, ὥτ' ἔπευσιν vitant Attici. 97.

Ἀποβάλλειν γυναῖκα. 122.

Ἀποκαθιστάνειν pro κατακαθιστάνειν improbum. 93.

Ἀπολείπειν ἄνδρα proprie dicitur mulier, quæ divortit: ἐκβάλλειν vero γυναῖκα vir qui repudiat uxorem. 121.

Ἀποπέμπειν γυναῖκα. *ibid.*

Ἀρῆ non cum futuro jungitur, sed cum præsentis. 38.

Ἀρῆληται *⊗* & ἀρῆληντος quomodo differant. 41.

Ἀπερ *⊗* pro ἡπερ *⊗* vitiosum Atticis. 90.

Ἀφιστάναι dicunt Attici, non ἀφίστην & ἀφιστανεῖν. 93.

Αὔ-

I N D E X.

Αὐξάνω & αὐξω pro αὐξάνομαι & αὐξομαι, seu cresco apud meliores scriptores non invenitur, sed activæ notionis est pro alere & augere. 52, 53. dissentit Thomas Magister. 55.

Βαρύν pro βαρύνειν repudiant Attici. 104.

Βασανίζειν Atticis est explorare, quæstioni subijcere, non autem morbo vexare. 85.

Βεβαρηκώς Attici utuntur pro βεβαρημένος. 104.

Βεβήδιον pro βεβηδύτερον non ferunt Attici. 101.

Concivis, coequalis, conterraneus, contribulis barbara sunt. 62.

Δεδίητομαι Atticis est terreo, non metuo. 72.

Διακρίνεσθαι. 79.

Διαφθείρειν contra usum Atticorum in passiva notatione vulgo ponitur. 48.

Διαχρᾶσθαι. 95.

Διεφθαρὸς male secundum Atticorum dialectum pro διεφθαρμένος. 49. alii tamen tuentur. ibid.

Διςαίνειν pro διςαίνειν rejicitur ab Atticis. 93.

Δοκεῖ male cum nominativo ponitur. 81.

Εἰ μὴ dicunt Attici pro πᾶσι εἰ μὴ. 94.

Εἰληχα Atticis familiare, non λείλοχα. 105.

Εἰς τείπῳ ponunt Attici pro εἰς τείπῳ ἡμέραν. 92.

Ἐξάλειν γυναῖκα proprie dicitur maritus, qui repudiat uxorem, sicut mulier ἀπολείπειν ἄνδρα quæ a viro divorat. 124.

Ἐκ παλαίς dicunt Attici pro vulgato ἔκπαλαι. 99.

Ἐκπὺς εἰ μὴ pro εἰ μὴ alienum est ab Atticis. 94.

Ἐκποτε pro ἐξ ἐκείνης refugiunt Attici. 97. sicut & ἔκπαλαι, ἐκπέρυσι. ibid.

Ἐξ ἐκείνης Atticum est pro communi ἔκποτε. 97.

I N D E X.

Ἐξορμῶ Atticis incito , impello proprie , cum vulgo pro exeo, proficiscor usurpetur. 74.

Ἐπιδιδόναι Atticis est incrementa capere, progredi. 88.

Ἐπιπλῆς Atticis in usu , pro quo vulgus ἐξ ὀπιπλῆς. 75.

Ἐξατάται barbarum. 74.

Ζυγομαχεῖν Atticis est cum hostibus contendere, non cum amicis, quod tamen non perpetuum. 84.

Θάπτει pro ἄπτει ab Atticorum consuetudine abhorret. 90.

Θᾶλλον Atticum est, pro quo vulgus πάχαν, & ταχύτερον. 102.

Θεῖν dicebant Attici non θεῖν. 47.

Θηλάζειν dicitur mater ubera præbens infanti, male vero infans fugens, pro quo dicitur θηλάζειν ἐκ τῆς πίττης. 51. aliter sentit Suidas. 52.

Ὅδε sine accusativo adjecto simpliciter positum pro ἰδὲ rejiciunt Attici. 100.

Infinitivis pro imperativis poëtæ utuntur & le-
gillatores, non scriptores in prosa. 56.

Ἰπταδῆ pro πέπεδῆ volare non probant Attici. 105.

Καθ' εἰς vitiose ponitur pro καθ' ἓνα. 116.

Καθ' ἓνα Atticis *singuli*. 117, ut & καθ' ἓνα ἕκαστον. 118.

Καθίζω sedeo, & sedere jubeo. 129.

Κάθισον dicitur ad stantem, quem jubemus sessum capere : καθήσον ad sedentem, quem rogamus ne surgat. 127.

Καρῆναι Atticis de infami tonsura , κείρεσθαι de honesta. 83.

Κα-

I N D E X.

Καταδυσλῆν & καταδυσλῆμιν ut differant. 130.

Κεῖρεσθ de consura honesta. 83.

Κεφαλαιωδέσαι barbarum. 74.

Κορυφαιόται barbari pro κορυφῆ.

73.

Κόπτεσθ dicuntur fores cum pulsantur, ψοφεῖν cum crepant. 133.

Κρεῖν τι ὄνειρον. 123.

Λαγῶ & λαγῶ in accusativo vitiosum Atticis, pro quo hi ponunt λαγῶν. 45, 47.

Λαγοί in nominativo plurali Atticis est familiare, non λαγῶ. 48.

Λῆμα est fortitudo, praesentia animi, λῆμμα lucrum, quæ male confunduntur. 66.

Λῆμα plerumque ponitur cum adjectivo laudis aut vituperii. 68.

Λῆμμα syllogismi pars. 68. argumentum. ibid.

Μανδίεσθ proprie consulere oraculum, 114. dicitur etiam de oraculo respondente. 115.

Μεθίσταειν pro μεθίσταται improbatum Atticis. 93.

Μέγισθ barbarum pro ἡ μέγισθ. 64.

Μείρεξ ἡ Atticis dicitur, non vero μέρεξ ὁ, vel μερεγκίσθ, nisi de molli & pathico. 69.

Μελετήσ Atticis est secundæ personæ, barbaris tertiæ. 90.

Μελετώ futurum medium in usu apud Atticos magis quam activum & aoristus medius. 90.

Μίγνυθ Attice dicitur de viro cum muliere consuescente, non vero de muliere. 82. quod tamen non est perpetuum. ibid.

Μνᾶσθ proprie est ambire puellam. 119. interdum

I N D E X.

- etiam usurpatur de muliere ambiente nuptias viri. *ibid.*
- Μνησδία* proprie dicitur desponderi fœminæ. 119. *μνησδῆν γάμον* recte etiam dicitur. 120.
- Νικητῆρα* φέρειν. 44.
- Nomina in *εις* apud Atticos veteres scriptores accusativum pluralem semper in *εας* non in *εις* formant. 109, 110.
- Νῶ* δὴ contra consuetudinem Atticorum cum futuro jungitur, a quibus præsentī adjungitur. 123. sed huic consuetudini nonnulli præclari scriptores refragantur. 125.
- Εὐγροφῶς* scriptor libri, & scriba collegii. 129.
- Ὁφελον* pro *εἶθε* male cum conjunctivo ponitur. 42.
- Παράσημα* τῆ ψυχῆς. 67.
- Πάτρια* Atticis leges & consuetudines patriæ, *πατρῴα* patrimonium, hæreditas paterna. 59.
- Παλαιώτης* barbaris dicebatur, qui Græcis *πολίτης*. 64.
- Περίπαδῃ* male pro circumstare. 78. eleganter pro fugere & vitare. *ibid.*
- Περὶ πρὸς* improbat Lucianus pro *περιπερὶ*. 106. dissentit Athenæus. *ibid.*
- Πέρυσι* pro *ἀπὸ πέρυσι* dicunt Attici. 98.
- Πέπεδα* volare Atticum est. 105.
- Πηνίκα* Atticis est qua hora. 56. male generaliter pro quando seu quo tempore ponitur. *ibid.*
- Πᾶν* εἰ dixerunt Attici pro *πᾶν* εἰ μὴ. 93.
- Προσπῆ* pro incremento Attici respuunt, 87, 88. multi tamen eo vocabulo usi sunt. 89.

Προ-

I N D E X.

Προεῖπεν pro ὀπιθιδόναι, seu progredi, incrementa capere, improbant Attici secundum quosdam magistros. 86. sed optimorum scriptorum exemplis refelluntur. 86, 88.

Προεῖπεν οἶνον est decolare vinum. 87.

Πρόπερυσι. 98.

Σπυδαίνειν. 127.

Σποχάζομαι pro φείδομαι est inter improbata. 92.

Συμπαιεώτης rejicitur ab Atticis. 61.

Συμπολίτης, σπηλικώτης, σπαθημάτης, συμφυλέτης barbara sunt. 63.

Σωήσω male pro σωήκας άν. 44.

Συγκρίνεσθί πνι cum aliquo nasci significat Atticis. 79. male pro comparari cum aliquo vel judicio experiri. 79.

Σύγκλημα. 81.

Σύγκλεισις proprie concretio. 81. male pro comparatione. 81.

Συντάσσειν proprie ordines instruere. 77. male pro jubere vulgo capitur. ibid.

Συντάσσειν ἐπ' ἔργον. 78.

Σφᾶς αὐτᾶς tertiæ personæ est Atticis, barbaris primæ. 114.

Tantum quod pro εἶναι, modo, commodum. 40.

Τάχυνον δε ταχύπερ @ rejiciunt Attici, qui pro hoc ἁπλῶς utuntur. 102. multorum tamen bonorum scriptorum exemplis illud asseritur. 103.

Τεθνήξει Atticis est secundæ personæ, morieris, barbaris ponitur pro τεθνήξετω, morietur. 91.

Τελεία @ Atticum. 73. τελελειωτά @ barbarum. ibid.

Τέει-

I N D E X.

Υβρίζειν πνα est contumelia aliquem afficere.
 υβρίσεις εἰς πνα alicujus amicos contumelia af-
 ficere. 126.

Υπελάθειν. 127.

Υποσκηλίζειν οἶνον. 87.

Φακή lens. 107. item tentigo. ibid.

Φακῆ lentes crudæ. 107.

Φακῆs est vasculum. 107. pro φακή improbum.
 ibid.

Χεῖρ δὲ χεῖρῶs. 95.

Χεῖρῶs est oraculum consulere Atticis, pro quo
 vulgo χεῖρῶs. 95. χεῖρ tamen dicebant non
 χεῖρ. 114, 115.

Υοφειν dicitur ostium cum crepat, υῶφειs cum
 pulsatur. 127.

Expositio Solæcismorum & verborum Græcorum in Latina versione occurrentium.

- P** Ag. 11. v. 18. Πηνίκα ἔξωσι. *quando exhibit?*
 Ibid. v. 21. Ἰκανὰ ἔχω τὸ πατρῷον. *satiū habeo paternorum bonorum.*
- P.** 13. v. 2. Συμπαιρώτης ἐστὶ μοι. *est meus civis.*
 Ibid. v. 5. Ο' δεινὰ ἐστὶ μεθύσας. *ille est ebrius.*
 Ibid. v. 7. Λέοντες. *leones.*
 Ibid. v. 10. Λήμμα πάρεστιν αὐτῷ. *in eo est lucrum.*
 Ibid. v. 13. Πρόσεισιν ὁ μείραξ ἡμῶς φίλῳ. *Accedit adolescens meus amicus.*
 Ibid. v. 16. Δεδίττομαι τῷ ἀνδρὶ καὶ φεύγω. *Timeo virum & fugio.*
 Ibid. v. 19. Τῶν φίλων κορυφαῖότατος. *amicorum summus.*
 Ibid. v. 22. Ἐξορμῶ αὐτοῦ, σινε εὐμπα.
P. 15. v. 1. Ἐξορμῶς. *impellit.*
 Ibid. v. 1. Ἐξ ὀπιπλοῦς. *superne, in superficie.*
 Ibid. v. 2. Ἐκ τῆς ὀπιπλοῦς ὡς ἐκ τῆς παλίνης. *Ex superficie ut ex dolio.*
 Ibid. v. 4. Σωστὰ ἔατό μοι. *Iussit mihi.*
 Ibid. v. 5. Σιωστὰ ἔατο, comparavit, ordinavit.
 Ibid. v. 6. Περιέσω αὐτὸν ὥστε λαθεῖν. *Circumfletis ipsum ut laterem.*
 Ibid. v. 8. Περιέσης. *circumfateris.*
 Ibid. v. 9. Σωκεῖνέλο αὐτῷ. *comparabatur cum ipso.*
 Ibid. v. 10. Καὶ διεκρίνετο πάντας. *adjudicabatur quoque omnino.*
 Ibid. v. 13. Νῶι τῷ δοκῶ. *Nobis hoc videtur.*
 v. 14. Νῶιν. *Nobis.*

- v. 18. Μιχθεῖσα. *rem habens.*
 v. 19. Εμίχθη αὐτῇ. *Cum illa rem habuit.*
 v. 20. Καρῶαι. *tonderi.*
 P. 17. v. 2. Ζυγομαχεῖν. *contendere.*
 v. 4. Ξυγομαχεῖς. *contendis.*
 v. 6. Βασανίζεσθ. *torqueri.*
 v. 8. Προκόπῃ ἐν τοῖς μαθήμασι. *Proficit in disciplinis.*
 v. 9. Επιδιδόναι. *proficere.*
 v. 10. Εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα. *An declamaturus ille est.*
 v. 13. Ο' δεῖνα. *ille.*
 v. 15. Τεθνήξῃ. *morietur.*
 v. 18. Σπαράζομαι αὐτῷ. *parco ei.*
 v. 19. Φείδομαι αὐτῷ. *parco ei.*
 v. 19. & 20. Ἀφίσπιν, ἀφισπίνειν. *ad defectionem sollicitare.*
 P. 19. v. 2. Πλὺν εἰ μὴ. *nisi.*
 v. 3. Χρησάσθ. *oraculum consulere.*
 v. 6. Ἐκ ποτε. *ab eo tempore.*
 v. 7. Ἐκ πέρυσιν. *superiore anno.*
 v. 8. Εἰς τότε. *in id tempus.*
 v. 9. Ἴδῃ, ἰδὲ. *vide.*
 v. 11. Ἀνὴ λαμβάνομαι, συνίημι. *intelligo.*
 v. 12. Ο' ἀνὴποιεμὲν & λέγονι &, *cum dicente certaret.*
 v. 13. Ἀνὴποιεῖσθ. *certare.*
 v. 14. Βεγίδιον. *tardius.*
 v. 16. Τάχον. *celerius.*
 v. 16. Βαρεῖν, & v. 18. βαρυῖεν. *est gravare.*
 v. 19. Λέλοισθα, εἴληθα. *naus sum.*
 v. 20. Ἰπτασθ, πέτασθ. *volare.*
 P. 21. v. 1. Ἀπὸ τῷ πῆσιτος. *a volatu.*

- P. 21. v. 3. Περιστερόν. *columbum.*
 v. 5. Τὸν Φάτιον. *palumbum.*
 v. 7 & 8. Φακὸν. *lentem.*
- P. 23. v. 3. Ἀνέφωτο. *aperuit, pro apertum est.*
 v. 16. Κατὰ σφάϊς αὐτῆς. *inter eos ipsos narravimus.*
 v. 21. Μανιδόμορον. *vaticinantem.*
- P. 25. v. 1 & 3. Καθεῖς. *singuli.*
 v. 6. Γάμος μνησδόμορον. *nuptias ambientem.*
 v. 8. Τὸν μνησδόμορον αἰτῶ. *sibi ipsi despondentem.*
 v. 14. Ὡς ὀπολείποι ἡ γυναῖκα. *ut repudiet uxorem.*
- P. 27. v. 7. Τὸν κρόνοντα, ἡ ψοφόντα. *qui pulsat, qui crepare facit.*
 v. 11 & 13. Γενήσομαι. *ero.*
- P. 29. v. 11. Τὸ τ' ὕβρεως. *contumelia.*
 v. 15. Ὑβρίζειν. *contumelia afficere.*
- P. 31. v. 8. Ταῦτα ὑπαλλάττειν. *per hypallagen istis abuti.*
 v. 10. Ἐναλλάττειν. *Abuti per enallagen.*
- P. 33. v. 4. Σπυδαῖζεν περὶ πνα. *obsequiosum esse erga aliquem.*
 v. 6. περὶ πνα. *circa aliquem.*
 Ibid. Κάθισον, κἀθήσο. *sede, noli surgere.*
 v. 22. Ἦσαν ξεῖν' ἡμεῖς ἢ καὶ ἀλλόθεν δῆσιον εἶδμεν.
Sede hospes, nos autem etiam alibi inveniemus sellam.
- P. 35. l. 12. Ἐν γράφῳς αἰνῆς. *Historiarum scriptor.*

Emendanda.

P. 31. vers. 9. *At nunc sciam.* p. 32. v. 10. Καθί-
 ζειν ἢ τὸ καθίσθην. p. 47. v. 18. ἡ λαγῶ. p. 48. v. 22. IX.
 p. 50. v. 2. Ἀεσείδης. p. 51. v. 20. *industria, interpretes*
Graeci. p. 57. v. 24. Ὁ πηνίκα (*id est illa hora*). p. 59.
 v. 20. *Ea, paulo post.* Ibid. v. 26. παρεχώρησε ταῖς οἰ-
 κείοις. p. 61. v. 27. ἀλλήλῃς. p. 63. v. 2. Γεαῶν με-
 θύσω. Ibid. v. 4. Μέθυς. Ibid. v. 5. δοκίμων. p. 76.
 v. 13. ἐαυτῇ. p. 79. v. 12. *Andream.* p. 82. v. 7. καὶ.
 p. 83. v. 16. πόλιν. p. 86. v. 13. παρενόηεν. p. 87.
 v. 14. *eruditiorum cum dolore.* p. 92. v. 25. *legitur*
συχάζομαι φείδομαι. p. 96. v. 16. *vocassent.* p. 103.
 v. 17. Ὀπτιμείων. p. 121. v. 10. *uxor cum a viro di-*
vortit.